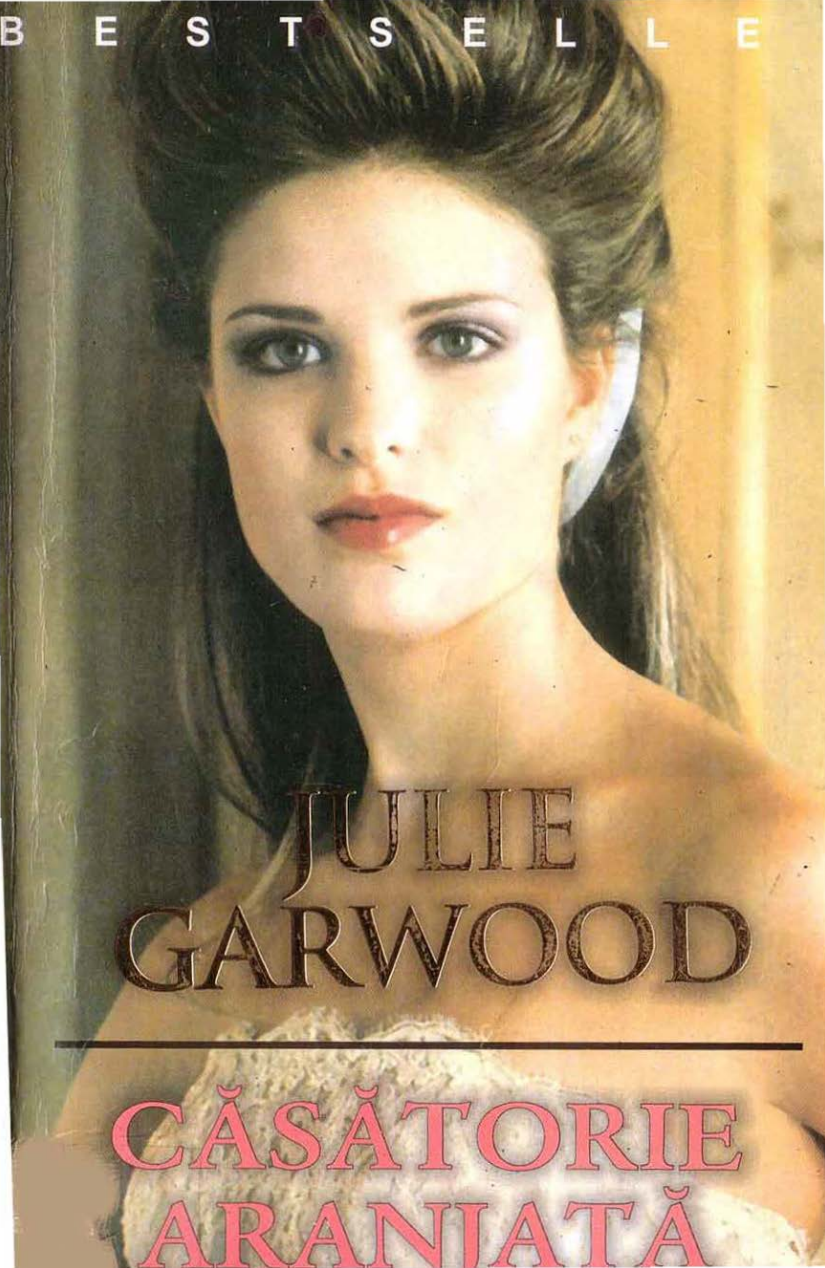
BESTSELLE

JULIE GARWOOD

CĂSĂTORIE ARANJATĂ

Prolog

Scoția, 1100

Priveghiul se sfîrșise.

Femeia lui Alec Kincaid fu în sfîrșit coborîtă în locul de veșnică odihnă. Vremea era urîtă, la fel de mohorîtă ca expresiile de pe chipurile celor cîțiva membri ai clanului adunați în jurul mormîntului de pe creasta golașă.

În pămînt nesfințit era îngropată Helena Louise Kincaid, căci noua mireasă a viteazului conducător își luase singură viața și astfel era osîndită să zacă în afara adevăratului cimitir creștin. Biserica n-ar fi îngăduit ca un trup întinat de un păcat de moarte sigur să fie depus în țărîna binecuvîntată. Un suflet negru era ca un măr stricat, socoteau cîrmuitorii bisericii, iar pericolul ca putregaiul lui să le întineze pe cele neprihănite era prea mare ca să nu fie luat în seamă.

Peste oamenii din clan ploua cu găleata. Trupul neînsuflețit, înfășurat în pledul roșu cu negru și verde al clanului Kincaid, șiroia de apă, îngreunat, cînd fu culcat în coșciugul din lemn de brad proaspăt tăiat. Alec Kincaid se ocupa singur de această treabă, neîngăduind nimănui altcuiva s-o atingă pe răposata lui soție.

Bătrînul preot, părintele Murdock, stătea la o distanță respectabilă de ceilalți. Părea foarte stînjenit de lipsa

ceremoniei cuvenite. Nu exista nici o rugăciune pentru moartea de propria mînă. Şi ce alinare le-ar fi putut oferi celor îndoiaţi, cînd toţi ştiau că Helena era deja pe drumul spre infern? Biserica îi pecetluise jalnica soartă. Focul veşnic era singura pedeapsă pentru sinucidere.

* * *

Nu mi-a fost uşor. Stau lîngă preot, cu o expresie la fel de solemnă ca a celorlalţi. Închin şi eu o rugăciune, deşi nu spre binele Helenei. Nu, eu îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru că treaba s-a terminat în sfîrşit.

Helena a întîrziat peste măsură cu moartea. Trei zile întregi de chinuri şi spaime pe care a trebuit să le îndur, rugîndu-mă în tot acel timp să nu deschidă ochii sau să nu scoată o vorbă.

Mireasa lui Kincaid m-a făcut să trec printr-un mare calvar, lungind aşa vremea pînă să-şi dea sufletul. Fireşte, a făcut-o numai ca să mă fiarbă. Am pus capăt chinurilor cînd mi s-a dat în sfîrşit prilejul, tăindu-i cu uşurinţă răsuflarea cu pledul clanului pus peste faţa ei. Nu mi-a luat defel mult timp, iar Helena, vlăguită cum era, nu s-a împotrivit aproape deloc.

Dumnezeule, ce clipă mulţumitoare a fost! Teama de a fi fost dat în vileag îmi făcea palmele să asude, şi totuşi fiorii faptei mi-au trimis în acelaşi timp un val de putere pe şira

spinării.

Am scăpat basma curată! O, cît aş vrea să mă pot lăuda cu şiretenia mea! Nu pot scoate o vorbă, fireşte, şi nu cutez a lăsa nici ca bucuria să mi se citească în privire.

Acum întorc capul spre Alec Kincaid. Bărbatul Helenei stă lîngă groapa săpată în pămînt. Îşi ţine pumnii strînşi lîngă trup şi capul plecat. Mă întreb dacă e înfuriat sau întristat de moartea păcătoasă a miresei lui. E greu de ghicit ce se petrece în mintea lui, căci întotdeauna îşi ascunde cu mare băgare de seamă simţămintele.

Nu contează pentru mine ce simte acum Kincaid. O să-i treacă durerea, cu vremea. Iar de vreme am şi eu nevoie, înainte de a-l sfida ca să-mi capăt locul ce mi se cuvine.

Preotul tuşeşte dintr-o dată, cu un sunet răguşit care-mi atrage atenţia înapoi spre el. Pare să-i vină a plînge. Îl privesc lung, pînă-şi recapătă liniştea. Apoi, începe să clatine din cap. Acum ştiu ce gîndeşte. Cugetul i se citeşte pe faţă, în văzul tuturor.

Femeia lui Kincaid i-a făcut pe toţi de ruşine.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu, nu care cumva să izbucnesc în rîs.

Capitolul 1

Anglia, 1102

Spuneau că şi-a ucis prima soţie.

Tata a spus că poate aşa şi trebuia. Era o remarcă foarte nefericită pe care s-o poată face un părinte în faţa fiicelor sale, iar baronul Jamison îşi dădu seama de îndată ce-i ieşiseră vorbele pe gură. Desigur, numaidecît îi păru rău pentru că lăsase să-i scape acel comentariu nesocotit.

Trei dintre cele patru fiice ale sale puseseră deja la inimă bîrfele necurate despre Alec Kincaid. Nu le prea plăcea nici părerea tatălui lor pe seama acelei grozăvii. Gemenele baronului, Agnes şi Alice, plîngeau zgomotos şi, potrivit năravului lor atît de supărător, într-un glas, pe cînd sora lor Mary, de obicei atît de blîndă, mergea cu paşi repezi în jurul mesei lunguiețe din marea sală, unde tatăl lor stătea cocoşat peste o cupă cu bere, ca să-i treacă vinovăţia. Printre smiorcăielile zgomotoase ale gemenelor, blînda Mary strecura tot felul de istorii pe care le auzise despre războinicul din Highlands, care avea să sosească la ei acasă în doar o săptămînă.

Mary, cu sau fără voie, le stîrnea să se tînguiască şi să chiriie şi mai rău. Era de-ajuns atîta ca pînă şi necuratul să-şi piardă răbdarea.

Baronul încerca să-l apere pe scoțian. Dar, de vreme ce nu-l cunoscuse niciodată, nici nu auzise altceva decît zvonuri urîte şi pe care nu putea să le repete, era nevoit să născocească şi vorbe de bine.

Şi la ce bun?

Îşi răcea gura de pomană, căci fiicele sale nu-i dădeau nici cea mai mică atenție. Asta n-ar fi trebuit să-l mire, îşi dădu el seama cu un mormăit şi o rîgîială zdravănă; îngeraşii lui nu-i ascultau niciodată părerile.

Baronul era teribil de nepriceput să-şi liniştească fetele cînd erau toate, lucru care niciodată nu-l deranjase prea mult — pînă azi. Acum, însă, simțea că era foarte important să aibă un cuvînt de spus. Nu voia să se facă de rîs în fața oaspeților nepoftiți, fie ei scoțieni sau ba, şi de rîsul lor ar fi ajuns, dacă fetele continuau să nu-l ia în seamă.

După ce dădu pe gît şi a treia duşcă de bere, baronului îi mai veni inima la loc. Bătu cu pumnul în masa de lemn, ca să atragă atenția, după care anunță că toate vorbele alea despre scoțian, cum că ar fi fost un ucigaş, nu erau decît nişte neghiobii.

Cînd aceste cuvinte nu fură luate în seamă de nimeni, pe baron îl birui necazul. Prea bine, hotărî el, dacă bîrfele se vădeau adevărate, atunci poate că nevasta scoțianului îşi meritase soarta. Pesemne începuse doar ca o chelfăneală cum se cade, şi pe urmă...

Pentru baronul Jamison, această explicație avea cum nu

se poate mai mult sens. Cuvintele lui fură în sfîrşit ascultate, dar privirea neîncrezătoare de pe feţele fetelor nu era tocmai rezultatul pe care-l nădăjduise. Scumpii lui îngeraşi îl priveau cu groază, de parcă tocmai ar fi văzut o lipitoare uriaşă atîrnîndu-i de pe vîrful nasului. Îl credeau nătîng, îşi dădu el seama dintr-o dată... Şi atunci, baronul îşi ieşi cu totul din pepeni, mugind că probabil nefericita aia se obrăznicise cu stăpînul ei mai mult decît trebuia. N-ar fi stricat ca necuviincioasele lui fete să bage la cap!

Baronul nu voise decît să le amintească fiicelor sale frica de Dumnezeu. Înţelese că dăduse greş cum nu se putea mai rău, cînd gemenele începură să ţipe din nou, de-l durea capul. Îşi acoperi urechile cu mîinile, apoi închise şi ochii, lăsîndu-se tot mai jos în scaun, pînă cînd genunchii săi noduroşi atinseră podeaua. Îşi ţinea capul plecat, căci îi pierise orice nădejde — şi, în diperare de cauză, se întoarse spre credinciosul său slujitor, Herman, poruncindu-i s-o aducă pe fiica lui cea mai tînără.

Servitorul cel cărunt păru uşurat de acest ordin, dînd din cap de mai multe ori înainte de a-şi tîrşi picioarele afară din sală. Baronul ar fi putut jura pe Sfînta Cruce că-l auzise bombănind printre dinţi că de mult era vremea să-i dea acea poruncă.

Nu trecuseră nici zece minute, cînd tiza baronului intră în tot tărăboiul. Baronul Jamison îşi îndreptă imediat spinarea în scaun, cu un oftat prelung de uşurare.

Jamie a lui avea să facă iar ordine.

Baronul zîmbea. Pur şi simplu nu era cu putinţă să rămînă posomorît, cînd Jamie a lui era prin preajmă.

Avea o înfăţişare atît de fermecătoare, atît de plăcută la vedere, încît cine-o zărea putea să uite de toate grijile. Iar prezenţa ei era la fel de impresionantă ca şi frumuseţea. Jamie fusese înzestrată cu părul negru ca pana corbului al mamei sale, lung şi drept, cu doi ochi violeţi care tatălui ei îi aminteau de vremea primăverii, şi de o piele la fel de nepătată şi curată cum îi era şi inima.

Deşi baronul se lăuda că-şi iubea toate fiicele, Jamie era de fapt mîndria şi bucuria lui — un lucru aproape uimitor, de vreme ce nu era tatăl ei de sînge. Mama lui Jamie era a doua soţie a baronului. Venise la el cînd era aproape de sorocul naşterii fetei. Tatăl lui Jamie murise în bătălie, la nici o lună după noaptea nunţii.

Baronul o primise pe copilă ca pe a lui, oprind pe oricine s-o numească fiică vitregă. Din clipa cînd o luase prima oară în braţe, a lui fusese.

Jamie era cea mai tînără şi mai magnifică dintre toate. Gemenele, la fel ca şi Mary, erau înzestrate cu o frumuseţe liniştită, de soiul pe care omul îl bagă în seamă cu timpul, dar scumpa lui mică de Jamie îi putea tăia unui om răsuflarea chiar de la prima vedere. Pe mulţi cavaleri îi răsturnase din şa zîmbetul ei — sau cel puţin aşa-i plăcea baronului să se laude în faţa prietenilor.

Şi totuşi, printre fete nu era nici urmă de pizmă. Agnes, Alice şi Mary cereau instinctiv sfatul surorii lor mai mici în toate treburile mai însemnate. Se bazau pe ea aproape la fel de des ca tatăl lor.

Jamie era acum adevărata stăpînă a casei. Din ziua înmormîntării mamei sale, fata cea mai mică luase pe umerii ei această povară. Îşi dovedise de timpuriu virtutea, iar baronul, plăcîndu-i ordinea dar neavînd darul de a o păstra, era cum nu se putea mai uşurat să lase totul în seama lui Jamie.

Nu-l dezamăgea niciodată. Jamie era o fiică aşa de cuminte şi înţeleaptă, şi nici nu plîngea vreodată — din ziua cînd mama ei se prăpădise, nu mai vărsase o lacrimă. Agnes şi Alice ar fi făcut bine să înveţe de la ea, îşi spunea baronul. Izbucneau în lacrimi din orice fleac. După părerea lui, felul cum arătau le salva de a fi chiar bune de nimic, dar îi era milă de lorzii care într-o bună zi aveau să se încotoşmăneze cu fiicele lui cele nevricoase.

Cel mai îngrijorat era baronul pentru Mary. Deşi niciodată n-o vorbea de rău, ştia că era mai egoistă decît s-ar fi căzut. Întotdeauna îşi punea propriile vreri mai presus de ale surorilor sale. Dar cel mai mare păcat era că se punea chiar şi înaintea tatălui ei.

Da da. Mary îl îngrijora, şi mai era şi răutăcioasă. Avea năravul să pună la cale tot felul de năzbîtii, numai din plăcere. Pe baron îl încerca bănuiala că Jamie îi băga lui Mary în cap

tot felul de idei deloc potrivite pentru o lady, dar nu îndrăznise niciodată să dea grai acestui gînd, de teamă să nu se arate că greşea şi să se facă de rîs în ochii fetelor sale.

Şi totuşi, chiar dacă Jamie era favorita sa, baronul nu era de tot orb faţă de cusururile ei. Temperamentul fetei, deşi rareori se dezlănţuia, putea da foc unei păduri întregi. Şi mai era şi cam încăpăţînată din fire. Moştenise iscusinţa mamei sale la lecuit, deşi baronul îi interzisese cu străşnicie această îndeletnicire, căci şerbii şi slugile din casă o chemau mereu de la întîia ei îndatorire, aceea de a se îngriji să-i fie lui bine.

Acest gînd îl făcu să ofteze cu părere de rău. Apoi îşi dădu seama că gemenele se opriseră din schelălăit. Jamie potolise deja furtuna. Baronul Jamison îi făcu semn servitorului să-i umple pocalul încă o dată, apoi se rezemă de spătar, privindu-şi fata cum continua să-şi depene farmecele.

Agnes, Alice şi Mary se repeziseră în calea ei de cum intrase în încăpere. Fiecare încerca să-i spună povestea în felul său şi numai al său, astfel încît Jamie nu mai era în stare să priceapă nici o vorbă.

— Veniţi să stăm la masă, cu tata, le chemă ea, cu vocea şoptită. Atunci, vom pune rînduială în problema asta nouă ca o familie, adăgă, cu un zîmbet îmbietor.

— Da' de data asta nu mai e doar o problemă! se văicări Alice, ştergîndu-se la colţurile ochilor. Nu cred că se mai poate pune în rînduială, Jamie. Zău că nu cred.

— Că de data asta, tata chiar a făcut-o, mormăi şi Agnes,

în timp ce se aşeza, cu o privire fioroasă spre tatăl ei. Ca de obicei, numai el e de vină.

— Nu-s eu de vină pentru înşelătoria asta, scînci baronul. Aşa că poţi să nu te mai tot încrunţi la mine, domnişorico. Mă supun poruncii regelui, şi cu asta, gata.

— Tată, te rog, nu ne necăji, îl temperă Jamie, bătîndu-l pe mînă, apoi se întoarse spre Mary. Tu pari cea mai stăpînită. Agnes, termină cu smiorcăiala, ca să aud şi eu ce s-a întîmplat. Mary, vrei să-mi explici, te rog?

— Păi a venit o misivă de la Regele Henry, răspunse Mary, dîndu-şi la o parte de pe umăr o şuviţă de păr castaniu deschis. Se pare că regele nostru iar e supărat foc pe tata.

— Supărat? E negru de furie! interveni Alice.

Mary dădu din cap, înainte de a continua.

— Tata n-a trimis dările, anunţă ea, cu o privire încruntată spre baron. Aşa că regele vrea să-l dea ca exemplu.

Ca trase de aceeaşi sfoară, capetele gemenelor se întoarseră şi ele spre tatăl lor, încruntate.

Jamie lăsă să-i scape un oftat obosit.

— Te rog, continuă, Mary, îi ceru ea. Vreau să aud totul, pînă la capăt.

— Păi, de cînd Regele Henry s-a însurat cu prinţesa aia scoţiană... Cum o cheamă, Alice?

— Matilda.

— Da, Matilda. Doamne, cum de-am putut să uit numele reginei noastre?

— Mie mi-e destul de uşor să înţeleg cum de-ai putut uita, interveni Agnes. Tata nu ne-a dus niciodată la curte, şi nici n-am primit vreun oaspete de seamă. Trăim izolate ca leproşii, aici, în pustietatea asta.

— Agnes, te abaţi de la subiect, o dojeni Jamie. Mary, zi mai departe, te rog.

— Păi, şi Regele Henry pare să socoată că toţi trebuie să ne cununăm cu scoţieni, declară sora ei.

Agnes clătină din cap.

— Ba, Mary, nu vrea să ne cununăm toţi cu scoţieni — doar una din noi. Iar barbarul o va alege pe cea hărăzită. Aşa să-mi ajute Dumnezeu, că înjositor mai e!

— Înjositor? Oricare ar fi aleasa, negreşit se va duce la moarte, Alice. Dacă omul ăla şi-a ucis o nevastă, sigur o va omorî şi pe-a doua. Iar asta, surioară, e mai mult decît doar înjositor! se pronunţă Mary.

— Ce? întrebă Jamie cu gura căscată, vădit copleşită de ceea ce auzea.

Agnes trecu peste izbucnirea ei.

— *Eu* am auzit că nevasta lui cea dintîi s-a omorît singură, interveni ea.

— Tată, cum ai putut?! strigă Mary, roşie la faţă şi cu pumnii strînşi. Ştiai că regele o să se înfurie pe dumneata dacă nu-ţi plăteşti dările. Nu te-ai gîndit la urmări?

— Alice, vreţi să vorbiţi mai încet, vă rog? întrebă Jamie. Cu strigătele n-o să schimbăm nimic. Ştim bine ce uituc poate

fi tata. Probabil că doar a uitat să trimită banii de zeciuială, nu-i aşa, tată?

— Cam aşa ar fi, îngeraşule, se codi baronul să dea un răspuns limpede.

— O, Doamne! gemu Alice. A cheltuit gologanii.

Jamie ridică mîna, cerînd să se facă tăcere.

— Mary, explică pînă la capăt, că de nu, voi începe şi *eu* să răcnesc!

— Trebuie să înţelegi, Jamie, ce greu ne este să ne păstrăm cumpătul la auzul unei asemenea grozăvii. Totuşi, mă voi strădui să-mi ţin firea şi să-ţi explic totul, căci văd cît de nedumerită eşti.

Încet, Mary şi îndreptă umerii. Lui Jamie îi venea s-o zgîlţîie de nerăbdare. Dar ştia că nu i-ar fi folosit la nimic, căci lui Mary îi plăcea să vorbească pe îndelete, în orice împrejurări s-ar fi aflat.

— Şi? o îndemnă ea.

— Păi, din cîte înţeleg eu, un barbar din Highlands vine aici săptămîna viitoare. O va alege pe una dintre noi trei — Agnes, Alice sau eu — ca s-o ia de nevastă. Pe prima nevastă a omorît-o, înţelegi. Tu n-ai nici un amestec, Jamie. Tata a spus că numai numele noastre apar în răvaşul regelui.

— Sînt sigură că nu şi-a omorît prima nevastă, spuse Alice. Bucătărasa zice că femeia şi-a luat singură zilele, adăugă ea, închinîndu-se.

Agnes clătină din cap.

— Ba nu, eu cred c-a fost ucisă. Doar nu i se urîse cu viața, și s-ajungă-n infern pentru vecie, oricît de groaznic s-ar fi purtat cu ea bărbatul ei.

— Nu crezi că s-ar fi putut să moară și dintr-o întîmplare? sugeră Alice.

— Toată lumea știe ce stîngaci sînt scoțienii, comentă Mary, ridicînd din umeri.

— Și la fel de bine se știe și că tu crezi toate balivernele pe care le auzi, interveni Jamie, cu asprime. Explică-mi ce înțelegi prin „să aleagă", Mary, adăugă ea, încercînd să nu-și arate spaima pe față.

— Să-și aleagă mireasa, desigur. N-ai auzit ce spuneam, Jamie? Noi n-avem nici un cuvînt de zis, și toate contractele noastre de măritiș sînt puse deoarte pînă ce va alege el.

— O să fim scoase la paradă în fața monstrului, ca niște iepe, se smiorcăi Agnes.

— A, era să uit! se repezi iar Mary. Regele Scoției, Edgar, este și el în favoarea acestei căsătorii, Jamie. Așa a zis tata.

— Va să zică, s-ar putea ca boierul să se supună și el doar poruncii regelui său, și să nu-i ardă nici lui de însurătoare, remarcă Alice.

— O, Doamne, la asta nu m-am gîndit! izbucni Agnes. Dacă nu vrea să se-nsoare, probabil că-și va ucide mireasa înainte de a ajunge acasă, unde Dumnezeu o mai fi și aia!

— Agnes, vrei să te calmezi, te rog? bombăni Jamie. Iar

zbieri. O să rămîi pleşuvă, dacă-ţi mai tot smulgi aşa părul din cap. Şi-apoi, n-ai de unde ştii dacă-i adevărat sau nu ce se spune despre împrejurările în care a murit prima lui nevastă.

— Îl cheamă Kincaid, Jamie, şi e un ucigaş. Tata a zis că pe prima nevastă a omorît-o în bătaie!

— Ba nici vorbă să fi zis eu aşa ceva! strigă baronul. Am pomenit, doar, că...

— Emmett ne-a spus că a aruncat-o într-o rîpă, se amestecă Mary, bătînd cu degetele în tăblia mesei, în aşteptarea răspunsului lui Jamie.

— Emmett e doar un grăjdar, şi unul leneş pe deasupra, replică sora ei. De ce pleci urechea la scornelile lui?

Trasă adînc aer în piept, sperînd să-şi liniştească greţurile de la stomac. Oricît s-ar fi împotrivit, teama surorilor ei devenea molipsitoare.

Cele trei fete o priveau însă cu ochi atît de plini de speranţă, încît nu voia să le dezamăgească.

— Tată? N-ai nici o cale de a-l îmbuna pe rege? N-ai putea să-i trimiţi zeciuiala, poate mai punînd şi ceva galbeni pe deasupra, ca să te ierte?

Baronul Jamison clătină din cap:

— Ar trebui să adun iar toate dările de la început. Ştii la fel de bine ca mine că spinările şerbilor sînt gata să se frîngă de-atîtea necazuri. Şi nici recolta de orz n-a fost prea bună. Ba, Jamie, n-am cum să le cer din nou.

Jamie dădu din cap, încercînd să-şi ascundă

dezamăgirea. Sperase să mai fi rămas puțin din colectă, dar răspunsul tatăl său îi confirma temerile.

— Emmett a zis că tata a cheltuit toți galbenii, spuse în șoaptă Mary.

— Emmett e întocmai ca o babă care umblă cu vorbe, i-o întoarse Jamie.

— Adevărat, îi dădu dreptate tatăl lor. Dintotdeauna i-a stat în năravș să întineze adevărul. Nu-i luați în seamă toate pălăvrăgelile, adăugă el.

— Tată? întrebă Jamie. Eu de ce n-am fost pusă la socoteală? Regele a uitat că ai patru fiice?

— Nu, nu, se grăbi baronul, coborînd privirea în pocal, pentru ca fiica lui cea mai mică să nu-i citească adevărul în ochi.

Regele Henry n-o exclusese pe Jamie. În mesaj, folosise cuvîntul „fiice". Baronul Jamison, știind că în veci nu s-ar mai fi putut descurca dacă se despărțea de fata sa cea mai tînără care-i purta de grijă, luase singur hotărîrea, încredințat că era un plan iscusit.

— Regele le-a numit numai pe fiicele lui Maudie, anunță el.

— Ei bine, pentru mine asta n-are nici un sens, remarcă Agnes, trăgîndu-și nasul.

— Poate fiindcă Jamie e cea mai mică, sugeră Mary.

Ridică din umeri, apoi adăugă:

— Cine poate ști ce i-o fi trecut prin minte regelui nostru?

Fii doar recunoscătoare, Jamie, că n-a fost vorba şi de tine în poruncă. Păi, dacă te-alegea, nu mai puteai să te măriţi cu Andrew al tău.

— Asta-i pricina, interveni Agnes. Baronul Andrew este aşa de puternic şi iubit. Chiar el ne-a spus-o. Trebuie să fi pus o vorbă pe lîngă rege. Toată lumea ştie ce înamorat e Andrew de tine, Jamie.

— S-ar putea ca ăsta să fie motivul, şopti Jamie. Dacă Andrew este într-adevăr atît de puternic pe cît spune el că e...

— Nu cred că Jamie vrea cu adevărat să se mărite cu Andrew, le spuse Mary gemenelor. Şi n-ai de ce să te încrunţi la mine, Jamie. Cred că nici ţie nu-ţi prea place de el.

— Îi place tatei, spuse Agnes, uitîndu-se din nou încruntată spre tatăl ei, înainte de a adăuga. Pun prinsoare că fiindcă Andrew a făgăduit să locuiască aici, astfel ca Jamie să poată roboti în continuare pentru...

— Ei, Agnes, te rog, n-o lua iar de la început cu asta, o imploră Jamie.

— De ce-oţi fi socotind voi că-i un păcat din partea mea că vrea s-o ţin pe Jamie aici şi după ce se mărită, nu pricep, bodogăni baronul.

— Dumneata nu pari să mai pricepi nimic în ultima vreme, şi pace, murmură Mary.

— Ia seama cum vorbeşti, domnişoară, i-o întoarse el. Nu-ţi îngădui să vorbeşti aşa de nerespectuos în faţa mea.

— Ştiu eu adevărata cauză, spuse Alice, şi-am să i-o zic.

lui Jamie. Andrew i-a plătit tatei zestrea ta, surioară, iar el...

— Ce spui?! strigă Jamie, mai-mai să sară de pe scaun. Alice, te înşeli amarnic. Cavalerii nu dau zestre. Tată, doar n-ai luat vreun ban de la Andrew, nu-i aşa?

Baronul Jamison nu-i răspunse. Părea foarte preocupat să-şi învîrtească berea în cupă.

Propria lui tăcere îl acuza.

— O, Doamne, şopti Mary. Alice, îţi dai seama ce sugerezi? Dacă ceea ce ne spui e adevărat, înseamnă că tatăl nostru aproape că i-a vîndut-o pe Jamie baronului Andrew.

— Ei, Mary, n-o zădărî pe Jamie, o povăţui tatăl lor.

— N-am spus că i-a vîndut-o pe Jamie lui Andrew, răspunse Alice.

— Ba ai zis! ripostă Mary.

— Am zis doar că Andrew i-a dat lui tata o traistă plină cu galbeni.

Lui Jamie îi bubuia capul. Era hotărîtă să afle adevărul despre acea afacere, oricît de mult ar fi durat — sau oricît de tare ar fi durut-o capul. Auzi acolo — vîndută! Simplul gînd făcea să i se întoarcă stomacul pe dos.

— Tată, doar n-ai luat cu adevărat bani pentru mine, nu-i aşa? îl întrebă ea, fără să-şi poată stăpîni spaima din ton.

— Nu, în nici un caz, îngerul meu.

— Tată? Ştii că ne numeşti „îngerii tăi" doar cînd ai făcut ceva ruşinos? se văicări Agnes. Jur pe toţi sfinţii că încep să urăsc vorba asta de alint.

— L-am văzut cu ochii mei pe Andrew cum i-a dat tatei paralele, îţi spun eu! strigă Alice.

— Mă întreb doar cum puteai să ştii ce era în desagă, o contrazise Mary.

— A scăpat-o, se răsti Alice, şi cîţiva galbeni s-au rostogolit afară.

— Era doar un mic împrumut! mugi tatăl lor, ca să le capteze iar atenţia. Şi acum, încetaţi cu neghiobiile astea, cum că mi-aş fi vîndut fetiţa.

Umerii lui Jamie se înmuiară de uşurare.

— Gata, vezi, Alice? Andrew i-a dat tatei doar un împrumut. M-ai făcut să mă sperii degeaba. Acum putem să ne întoarcem la ce vorbeam?

— Uite la tata, că iar face o mutră vinovată, îi atrase atenţia Mary.

— Sigur că arată vinovat, încuviinţă Jamie. Nu e nevoie să-i mai pui şi tu sare pe rană. Sînt sigură că şi-aşa îi pare destul de rău.

Baronul Jamison îi zîmbi fiicei sale, recunoscător că-i lua apărarea.

— Îţi mulţumesc, îngeraşul meu mic şi bun, o lăudă el. Ei şi-acum, Jamie, vreau să rămîi ascunsă cînd vor veni scoţienii. N-are nici un rost să-i ispitim cu ceea ce nu pot lua cu ei.

Baronul nu-şi dădu seama de gafa făcută decît cînd Alice îl întrebă:

— Scoțienii, tată? Vorbești de mai mulți? Vrei să spui că demonul ăsta pe nume Kincaid mai îi aduce și pe alții cu el?

— Probabil își aduce doar familia, ca să asiste la căsătorie, sugeră Agnes.

— Asta-i tot? își întrebă Jamie tatăl.

Încerca să se concentreze asupra problemei, dar gîndurile i se tot întorceau la banii de aur. De ce primise tatăl ei un împrumut de la Andrew?

Baronul nu se grăbi cu răspunsul.

— Tată, presimt că sînt mai multe pe care ai vrea să ni le spui, îl îmbie Jamie.

— Dumnezeule mare, vrei să spui că asta n-a fost tot? se stropși Mary.

— Tată, ce altceva ne mai ascunzi? strigă Alice.

— Vorbește, tată! insistă și Agnes.

Jamie le făcu iar semn să tacă. Simțea cum temperamentul ei dădea în clocot.

— Pot să citesc și eu scrisoarea aceea de la regele nostru? întrebă ea.

— Zău c-ar fi trebuit să-nvățăm și noi slovele și buchile, cînd mama lui Jamie a început cu instrucțiunile, remarcă Agnes, cu un oftat obosit.

— Prostii, pufni Alice. Nici o lady de familie bună nu are nevoie de asemenea prostii. Acuma, ce-ar fi trebuit să facem era să învățăm să vorbim în nesuferita aia de limbă gaelică, la fel ca Jamie, declară ea. Vai, Jamie, dar să știi că n-am vrut să

te jignesc, se grăbi să adauge, cînd îşi văzu sora privind-o încruntată. Ăsta-i adevărul, tare-aş vrea s-o fi învăţat şi eu împreună cu tine. Şi doar Beak s-a oferit să ne înveţe pe toate, încheie ea.

— Că mare plăcere i-a mai făcut grăjdarului nostru şef să mă înveţe, îşi aminti Jamie. Iar mama se distra aşa de bine! I-a mai alinat zilele, în lunile cît a zăcut la pat, înainte de a-şi da sufletul.

— Vrei să zici că monstrul ăsta din Highlands nu ne ştie limba? scînci Agnes, izbucnind în plîns.

Dacă nu i-ar fi văzut lacrimile, Jamie şi-ar fi putut stăpîni furia.

— Ce impotanţă are, Agnes? izbucni ea. Că doar n-o să stea la palavre cu mireasa lui — o s-o omoare doar.

— Va să zică, crezi că zvonurile sînt adevărate? întrebă în şoaptă Mary.

— Nu, răspunse Jamie, spăşită. Am glumit doar.

Închise ochi, rugîndu-se scurt să nu-şi piardă răbdarea, apoi se întoarse spre Agnes.

— A fost foarte urît din partea mea să te necăjesc, surioară, şi-mi cer iertare.

— Păi ai şi de ce! ţipă Agnes.

— Tată, las-o pe Jamie să se uite la scrisoare, ceru dintr-o dată Mary.

— Nu! se repezi baronul, dar imediat se mai îmblînzi, ca să nu dea de bănuit. Nu e nevoie să te deranjezi, Jamie. E

foarte simplu de spus. Săptămîna viitoare vin doi scoțieni, și vor lua cu ei acasă două mirese.

Nu mai e nevoie de spus că fiicele baronului nu primiră deloc bine această veste. Gemenele începră să urle ca doi bebeluși care tocmai au fost ciupiți în somn.

— Eu am să fug de-acasă! strigă Mary.

— Mie mi s-ar părea, începu Jamie, încercînd să se facă auzită peste toată hărmălaia, că trebuie să începem numaidecît să ne facem un plan ca să mutăm gîndurile petitorilor.

Agnes amuți la mijlocul unui urlet.

— Un plan? La ce te gîndești?

— M-am gîndit la o înșelătorie și aproape că mi-e frică s-o destăinuiesc, dar aici e vorba de binele vostru, așa c-am să vă spun că dacă ar fi să fac eu alegerea, negreșit m-aș ține la depărtare de orice mireasă care ar avea... vreo boleșniță de un fel sau altul.

Pe fața lui Mary se așternu încet un zîmbet. Era întotdeauna cea dintîi care înțelegea intențiile lui Jamie, mai ales cînd erau viclene.

— Sau așa de urîtă, încît să te doară ochii doar uitîndu-te la dînsa, completă ea, dînd din cap, cu o lucire răutăcioasă în ochii ei căprui. Agnes, tu și Alice puteți să vă betegiți. Eu am să fiu grasă și urîtă.

— Să ne betegim? întrebă Alice, vădit ndumerită. Tu înțelegi ce vrea să zică, Agnes?

Agnes izbucni în rîs. Avea nasul roşu de-atîta plîns şi obrajii uzi de lacrimi, dar cînd zîmbea, arăta foarte drăgălaşă.

— Zice de o boală îngrozitoare, cred. Să mîncăm nişte poame acre, surioară. O să ne umplem de pete roşii — dar numai pentru cîteva ceasuri, aşa că trebuie să alegem bine momentul.

— Acum înţeleg şi eu, dădu din cap Alice. O să-i facem pe nătărăii ăia de scoţieni să creadă că avem din născare umflăturile alea pe faţă.

— E o să las să-mi curgă balele, anunţă Agnes, dînd din cap plină de importanţă, şi-am să mă scarpin pînă vor crede că-s plină de păduchi şi alte jivine.

Aceste cuvinte le făcură pe cele patru surori să izbucnească în rîs. Tatăl lor le zîmbi, mai liniştit.

— Poftim, vedeţi de-acum? V-am spus eu c-o să se aranjeze.

Nici vorbă să le fi spus aşa ceva, desigur, dar asta nu-l deranja cu nimic.

— Acum mă duc să-mi fac siesta de dimineaţă, în timp ce voi vă continuaţi planurile, încheie el, grăbindu-se să iasă din sala castelului.

— S-ar putea ca scoţienilor să nu le pese cum arătaţi. Îşi preveni Jamie surorile, de teamă ca nu care cumva să le fi dat speranţe deşarte.

— Putem doar să ne rugăm să-şi dorească mirese frumoase, replică Mary.

— Dacă-i tragem pe sfoară, nu se cheamă că păcătuim? se interesă Alice.

— Ba cum să nu, îi răspunse Mary.

— Mai bine să nu-i mărturisim părintelui Charles, şopti Agnes. O să ne dea încă o lună de canon de pocăinţă. Şi-n plus, vom păcăli nişte scoţieni, faceţi bine şi ţineţi minte. Fără doar şi poate, Dumnezeu va înţelege.

Jamie îşi lăsă surorile în sală şi se duse după căpetenia grăjdarilor. Beak, cum îl numeau cu drag prietenii lui, din cauza nasului său mare şi coroiat ca un cioc de vultur, era un bărbat vîrstnic, care de mult timp devenise confidentul ei. Fata avea o încredere deplină în el. Niciodată nu se întîmpla ca Beak să le dezvăluie altora gîndurile ei. Şi era şi un om înţelept, la anii lui. O învăţase toate îndeletnicirile de care avea nevoie. La drept vorbind, Jamie îi era aproape ca o adevărată fiică — sau, mai bine zis, ca un fiu.

Nu se înţelegeau doar cînd era vorba de baronul Jamison. Grăjdarul şef spusese limpede că nu-i plăcea cum se purta baronul cu fiica lui cea mai mică. Jamie, care era foarte mulţumită, nu-l înţelegea. Prin urmare, ocoleau cu grijă orice discuţie despre caracterul tatălui ei.

Jamie aşteptă pînă cînd Beak îl trimise pe Emmett cu o treabă, apoi îi povesti totul. Grăjdarul o ascultă frecîndu-şi iar şi iar bărbia, semn sigur că dădea mare atenţie chestiunii.

— Şi totul e numai din vina mea, mărturisi fata.

— Cum ţi-a venit în cap una ca asta? vru să ştie Beak.

— Ar fi trebuit să mă ocup de strînsul dărilor, îi explică Jamie. Acum, va trebui ca dragele mele surori să plătească prețul trîndăviei mele.

— Trîndăvie, vezi să nu, bodogăni Beak. Singurele treburi de care nu răspunzi tu sînt dările și statul de strajă, fata mea. Și-așa ești pe jumătate moartă, după toate corvezile pe care le faci. Și să mă ierte Dumnezeu că te-am învățat atîtea. Dacă eu nu-ți arătam cum să călărești ca ăi mai buni și să vînezi ca ăi mai buni, acum nici tu nu te-ai fi purtat ca ăi mai buni. Ești o frumoasă lady, Jamie, da' te ții de munci de-ale cavalerilor. Și numai eu mi-s de vină.

Jamie, care nu se lăsă amăgită de expresia lui abătută, îi rîse în față.

— De-atîtea ori te-ai lăudat cu iscusințele mele, Beak. Ești mîndru de mine, orice s-ar zice.

— Sînt mîndru, ba bine că nu, mormăi Beak. Totuși, n-am să stau să te-ascult cum te învinovățești singură pentru păcatele lui taică-tău.

— Ei, Beak...

— Zici că n-ai nici un amestec în tărășenia asta cu alegerea nevestei? Și nu ți se pare olecuță cam ciudat?

— Mi se pare și mie puțintel ciudat, într-adevăr, dar regele nostru trebuie să are pricinile lui. N-am eu căderea să-i pun la îndoială hotărîrile.

— Întîmplător te-ai uitat la răvaș, Jamie? L-ai citit?

— Nu, tata n-a vrut să-mi bat capul cu el, răspunse ea.

Beak, la ce te gîndeşti? Aşa dintr-o dată, iar ţi-a apărut privirea aia răutăcioasă în ochi.

— Mă gîndesc că taică-tău coace ceva, recunoscu Beak. Ceva de mai mare ruşine. Îl cunosc de-olecuţă mai multă vreme ca tine, fato. Ţine minte cine a venit după maică-ta, cînd s-a măritat cu baronul. Am deslușit apucăturile lui taică-tău încă înainte ca tu să ştii să umbli pe picioare. Şi-acuma, îţi zic eu că baronul pune ceva la cale.

— Tata m-a primit ca şi cum aş fi a lui. Mama mi-a spus mereu că nu conta cu nimic pentru el că nu eram sînge din sîngele lui. Te rog, Beak, să nu uiţi de fapta asta mărinimoasă. Tata e un om foarte bun.

— Într-adevăr, s-a purtat frumos cu tine, zicîndu-ţi fiică, da' asta nu schimbă cu nimica faptele.

În momentul acela, Emmett, grăjdarul, reveni pe uşă. Jamie, ştiindu-i năravul de a trage cu urechea, continuă numaidecît în gaelică.

— Loialitatea ta dă de bănuit, şopti ea, clătinînd din cap.

— Auzi acolo! Numai ţie ţi-s loial. Altora puţin le pasă de viitorul tău. Şi-acuma, nu mai face mutra asta posomorîtă şi spune-i la moşu' cînd vin scoţienii ăia.

Jamie ştia că Beak ocolea anume subiectul tatălui ei, şi-i era recunoscătoare.

— Peste o săptămînă, Beak. Şi-n tot timpul cît vor fi aici, va trebui să stau ascunsă, ca o prizonieră. Tata socoate că va fi mai bine dacă nu mă văd, deşi eu nu pricep de ce. O să-mi

fie destul de greu, cu toate treburile de care mă ocup în fiecare zi. Cine-o să vîneze pentru cină? Şi, Beak, cît timp te-aştepţi să stea? Cel mai probail, o săptămînă, nu crezi? Va trebui să pun la sărat mai multă carne de porc, dacă...

— Nădăjduesc să steie o lună şi mai bine, o întrerupse Beak. De mult aveai nevoie de un răgaz de odihnă. Îmi fac griji pentru tine, fătuco. Ţin minte şi-acum, cînd erai mică doar cît o gîgîlice, da' ce mai pozne făceai! Mai ştii cînd a trebuit să ies pe fereastra turnului ca să te dau jos? Ţipai după mine ca din gură de şarpe, zău că da. Şi mie mi-era aşa o frică de înălţimi, că imediat ce te-am luat de-acolo am şi vărsat tot ce îmbucasem de cină. Legaseşi o funie între ăle două turnuri, gîndind c-ai putea să mergi pe dînsa.

Amintirea o făcu pe Jamie să zîmbească.

— Mi-aduc aminte cum m-ai bătut la spate. Două zile n-am putut să stau jos.

— Da' lu' taică-tău nu i-ai zis c-am dat în tine. nu-i asa, Jamie, ca să nu dau de necaz?

— Rău ai mai fi pătit-o.

Beak rîse.

— Aşa c-ai mai primit o chelfăneală şi de la mămică-ta. Nu te-ar mai fi pedepsit şi ea, dacă ştia că mă îngrijiem eu deja de treaba asta.

— M-ai salvat de la o moarte sigură. în ziua aceea, recunoscu Jamie.

— De mai multe ori ţi-am salvat eu pielea, la drept

vorbind.

— E mult de-atunci, zîmbi ea cu blîndețe. Acum am crescut, și răspund de multe. Chiar și Andrew înțelege cum merg treburile aici, la noi, Beak. Tu de ce nu poți să înțelegi?

Beak știa că ar fi rănit-o dacă-i spunea ce părere avea despre Andrew. Deși doar o dată avusese neplăcerea să-l vadă pe Baronul Andrew Fandositul, îi fusese de ajuns ca să știe că îi avea pic de șiră a spinării și era mai îngust la minte ca nădragii de pe el. Doamne ferește, ori de cîte ori se gîndea la scumpa lui Jamie încălecată de un asemenea nevolnic, Beak simțea că i se întorcea stomacul pe dos.

— Ai nevoie de un om puternic, fătucă. Pe lîngă mine, desigur, nici nu știu dac-ai cunoscut vreodată un bărbat adevărat. Și încă mai ai olecuță de fior sălbatic în tine. Îînjești să fii liberă, fie că știi, fie nu.

— Intreci măsura, Beak. Nu sînt așa de sălbatică... adică, nu mai sînt...

— Crezi că nu te-am văzut cum stăteai în picioare pe spinarea iepei, în timp ce gonea peste pajiștea de la miazăzi, Jamie? Tare rău îmi pare că te-am învățat năzdrăvănia asta. Îl mai desfizi tu pe necuratul din cînd în cînd, nu-i așa?

— Ce-ai făcut, Beak, m-ai pîndit?

— Cineva trebuie să stea cu ochii pe tine.

Jamie lăsă să-i scape un ușor oftat, roșindu-se pînă-n vîrful urechilor, căci știa de cîte ori se scăldase în rîul de la miazăzi, goală-goluță cum venise pe lume. Ca să-și alunge

din minte gîndul la ceea ce fără doar şi poate văzuseră ochii poznaşi ai lui Beak, reveni cu vorba la scoţieni.

Beak o lăsă pe voia ei. Nădăjduia că, dacă o asculta vorbind despre toate acele griji, îi mai uşura întrucîtva povara.

După ce Jamie plecă înapoi la treburile ei, mintea lui Beak forfotea de planuri.

Baronul Jamison punea la cale o înşelătorie, nici pomeneală; Beak era gata să-şi pună capul. Ei bine, n-avea de gînd să lase după dînsul.

Era hotărît s-o apere pe Jamie — dar, mai întîi, trebuia să-i măsoare bine din ochi pe acei scoţieni. Dacă unul singur reieşea ca fiind un bărbat adevărat, cu drag de femei şi cu frica lui Dumnezeu, Beak jură să găsească o cale de a-l lua deoparte şi a-i spune că baronul Jamison avea patru fete, nu doar trei.

Da da, Beak era hotărît s-o scape pe Jamie de trista ei soartă.

Cu voia lui Dumnezeu, avea s-o elibereze.

* * *

Preotul, Murdock, tocmai ne-a spus că Alec Kincaid va veni acasă cu o mireasă englezoaică. Peste tot se văd numai priviri încruntate, dar nu fiindcă baronul nostru se însoară a doua oară. Ba, mînia e din cauză că mireasa lui e

englezoaică. Alec nu face decît să se supună poruncii regelui, ca alții, în apărarea lui. Iar alții se întreabă cu voce tare cum poate boierul să îndure o asemenea sarcină.

Dumnezeule, sper să se înamoreze de dînsa. Însă ar fi prea mult să-i cer asta Făuritorului meu, căci Alec e la fel de înfrigurat împotriva englezilor ca noi, toți ceilalți.

Și totuși... cu mult mai dulce ar fi uciderea.

Capitolul 2

Alec Kincaid se grăbea să ajungă acasă. Onorase cererea Regelui Edgar şi rămăsese la Londra vreme de aproape o lună, studiind obiceiurile de la curtea engleză şi învăţînd tot ce putea despre năzurosul rege al englezilor. La drept vorbind, lui Alec nu-i plăcea deloc această îndatorire. Îi găsea pe baronii englezi prea pretenţioşi, pe doamnele lor prea slabe de minte şi de înger, şi pe conducătorul tuturor, Henry, cam prea moale în toate hotărîrile pe care le lua. Dar Alec recunoştea întotdeauna adevărul, şi prin urmare era de acord, fără tragere de inimă, că în vreo două rînduri fusese de-a dreptul impresionat de ieşirile brutale ale Regelui Henry. Îi pedepsise fără să clipească din ochi pe acei baroni necugetaţi care fuseseră dovediţi ca făcîndu-se vinovaţi de trădare.

Deşi Alec nu se plînsese de sarcina primită, se bucura că totul se terminase. Ca boier peste un clan mare de supuşi, îl apăsau nenumărate responsabilităţi. Moşia lui din Highlands era probabil în plin haos, acum cînd Campbellii şi MacDonalzii ridicaseră iar armele, şi numai Dumnezeu ştia ce alte probleme îl mai aşteptau în pragul casei.

Iar acum, îl mai întîrzia încă ceva. Al dracului să fie dacă nu trebuia să se oprească în drum ca să se însoare.

Alec considera căsătoria cu acea englezoaică necunoscută doar o pacoste măruntă şi nimic mai mult. Avea

să se însoare cu ea numai ca să-i facă pe plac Regelui Edgar. Şi ca făcea acelaşi lucru la porunca Regelui Henry, desigur, căci aşa mergeau lucrurile în acele vremuri, cînd cei doi cirmuitori legaseră un prieteşug cam şubred între ei.

Henry ceruse anume ca Alec Kincaid să fie unul dintre boierii căruia să i se poruncească însurătoarea cu o mireasă englezoaică. Atît Alec cît şi Edgar ştiau de ce făcuse Henry această cerere. Era neîndoielnic că Kincaid, deşi unul dintre cei mai tineri boieri din toată Scoţia, era o putere de temut. Căpetenie peste aproape opt sute de războinici fioroşi, la numărătoarea de anul trecut, dar acest număr avea să se mdoiască dacă-şi chema şi aliaţii de nădejde.

Despre iscusinţa lui Kincaid în bătălie se povestea pe şoptite, în Anglia, şi cu strigăte făloase în Highlands.

Henry mai ştia şi că lui Alec nu-i prea plăceau englezii. Îi pomenise lui Edgar speranţa sa ca acea căsătorie să-l mai îmbuneze pe puternicul boier. Poate, cu timpul, aveau să ajungă la o anume armonie.

Dar Edgar era mult mai pătrunzător decît credea Henry, şi bănuia că acesta urmărea să cucerească loialitatea lui Alec, atrăgîndu-l de partea Angliei.

Atît Alec cît şi conducătorul lui făceau haz pe seama lui Henry. Edgar era vasalul acestuia, da, din ziua cînd îngenunchease la picioarele regelui englez, jurîndu-i credinţă. Mai fusese şi crescut la curtea Angliei. Totuşi, era regele Scoţiei, iar credincioşii săi supuşi treceau înaintea tuturor

celorlalți... și mai ales a străinilor.

Se vedea clar că Henry nu înțelegea însemnătatea legăturilor de sînge. Atît Edgar cît și Alec credeau că regele Angliei nu vedea decît posibilitatea încă unui aliat puternic. Dar îl judecase greșit pe Kincaid, căci Alec n-ar fi întors niciodată spatele Scotiei sau regelui său, orice s-ar fi întîmplat.

Daniel, prietenul lui Alec încă din copilărie, care curînd avea să fie numit boier peste clanul învecinat al Fergusonilor, primise si el poruncă să-si ia o mireasă englezoaică. Și Daniel petrecuse o lună obositoare la Londra. Găsise acea îndatorire la fel de neplăcută ca Alec, și era la fel de nerăbdător să ajungă acasă.

Amîndoi războinicii călăriseră într-un galop nebunesc încă din zori, oprindu-se numai de două ori pentru a-și odihni caii. Se așteptau să nu petreacă mai mult de un ceas, două, la moșia lui Jamison. Atîta vreme avea să le ajungă, fără doar și poate, ca să mănînce de cină pe săturate, să-și aleagă miresele, să le ia de neveste dacă se afla pe-aproape și vreun preot, după care să pornească iar la drum.

Nu voiau să mai petreacă nici măcar o noapte pe pămînt englezesc. Puțin le păsa lor dacă miresele își făceau alte gînduri. Femeile nu erau decît simple proprietăți, la urma urmei, și nici Daniel nici Alec nu găseau că dorințele unei mirese ar fi avut cea mai mică însemnătate.

Aveau să facă așa cum li se spunea, și cu asta, gata.

Alec fu acela care cîştigă privilegiul de a-şi alege primul mireasa, azvîrlind bîrna pe cîmp mai departe decît prietenul său. La drept vorbind, însă, nici unul dintre ei nu se străduise s-o arunce din răsputeri.

Da, era doar o poruncă pe care o îndeplineau, şi încă una a dracului de neplăcută.

* * *

Diavolul şi discipolul său ajunseră la moşia baronului Jamison cu trei zile mai devreme decît fusese învoiala.

Beak fu cel dintîi care-i zări pe războinicii scotieni, şi primul care le dădu aceste denumiri atît de potrivite. Stătea aşezat pe trepta de sus a scării de la pod, cu gîndul că era vremea să tragă un pui de somn, căci trecuse de crucea amiezei, la urma urmei, iar el lucrase în soarele cald de vară fără un bob zăbavă, încă de la prînzişor. Ba pe deasupra, Lady Mary o tîrîse pe sora ei, Jamie, spre pajştea de la miazăzi, şi zău că ar fi trebuit să se ia după ele; ca să vadă... să nu păţească ceva, desigur. Cînd Jamie se lăsa convinsă să lase treburile deoparte şi să se ducă la călărie sau la scaldă, vîna aceea de sălbăticie îi biruia uneori cumînţenia. Toată lumea ştia că devenea prea nărăvaşă ca să-i fie bine. Un motiv mai mult pentru care avea nevoie de un bărbat puternic care să-i poarte de grijă. Păi, scumpa lui Jamie putea pînă şi să jefuiască un hoţ de punga pe care o şterpelise, dacă-şi punea

mintea, şi numai Dumnezeu ştia în ce buclucuri puteau să intre ea şi Mary.

Doar cît stătea cu gîndul la tot ce se putea întîmpla, pe Beak îl lua cu fiori reci pe şira spinării. Da, trebuia să se ducă după ele, nici pomeneală.

Scoase un căscat zgomotos şi porni în jos pe scară. Ajunsese pe a doua treaptă de sus, cînd îi zări pe cei doi uriaşi apropiindu-se călare.

Beak fu cît pe ce să cadă de pe scară. Se stăpîni înainte de a-şi face grăbit semnul crucii, recunoscător că cei doi războinici n-aveau de unde şti cum i se ciocneau genunchii unul de altul, în timp ce cobora cu chin cu vai mai departe.

Cel pe care-l considera discipolul era înalt şi voinic, cu umeri laţi, părul de culoarea cuielor ruginite şi ochii verzi ca oceanul, cu riduri la colţuri.

Era o namilă, da — şi totuşi, pe lîngă celălalt, părea un prichindel.

Diavolul cum îl socotea Beak în sinea lui, avea părul şi pielea ca de bronz. Era mai înalt cu un cap decît însoţitorul lui şi nu avea nici un dram de grăsime pe trupul herculean. După ce se împletici înainte ca să-i vadă mai bine chipul, Beak îşi dori numaidecît să nu fi făcut acel efort. În ochii aceia căprui se simţea o răceală mohorîtă, în stare să îngheţe pînă şi trifoiul în toiul verii, după cum îşi spuse bietul Beak, cu deznădejde crescîndă.

Atîta despre planul lui prostesc de a o salva pe Jamie.

Beak îşi spuse că avea să se ducă în infern chiuind de bucurie, mainte de a-l lăsa pe oricare dintre acei doi barbari să se apropie de ea.

— Mă numesc Beak şi sînt căpetenia grajdurilor de pe-aici, bolborosi el în sfîrşit, sperînd să dea impresia că mai existau mulţi grăjdari, astfel încît scoţienii să-l creadă destul de important ca să-i vorbească. Aţi venit mai devreme, adăugă el, dînd nervos din cap. Altfel, familia ar fi stat înşiruită în faţa casei, gătită cu toate fineţurile, ca să vă urmeze bun-venit cum se cuvine.

Se opri să ia aer, apoi aşteptă un răspuns. Dar aştepta zadarnic, iar nerăbdarea i se risipi repede. Începea să se simtă la fel de important ca o muscă gata să fie strivită. Felul cum îl măsurau cu privirea cei doi uriaşi era de-a dreptul înnebunitor.

Se hotărî să mai încerce o dată.

— Voi îngriji de caii domniilor voastre, boierilor, în vreme ce vă faceţi prezenţa cunoscută celor ai casei.

— De cai o să ne îngrijim noi singuri, bătrîne.

Discipolul rostise aceste cuvinte. Nu avea un glas deosebit de plăcut. Beak dădu din cap, apoi făcu cîţiva paşi înapoi, ca să nu le stea în drum. Îi privi cum scoteau şeile, fiecare lăudîndu-şi calul în gaelică. Erau doi armăsari frumoşi, unul murg, celălalt negru, fără nici un cusur... sau o urmă de cravaşă pe crupă.

În sufletul lui Beak se aprinse un licăr de speranţă.

Învățase de mult că adevăratul caracter al unui om se descoperea din felul cum își trata mama și calul. Armăsarul baronului Andrew era brăzdat cu dîre apăsate, și dacă nici asta nu era destulă dovadă că teoria lui era adevărată, Beak nu știa ce-ar mai fi putut să fie.

— Va să zică, v-ați lăsat oștenii să aștepte în afara zidurilor? întrebă el, vorbind în gaelică, pentru a le da de știre că le era prieten, nu vrăjmaș.

Discipolul păru mulțumit de acest lucru, căci chiar îi zîmbi grăjdarului.

— Am venit singuri.

— Tocmai de la Londra? întrebă Beak, fără să-și poată ascunde mirarea din voce.

— Într-adevăr, spuse scoțianul.

— Fără nimeni care să vă acopere spatele?

— Nu avem nevoie și de alții în apărarea noastră, răspunse discipolul. Ăsta-i obicei englezesc, nu de-ale noastre. Nu-i așa, Kincaid?

Diavolul nu se osteni să răspundă.

— Cum să vă spun pe nume, seniori? se interesă Beak.

Era o întrebare îndrăzneață, dar cei doi războinici nu se mai încruntau la el, iar acest lucru îi dăduse curaj.

— Vorbești bine graiul nostru, Beak, constată discipolul. Esti scoțian, care va să zică?

Umerii lui Beak se îndreptară cu mîndrie.

— Scoțian mi-s, cu părul roș ca flacăra 'nainte să mi se fi

argintat capu'.

— Numele meu este Daniel, din clanul Ferguson. Lui i se zice Alec, de cei ce-l cunosc destul de bine, adăugă discipolul, arătînd cu capul spre celălalt războinic. Alec e căpetenie peste clanul Kincaid.

Beak făcu o plecăciune solemnă.

— E umila mea plăcere să fac cunoştinţă cu domniile voastre, murmură el. De-atîţia ani n-am mai vorbit c-un scoţian pursînge, c-am şi uitat cum să mă port, adăugă el, zîmbind. Şi-am mai uitat şi ce uriaşi sînt cei din highlands. M-aţi făcut să trag o spaimă în prima clipă cînd v-am zărit, zău aşa.

Deschise uşile spre două boxe curate de lîngă intrarea în grajd, văzu de găleţile pentru nutreţ, şi de apă, apoi încercă să mai converseze cu cei doi.

— Drept vă spuneam c-aţi venit cu trei zile mai devreme, reluă el. Socot eu în sinea mea că-n casă o să se stîrnească mai mare hărmălaia.

Nici unul dintre ei nu răspunse, dar din felul cum se uitară unul la altul Beak îşi dădu seama că nu le prea păsa dacă stîrneau vreun deranj.

— Şi pe cine aşteptaţi, dacă nu pe noi? întrebă seniorul Daniel, încruntat.

Beak îl privi nedumerit.

— Pe cine să aşteptăm? Pe nimeni — cel puţin, nu înainte de trei zile.

— Podul era coborît, omule, şi nici ţipenie de străjer. Fără îndoială...

— A, podul... îl întrerupse Beak, cu un oftat prelungit. Păi, dreptu-i că podul cela stă coborît mai tot timpul, fără nici un străjer la post. Vezi dumneata, baronul Jamison e olecuţă cam uituc.

Cînd văzu expresiile neîncrezătoare de pe chipurile celor doi războinici, Beak îşi spuse că s-ar fi căzut să-şi apere întrucîtva stăpînul.

— Aici în plină sălbătiie, unde locuim noi, nu ne prea necăjim cu asta. Baronul tot zice că n-are el destulă avere ca să-l calce tîlharii, adăugă, ridicînd din umeri. Şi nimeni nu intră vreodată nepoftit.

— N-are avere?

În sfîrşit, Alec Kincaid grăise. Glasul lui suna încet, dar în acelaşi timp surprinzător de puternic. Iar cînd întoarse capul spre Beak, bătrînului începură iar să-i tremure genunchii.

— Are niste fiice, nu?

Flăcările din privirea lui ar fi putut da foc pînă şi buştenilor din cămin. Beak nu-i mai putea înfrnta ochii multă vreme, şi fu nevoit să se uite la vîrfurile cizmelor, ca să poată vorbi mai departe.

— Le are pe fete, ba bine că nu, şi mai multe la număr decît ar voi să recunoască.

— Şi totuşi, nu le apără? întrebă Daniel, clătinînd din cap

cu neîncredere, după care se întoarse spre Alec. Ai mai auzit una ca asta?

— Ba, de auzit, n-am mai azit.

— Ce fel de om e baronul Jamison ăsta? îl întrebă Daniel pe Beak.

Cel care-i răspunse la întrebare fu Kincaid:

— Englez, Daniel.

— A, şi asta explică totul, nu? replică sec Daniel. Ia spune-mi un lucru, Beak. Fiicele baronului sînt aşa de neîngrijite încît nici nu au nevoie de apărare? Sînt lipsite de virtute?

— Toate sînt drăguţe, răspunse Beak. Şi neprihănite ca-n ziua cînd au venit pe lume, pînă la ultima. Să mă trăznească Dumnezeu dacă ăsta nu-i adevărul. Tatăl lor e cel ce nu-şi face datoria, adăugă el, încruntat.

— Cîte fiice are? întrebă Daniel. Pe rege nu ne-am ostenit să-l întrebăm.

— O să vedeţi trei, bombăni Beak.

Tocmai voia să continue, cînd cei doi războinici se întoarseră şi porniră spre uşă.

Acum ori niciodată! hotărî grăjdarul. Trase adînc aer în piept, ca să-şi adune curajul, apoi strigă după cei doi scoţieni:

— Amîndoi sînteţi seniori în putere peste clanurile domniilor voastre, sau unul e mai puternic decît celălalt?

Alec simţi teama din glasul bătrînului, şi-l nedumeri îndeajuns ca să se întoarcă iar spre el.

— Şi din ce pricină ne pui o întrebare atît de neobrăzată, grăjdarule?

— N-am vrut să fiu necuviincios, se repezi Beak, şi am toate motivele ca să vă pun întrebarea asta. Ştiu că întrec măsura dar vedeţi, seniori, cineva trebuie să aibă grijă de ea, şi eu sînt singurul căruia-i pasă îndeajuns.

Această explicaţie ciudata îl făcu pe Daniel să se încrunte. Nu înţelegea mare lucru din ea.

— Am să devin senior peste clanul meu, prin drept de moştenire, peste un an sau doi, răspunse el. Kincaid este deja căpetenia propriului său clan. Poftim, cu asta ţi-am răspuns la întrebare, Beak?

— Atunci, domnia sa va avea dreptul să-şi aleagă cel dintîi mireasa?

— Întocmai.

— Şi e mai puternic decît domnia ta?

Daniel dădu din cap.

— Pentru moment, preciză el, cu un zîmbet. Beak, n-ai auzit niciodată de războinicii din neamul Kincaid?

— Ba auzit-am, dară, tot soiul de istorii.

Înverşunarea din tonul lui îl făcu pe Daniel să zîmbească. Se vedea limpede că bătrînului îi era teamă de Alec.

— Înţeleg că unele dintre istoriile pe care le-ai auzit descria felul lui Alec de a lupta în bătălie?

— Într-adevăr. N-ar trebui să le dau crezare, adăugă Beak, cu o privire grăbită în direcţia lui Alec. Erau spuse de

englezi, vedeți dumneavoastră, și mi-s sigur c-au înflorit mult... firea necruțătoare a seniorului.

Daniel îi zîmbi și lui Alec, înainte de a răspunde la această remarcă.

— A, mă îndoiesc că istorisirile erau înflorite cîtuși de puțin, Beak. Spuneau că niciodată nu arată milă? Îndurare?

— Dară.

— Atunci, fă bine de le crede, Beak, căci sînt adevărate. Nu-i așa, Alec?

— Așa e, într-adevăr, îi dădu Alec dreptate, pe un ton aspru.

— Beak, continuă Daniel, întrebările tale mă distrează, deși nici nu-mi trăznește prin cap ce vrei să afli de fapt, și de ce. Mai ai și alte întrebări pe care ai dori să ni le pui?

Cu sfială, Beak dădu din cap. Apoi se întoarse să-l privească pe Alec. Un moment domni tăcerea, în timp ce încerca să găsească o cale de a-i explica despre Jamie a lui fără a fi de-a dreptul neloial.

Alec deslusea limpede spaima în ochii bătrînului. Veni pînă în fața lui.

— Ce dorești să-mi spui?

Cu glas tremurător, grăjdarul izbucni:

— În toate zilele domniei tale, de cînd te știi, ai maltratat vreodată o femeie, Alec Kincaid?

Se văzu clar că seniorului nu-i plăcu întrebarea. Expresia lui deveni feroce ca o lovitură de trăznet. Fără voie, Beak

făcu un pas înapoi, şi fu nevoit să se sprijine cu mîna de perete.

— Am avut răbdare cu tine, fiindcă eşti scoţian, bătrîne, dar dacă-mi mai pui vreodată o întrebare atît de spurcată, jur c-o să fie ultima din viaţa ta.

Beak dădu din cap.

— Am nevoie să ştiu, în inima mea, fiindcă mi-am pus de gînd să-ţi dau un dar fără pereche şi trebuie să aflu dacă-i vei recunoaşte valoarea, seniorule.

— Vorbeşte în şarade, declară Daniel, venind să stea lîngă Alec, încruntat aproape la fel de feroce ca seniorul Kincaid. Ai stat prea mult în Anglia, bătrîne, de-ai ajuns să pui întrebări atît de neruşinate.

— Ştiu că n-are nici olecuţă de şir ce vorbesc, recunoscu amărît Beak. Totuşi, dacă spun totul pe şleau, se cheamă că-s necredincios în ochii stăpînă-mii. Şi nu pot face una ca asta. Mi-ar lua pielea, pe cinstea mea.

— Recunoşti că te temi de o femeie? întrebă Daniel.

Beak nu-i luă în seamă uimirea de pe chip, şi nici veselia din glas.

— De nici o femeie nu mi-i teamă, numa' că nu vreau să-mi calc cuvîntul, explică el. Fătuca mi-i dragă ca ochii din cap. Nu mi-i ruşine să recunosc c-o iubesc ca pe-o fiică bună. Eşti destul de puternic ca să aperi ce-ţi aparţine? încheie el, dornic să ajungă cît mai repede în miezul problemei.

— Sînt.

— Baronul Andrew va chema la luptă mulți oșteni. O să vină după darul pe care ți-l dau domniei tale. Iar Regele Henry al Angliei îl numește prieten, adăugă Beak, mișcînd din sprîncene ca să-și întărească vorbele.

Kincaid nu păru impresionat de această veste. Ridică din umeri, cu nepăsare.

— N-ar avea nici o importanță pentru mine.

— Cine-i acest baron Andrew? se interesă Daniel.

— Un englez, răspunse Beak.

— Cu atît mai bine, zise Alec. Dacă eu mă hotărăsc să iau darul acesta pe care mi-l oferi, o să mă bucure o provocare din partea unui englez. N-o să mă amenințe cu nimic.

Beak se liniștea văzînd cu ochii.

— Nu încape nici un „dacă", se lăudă el.

— O fi cumva darul tău un cal, din întîmplare? vru să știe Daniel, clătinînd din cap nedumerit.

Kincaid, însă, înțelesese.

— Nu e un cal, Daniel.

Beak zîmbea. Omul se dovedea ager la minte.

— O dată ce-mi vei vedea darul, boier Kincaid, vei fi hotărît să-l păstrezi, nici pomeneală, se lăudă el. Îți plac ochii albaștri, *my lord?*

— Sînt multe perechi de ochi albaștri în Highlands, Beak, interveni Daniel.

— Ei, da și nu, murmură Beak, tărăgănat. Pe lumea asta e albastru și albastru.

Lăsă să-i scape un chicotit sonor, apoi îşi drese glasul şi continuă:

— Şi-acuma, despre şarada mea, boier Kincaid. Baronul Jamison îşi tratează fetele ca pe nişte cai, nu-ncape îndoială. O privire-n jurul domniei tale să arunci, şi vei pricepe ce voi a zice. Domnişoricile astea trei de-aici sînt pentru fiicele baronului, cum mă vezi şi cum te văd. Da' dac-o iei pe coridorul ăsta lung şi dai colţul, ai să vezi alt staul, ascuns departe, în colţul de lîngă uşă. Acolo-şi ţine baronul frumuseţea, o iepşoară albă de toată minunea, care doar ce-şi aşteaptă perechea potrivită. Fă-i hatîrul moşului, căci mi-s scoţian de n-ai uitat, şi uită-te bine la iapă, insistă Beak, făcîndu-le semn să înainteze. Merită timpul domniei tale mai ales, boier Kincaid.

— Mi-a stîrnit curiozitatea, îi spuse Daniel lui Alec.

Amîndoi îl urmară pe grăjdar. Cînd ajunseră în capăt, Beak luă un pai între dinţi, se rezemă de perete şi o privi pe iapa tînără şi nervoasă care începu să dea din copite cînd Alec întinse mîna s-o mîngîie.

Într-un tîrziu, războinicul o convinse să se mai îmblînzească, iar Beak nu putea decît să spere că şi cu Jamie urma să aibă tot atîta răbdare.

— E o frumuseţe, nu încape vorbă, remarcă Daniel.

— Încă pe jumătate nărăvaşă, adăugă Alec.

Zîmbea, iar Beak îşi spuse că a fi pe jumătate nărăvaşă nu părea a fi un cusur, după mintea lui.

— O cheamă Wildfire, nume pe care şi-l merită cu prisosinţă. Baronul nici nu poate să se apropie de ea. I-a dăruit-o celei mai tinere fiice a lui, cînd a devenit limpede că era singura în stare s-o încalece.

Alec zîmbi din nou — ceea ce era un adevărat miracol — cînd iapa încercă să-l muşte de mînă.

— E curajoasă. Cu un armăsar bun, va face mînji sănătoşi şi viteji.

Beak îl măsură din nou cu privirea, iar cînd îi întîlni ochii, zîmbi.

— Întocmai aşa gîndesc şi eu despre darul pe care voiesc să ţi-l fac.

Se desprinse de perete, cu un aer plin de importanţă, şi spuse:

— Cum îţi ziceam, nobile Kincaid, baronul Jamison îşi tratează fiicele la fel ca şi pe caii lui. Trei în faţă, să le vadă toată lumea...

Jură să nu mai scoată o vorbă. Scoţianul trebuia să ghicească singur restul saradei.

— Beak? Eşti în grajd?

Era vocea lui Lady Jamie. Beak fu atît de srprins, încît nu lipsi mult să înghită paiul pe care-l mesteca.

— Asta să tot fie fiica mai mică a baronului, le spuse el celor doi războinici. Iar acolo e uşa laterală, adăugă, în şoaptă. Dacă vreţi să plecaţi acum, pe-acolo ajngeţi cel mai repede la casa ca mare. Eu mă duc să văd ce vrea Jamie.

Cu toată vîrsta lui înaintate, Beak încă mai putea să se miște cu o iuțeală surprinzătoare. Dădu colțul și le găsi pe Jamie și pe Mary în mijlocul culoarului.

— Vorbeai cu cineva, Beak? îl întrebă Mary. Mi s-a părut c-am auzit...

— I-am făcut doar o mică vizită lui Wildfire, minți bătrînul.

— Jamie zicea că tragi un pui de somn, și am putea să ne strecurăm înăuntru și să ne luăm caii, pentru încă o alergătură scurtă, mărturisi ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mary, nu era nevoie să-i spui asta! protestă Jamie.

— Păi, ai zis...

— Rușine să-ți fie, Jamie, o dojeni Beak. Eu nu dorm niciodată, iar voi n-ar trebui să vă strecurați nicăieri. Nu se cade, din partea unor *ladies!*

— Ba mai și dormi, replică Jamie. Ți-a sărit țandăra pe ziua de azi, sau ce ai?

— Mi-a cam sărit, recunoscut Beak. Și ce voiați să faceți, în după-amiaza asta frumoasă, stau și mă-ntreb?

— Voia să călărim, spuse Mary, privindu-l nedumerită. Păi tocmai ți-am spus. Ți-e rău cumva, Beak? Jamie, mie mi se pare cam roșu în obraji.

Numaidecît, Jamie îi atinse bătrînului grăjdar fruntea, cu dosul mîinii.

— Febră n-are, remarcă ea.

— Nu vă mai faceți griji pentru mine, protestă Beak. Sînt zdravăn ca-ntotdeana.

— Atunci, ne lași să mai mergem la călărie un ceas, două? întrebă Beak.

— Vă las să mergeți la o plimbare pe jos, și cu asta, am terminat! declară Beak, încrucișîndu-și brațele pe piept.

— De ce nu ne putem plimba călare? se interesă Mary.

— Fiindcă tocmai am culcat domnișoricile, răspunse el. Iepele voastre au mîncat, au fost țesălate, iar acum moțăie la ele-n staule.

În clipa următoare, își aminti de cei doi armăsari mari care mîncau în boxele de lîngă ușa din față.

— Ar trebui să vă pregătiți pentru musafiri, se repezi el, dînd să le tragă pe amîndouă de mîini, spre ieșire.

— Mary m-a convins să nu-mi bat capul cu oaspeții noștri nedoriți, într-o după-amiază frumoasă ca asta, replică Jamie. Vezi că-mi sucești brațul, Beak.

— Mai avem trei zile de libertate, interveni și Mary. Jamie încă mai are destul timp ca să pregătască toată casa.

— I-ai putea da și tu o mînă de ajutor, domnișorico, spuse Beak. Ți-ar prinde bine.

— N-o mai sîcîi, Beak. Mary m-ar ajuta, dacă aș ruga-o eu.

Beak nu păru s-o creadă.

— Apropo de rugat, reluă Mary, voiam să te rog să-mi spui ceva, Beak.

— Mary, nu-l deranja pe Beak cu întrebări acum.

— Am *am să-l deranjez* pe Beak, i-o întoarse Mary surorii sale. Şi eu îi preţuiesc sfaturile la fel de mult ca tine. Şi-n plus, vreau să ştiu dacă mi-ai spus adevărul.

— Ce vorbe pacatoase spui! replică Jamie, cu un zîmbet din care se înţelegea că nu era deloc ofensată.

— Jamie mi-a povestit totul despre scoţienii ăia nesuferiţi, Beak. Aşa că mă gîndesc să fug. Ce părere ai de planul ăsta aşa de îndrăzneţ?

Beak încercă să-şi ascundă zîmbetul. Lady Mary arăta atît de sinceră...!

— Ce-aş zice eu ar depinde de locul unde vrei să fugi, cred.

— A, păi de fapt, încă nu m-am gîndit unde...

— Mă întreb de ce-ai vrea să fugi, Mary, continuă Beak. Cu ce aiureli ţi-a împuiat capul sora ta? Crezi că sînt adevărate sau mincinoase?

— Ei, Beak, doar nu crezi că mi-aş minţi sora? se apără Jamie, abia stăpînindu-şi rîsul.

— Fiindcă ştiu cum îţi merge mintea. Jamie. Iar te-ai ţinut de şotii, nu? Cu ce poveşti ai mai tachinat-o azi pe sărmana ta soră? Văd bine cum tremură de frică. Şi, întîmplător, ştiu că nu-ţi prea plac scoţienii.

— Ştiu că au minţi de oaie, răspunse Jamie.

Fără ca Mary să observe, îi făcu lui Beak cu ochiul, după care continuă:

— Numai acei scoțieni născuți și crescuți în Highlands, desigur. Oamenii din Lowland sînt foarte deștepți, la fel cum ești și tu, Beak.

— Nu-ncerca să mă îmbrobodești cu vorbe d-astea frumoase! i-o întoarse Beak. Că de data asta n-o să-ți meargă. Văd limpede ce îngrijorată-i Mary. Își frînge mîinile, mai-mai să și le rupă. Ce i-ai spus?

— I-am spus doar că, din cîte-am auzit, scoțienii sînt oameni foarte pătimași.

— Ei, Mary, da' asta nu-i chiar așa de rău, recunoscu bătrînul grăjdar.

— Și foarte pofticioși! adăugă Mary.

— Asta-i un păcat?

— Este!

— Lăcomia! completă Jamie, zîmbind.

— Jamie a mai zis și că se bat tot timpul.

— Nu, Mary, am zis doar că se bat în cea mai mare parte a timpului. Dacă tot ai de gînd să repeți cuvintele mele, măcar repetă-mi-le așa cum le-am spus.

— E adevărat, Beak?

— Ce să fie adevărat, Mary?

— Că se bat tot timpul.

— Eu n-am spus decît că le place să dea cîte o raită pe alte moșii, preciză Jamie, ridicînd delicat din umeri.

Beak îi observase roșeața din obraji. Se vedea clar că se jena de pîrele surorii sale.

Dar Jamie era pusă pe pozne, ba bine că nu. Şi arăta ca o sărbătoare a ochiului, îmbrăcată în culoarea favorită a lui Beak, un albastru regal închis, cu părul despletit şi buclele dese revărsîndu-i-se ca o cascadă pînă sub umerii zvelţii. Bătrînul îşi dorea ca boierul Kincaid s-o poată vedea cît mai bine, căci ochii ei violeţi sclipeau de veselie strengărească.

— Eu am să fug de-acasă, şi cu asta am terminat! anunţă Mary.

În uşă se întoarse brusc, apoi se răsuci pe călcîie.

— O ultimă întrebare, te rog? îl imploră ea.

— Da, Mary?

— Ştii cumva dacă scoţienilor le plac sau nu le plac femeile grase, Beak?

Pentru o întrebare atît de absurdă, Beak nu avea nici un răspuns pregătit. În timp ce surorile îşi ridicau poalele rochiilor şi o luau la fugă spre fortăreaţa de sus, Beak scoase un uşor chicotit, privind pe urmele lor.

— A primit un nume de bărbat.

Grăjdarul tresări mai-mai să cadă de pe picioare. Nu-l auzise pe Alec Kincaid apropiindu-se. Întorcîndu-se în loc, se pomeni faţă-n faţă cu războinicul cel uriaş.

— A fost felul maică-sii de a-i dărui un loc în familia asta. Baronul Jamison n-a fost tatăl ei bun. Totuşi, a primit-o ca pe copilul lui. Măcar atîta bunătate trebuie să recunosc din partea lui. Va să zică, te-ai uitat bine la ea? îl mai întrebă el, în mare grabă.

Alec dădu din cap.

— Ai s-o iei cu domnia ta, nu-i aşa?

Boierul Kincaid îl privi lung pe bătrîn, drept în ochi, înainte de a-i răspunde:

— O iau, într-adevăr, Beak. Am s-o iau cu mine.

Alegerea era făcută.

Capitolul 3

Jamie nu află despre sosirea timpurie a scoțienilor decît cînd Merlin, păstorul, veni în fugă să-i spună că în casa cea mare era din nou zarvă, iar tatăl ei o chema să pună totul în bună rînduială.

Printre bîlbîielile sale, Merlin nu apucă să pomenească despre scoțieni. Ochii violeți ai frumoasei sale stăpîne îl năuceau, iar mintea i se golise de orice gînduri, mai puțin unul: Lady Jamie îl asculta cu toată atenția!

Așa că se bîlbîi și mai rău, deși nu avea nici o importanță. Jamie oricum nu se putea supune numaidecît chemării. Bătrînul Silas, sărmanul, care avea vederea la fel de slabă ca și mîinile, se tăiase din întîmplare la braț, în timp ce încerca să taie o căptușeală de șa din piele, iar acum zbiera ceva de speriat, atît de tare, încît porcii din cocină guițau la rîndul lor, în semn de protest.

Tăietura era ușoară și nu avea nevoie de ardere cu cuțitul înroșit în foc, dar trebui totuși ca Jamie să petreacă un timp liniștindu-l pe bătrîn, după ce-i spălase și-i pansase rana.

Silas avea nevoie de răsfăț, și nimic mai mult.

În sfîrșit, Jamie mîntui treaba, și-l lăsă pe Silas în seama lui Cholie cea destoinică. Știa că cei doi servitori aveau să bea împreună cel puțin o stacană de bere, dar un asemenea păcat nu era prea mare, ținînd seama că Cholie nu știa cum

să-i aline amarul altfel.

— Nu pot să sting focurile decît rînd pe rînd, îi spuse ea lui Merlin, cînd acesta îi aminti de tăraboiul ce se stîrnise în casă, şi o luă la fugă în susul colinei, cu poalele ridicate pînă la genunchi. Trei ogari jucăuşi alergau pe lîngă ea. Nici Jamie şi nici cîinii nu încetiniră pasul, pînă cînd nu năvăliră pe uşa deschisă, intrînd în sala cea mare.

Atunci, se opri brusc. Cei doi războinici care stăteau rezemaţi de consolă îi atraseră imediat atenţia.

Jamie era pur şi simplu prea uluită ca să-şi ascundă reacţia. Pe toţi sfinţii, în viaţa ei nu mai văzuse asemenea uriaşi. Nu mai contenea să-i privească, iar primele cuvinte care-i ieşiră pe gură nu se potriveau deloc cu o lady:

— Doamne Sfinte!

Fusese o exclamaţie abia şoptită, şi gîtuită pe deaspra, dar din felul cum cel mai înalt dintre cei doi giganţi ridică sprînceana dreaptă, Jamie îşi dădu seama c-o auzise.

Nu îndrăzni să se încline, ştiind prea bine că dacă încerca ar fi căzut în nas. Şi nu-şi putea nici lua privirea de la cel mai înalt dintre cei doi, care acum încerca s-o îngenuncheze cu căutătura lui fioroasă.

Avea chipul cel mai plin de răutate pe care-l văzuse de cînd se ştia pe lume.

Îşi spuse că nu-i era frică. Ba, era prea furioasă ca să se teama. Observînd în sfîrşit tăcerea care se lăsase în sala cea mare, aruncă o privire peste umăr şi-şi văzu surorile. Toate

trei stăteau înşirate ca nişte tîlhari la judecată, cu nişte mutre de parcă ar fi fost cît pe ce să fie executate de arcaşi.

De îndată ce Agnes zări privirea miloasă a lui Jamie, începu să plîngă. Alice o cuprinse de umeri, vrînd s-o liniştească, dar nu reuşi decît să izbucnească şi ea în lacrimi. Cît ai clipi, amîndouă se apucară să ţipe ca din gură de şarpe.

Alice stătea lîngă Mary, şi părea gata s-o biruie plînsul la rîndul ei. Îşi ţinea mîinile încleştate în faţă şi, după ce-i aruncă lui Jamie o privire care parcă voia să spună: „Dumnezeule mare, uită-te numai la ei, cum arată!", îşi lăsă ochii în pămînt.

Trebuia să facă ceva. Nu le putea lăsa să facă de rîs familia în faţa scoţienilor.

— Agnes, Alice, încetaţi numaidecît cu plînsul!

Cele două surori se şterseră la colţurile ochilor, încercînd să se stăpînească.

Abia atunci, Jamie îl observă şi pe tatăl ei. Acesta stătea la masă, turnîndu-şi de băut dintr-unul dintre cele două ulcioare puse în faţa lui.

Nu-i mai rămînea decît să le ureze ea bun-venit vizitatorilor, ca o englezoaică bine-crescută. Încet, o luă din loc, mergînd pînă în faţa celor doi, unde făcu o mică reverenţă potrivită cu poziţia ei de stăpînă a casei. O şuviţă de păr îi căzu peste ochiul stîng, distrugînd efectul demn pe care încercase să-l producă. Jamie îşi aruncă părul înapoi peste umăr, căutînd să zîmbească.

— Aş dori să vă urez amîndoura bun-venit în umilul nostru cămin, căci nimeni nu pare gata să vă adreseze aceste cuvinte, începu ea. Şi nădăjduiesc că ne veţi ierta nepregătirea de a vă primi, dar numai de veţi ţine minte că aţi ajuns cu trei zile bune mai devreme, poate că vă va fi mai uşor să înţelegeţi că nu s-a făcut nici o pregătire încă.

În timp ce vorbea, le privi cizmele, după care ridică scurt privirea, adăugînd:

— Numele meu este...

— Lady Jamie, i-o luă înainte cel mai scund dintre cei doi războinici.

Jamie, care privise în golul dintre ei, întoarse imediat capul spre cel ce glăsuise.

Nu arăta la fel de feroce precum celălalt, observă ea, cînd îl văzu zîmbindu-i. Iar cînd surîdea, în obraz îi apărea o adîncitură atrăgătoare, iar ochii verzi îi licăreau poznaş.

Lui Jamie i se treziră imediat bănuielile. Omul părea mult prea fericit pentru nişte împrejurări atît de neplăcute, cu Agnes şi Alice smiorcăindu-se ca nişte ţînci. Poate că era prea slab de minte ca să înţeleagă toată tulburarea pe care-o pricinuiau. La urma urmei, era scotian.

— Iar numele domniei tale, *my lord...?* îl întrebă ea, cu o voce calmă.

— Daniel, răspunse scoţianul. Iar pe el îl cheamă Alec, adăugă tărăgănat, arătînd cu capul spre cel de alături.

Păstrîndu-şi zîmbetul pe buze, Jamie se întoase încet

spre celălalt războinic.

O aşteptase să-l privească. Iată simţi cum îi îngheţa zîmbetul pe faţă. Căutătura lui, la fel de arzătoare ca soarele la amiază, parcă o băga în pămînt.

Şi nu zîmbea.

Dintr-o dată, pe Jamie o cuprinse stînjeneala, fără să ştie de ce. Niciodată în viaţa ei nu se mai simţise atît de lipsită de apărare. Obrajii i se înfierbîntau, şi ştia că începuse să roşească. În ochii lui se citea o expresie posesivă, de stăpînitor, pe care fata n-o putea înţelege.

Dintr-o dată, îi trecu prin minte că boierul Alec nu se uita la ea aşa cum un adevărat lord ar fi privit o lady de familie bună — nu, o măsura cu o căutătură plină de poftă trupească.

Era de o nerușinare fără seamăn. Scoțianul o măsura încet, de sus şi pînă jos, stăruind cu privirea asupra gurii, sînilor şi şoldurilor ei.

Îl ura.

O făcea să se simtă de parcă ar fi stat în faţa lui fără un fir de aţă pe ea, ca pe păşunea de mînzări la scăldat. Jamie nu-şi putu stăpîni roşeaţa din obraji, dar se ridică şi mai tare la fel de insolentă cînd îl măsură şi ea din creştet pînă în tălpi, cu o încetineală la fel de obraznică.

Din păcate, războinicul nu părea deloc obosit — ba chiar, arăta amuzat. Jamie avu părerea că ochii lui o mîngîiseră puţin, şi-i observă sprînceana înălţîndu-se din nou.

Se zărea ceva acolo, în expresia lui care o tulbura un

junghi în inimă. Nu putea spune ce anume era, dar începea să creadă că, dacă n-ar fi arătat atît de crud, poate l-ar fi găsit chipeş. Aşa ceva era ridicol, desigur. Jamie se hotărîse deja să-l urască. Era un om prea aspru ca să-i fie pe plac. Şi mai avea şi mare nevoie de o tunsoare. Pletele cafenii-roşcate îi ajungeau pînă mai jos de gulerul tunicii negre. Avea părul puţin ondulat, amintindu-i de războinicii greci pe care-i văzuse în desene, dar în nici un caz asta nu-i îmblînzea chipul colţuros şi bărbia pătrată, neînduplecată. Iar gura-i arăta la fel se severă ca tot restul făpturii lui.

O, arăta cu mult prea fioros ca să-i placă. Şi nu putea pricepe de ce-i bătea atît de nebuneşte inima. Cu cît îi înfrunta mai mult timp privirea, cu atît respira mai greu.

Un singur gînd o împiedica să se simtă ca o neghioabă. Una dintre surorile ei avea să se mărite cu acea căpetenie a infernului.

Începu să tremure.

Războinicul zîmbi.

Chiar în clipa aceea, baronul Jamison îi chemă pe cei doi scoţieni să ia loc cu el la masă, pentru a gusta puţin din vin.

Numaidecît, Daniel porni într-acolo. Din mers, îi făcu lui Mary cu ochiul.

Alec nu se clinti.

Şi nici Jamie. Nu-şi mai putea lua ochii holbaţi de la el.

Nici el nu voia să-şi ia privirea de la ea.

— Aveţi vreun preot în reşedinţă?

Glasul lui suna aspru. N-avea încotro, căci încă nu-şi revenise de pe urma uluitoarei frumuseţi a fetei care stătea atît de sfidătoare în faţa lui. Ochii ei aveau cea mai strălucitoare nuanţă de violet. Era de-a dreptul magnifică, dar pe Alec îl impresiona la fel de mult şi firea rebelă pe care i-o putuse recunoaşte cu deplină uşurinţă.

Fata aceea n-avea să se lase intimidată prea uşor. Nu se aştepta să se sfiască în faţa lui. Şi nici o altă femeie nu-i putuse înfrunta privirea atît de multă vreme, şi cu atîta curaj.

Zîmbetul lui Alec deveni si mai larg. Era o adversară vrednică, nici vorbă. Ştia că-i era frică de el, o văzuse tremurînd. Şi totuşi, încerca vitejeşte să-şi ascundă teama.

Avea să supravieţuiască în viaţa grea din Highlands, dar Alec trebuia să ia toate măsurile de prevedere. Avea o înfăţişare atît de delicată... Trebuia să-i potolească firea rebelă fără a-i frînge şi curajul. Avea să fie o mare corvoadă, adevărat, dar pe Alec nu-l deranja. La drept vorbind, aştepta arzînd de nerăbdare s-o îmblînzească.

Şi, în cele din urmă, urma s-o cucerească, iar ea avea să i se supună.

Lui Jamie nici nu-i putea trece prin minte la ce s-o fi gîndit războinicul scoţian. Într-un tîrziu, îşi regăsi graiul şi-i răspunse la întrebare:

— Da, *my lord,* avem un preot în reşedinţă.

Dumnezeu s-o ajute, acum i se simţea tremurul şi în voce!

— Ai ales, aşadar?

— Am ales.

— Trebuie să fi fost o hotărîre foarte greu de luat pentru domnia ta.

Zîmbetul lui ajunse să lucească şi din ochi.

— Ba nu mi-a fost greu defel.

Îngîmfarea din tonul lui, şi felul cum o privea acum, nu-i plăceau deloc lui Jamie.

— Sînt încredinţată că ţi-a fost dificil, insistă ea. La urma urmei, surorile mele sînt foarte frumoase, toate trei, aşa că ţi-aş sugerea să mai aştepţi, poate chiar să mai treci pe la noi, peste încă vreo lună, după ce vei fi avut vreme să cugeţi pe îndelete. Ce părere ai de ideea asta, *my lord?*

Încet, Alec clătină din cap.

— Va să zică, ai să te însori mîine? îl întrebă Jamie.

— Mîine, vom fi la jumătatea drumului spre casă.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa.

— Atunci, ai de gînd să te însori acum?

Părea înfricosată. Alec dădu din cap a încuviinţare.

— Aşa am de gînd.

— Dar nu poţi vorbi...

— Vom pleca îndată după ceremonie, o întrerupse el, cu glasul înăsprit.

Dintr-o dată, boierul Daniel se ivi lîngă ea. Ţinea în mîini două cupe cu vin. Îi oferi una lui Alec, apoi se întoarse

către cele trei surori.

— Vino si tu aici, Mary, o chemă el, rîzînd. Nu muşcăm.

— Nici nu mă gîndeam la una ca asta! răspunse fata, îndreptîndu-şi umerii, şi se grabi să vină lîngă Jamie.

Daniel şi Alec sorbiră din pocale. Dădură din capete unul spre altul, apoi le oferiră şipurile şi celor două fete.

Surorile refuzară, clătinînd din cap.

— Ia o sorbitură, Mary, o îmbie Daniel, făcîndu-i iar cu ochiul.

Alec nu părea la fel de îndurător.

— Bea de-aici. Jamie. Numaidecît.

Poate că era cine ştie ce ritual scoţian primitiv, îşi spuse Jamie. Ca stăpînă a casei, ştia că era de datoria ei să-i facă pe oaspeţi să se simtă bineveniţi. Iar Alec părea foarte hotărît. Ridică din umeri, apoi luă vinul, înghiţi repede şi-i înapoie potirul.

Alec îi prinse mîna şi nu-i mai dădu drumul. Degetul lui mare începu să-i mîngîie palma. Dintr-o dată însă se încruntă şi, încet, îi întoarse mîna pentru a-i privi bătăturile şi cicatricele din palmă.

Mary goli cupa lui Daniel. Cînd i-o dădu înapoi, şi acesta îi luă mîna şi i-o întoarse cu palma în sus.

Jamie încercă să-şi retragă mîna, dar Alec nu-i dădu drumul decît după ce el şi Daniel comparaseră pielea netedă şi mătăsoasă a lui Mary cu palma ei bătătorită de muncă.

Era o umilinţă atît de mare! Înţelegea fiecare cuvînt pe

care-l schimbau cei doi în gaelică. Nu ştiau că le vorbea limba, iar acest lucru o făcea să simtă o mulţumire răutăcioasă.

Jamie îşi ascunse mîinile la spate, aşteptîndu-le următoarea insultă.

— Băutul din aceleaşi pocale cu domniile voastre a fost un soi de ritual? vru să ştie Mary. Adevăru-i că noi nu cunoaştem nimic din obiceiurile scoţiene.

Imediat ce rostise aceste cuvinte, îşi lăsă iar privirea spre podea.

— Mary, va să zică n-ai auzit niciodată de preferinţele noastre speciale? întrebă încet Daniel.

Capul fetei se ridică smucit. Pe faţă avea cea mai surprinsă expresie.

— Preferinţe, *my lord?*

— Anumite ciudăţenii, adăugă Daniel, cu un zîmbet.

— Ciudăţenii?

După ce aruncă o privire înnebunită spre Jamie, Mary se întoarse iar către Daniel.

— Ba, n-am auzit niciodată de asemenea preferinţe.

— A, păi atunci, se vede că trebuie să te luminez, anunţă războinicul.

Se vedea limpede că boierul Daniel se distra nemaipomenit de bine.

— Nu vreau să fiu luminată, replică Mary.

Alec o privea pe Jamie. Ochii acesteia se măriseră, la

auzul cuvîntului „preferințe". Se vedea clar că pricepuse unde bătea prietenul lui.

— Mary, dulceața mea, începu Daniel, cu siguranță că ai auzit despre lista noastră de dorințe. Nu e om să nu știe că scoțienilor le plac caii puternici, oile grase și femeile blînde și ascultătoare.

Le înșirase ca o babă care savurează dezvăluirea unor bîrfe noi. Imitîndu-i tonul, Alec adăugă:

— În ordinea asta, desigur.

— Desigur, confirmă Daniel.

Jamie îl privi încruntată pe Alec. Bănuise deja că Beak vorbise cu cei doi uriași și pomenise de spaimele lui Mary. Își făgădui să-i spună vreo cîteva de să-l usture urechile, de îndată ce-l vedea din nou.

Dintr-o dată, Daniel întinse mîna, pentru a mîngîia obrazul lui Mary cu dosul palmei. Mary fu atît de surprinsă de acest gest, încît uită pînă să se și ferească. Privirea tandră din ochii scoțianului o fascina.

— Un cal puternic am deja, continuă Daniel. Cît despre oi, Mary, ei bine, sînt destule care pasc pe pantele munților, acasă. Dar o femeie blîndă și cuminte, ei bine, fetițo, cu mare părere de rău trebuie să recunosc că-mi lipsește. E importantă pentru mine, deși este ultima pe lista mea.

— Nu sînt blîndă... bolborosi Mary.

— A, ba ești, o contrazise Daniel. Și la fel de frumoasă ca o dimineață de primăvară.

Obrajii fetei se înroşiră ca focul.

— Nu-s nici frumoasă şi nici ascultătoare, *my lord*, anunţă ea.

Îşi încrucişă braţele pe piept, străduindu-se să se încrunte la el cît mai neplăcut. Voia să-l descurajeze pe diavolul acela chipeş, şi totuşi era îngrozitor de zăpăcită de ceea ce simţea la vederea lui. Complimentele scoţianului făceau să i se învîrtească ameţitor capul. Oare chiar o găsea frumoasă?

Gemenele începură să plîngă din nou. Jamie tocmai se pregătea să le mai tragă o muştruluială, cînd îi trecu prin minte că se prea putea ca una dintre ele să fi fost aleasă ca mireasă — dacă nu chiar amîndouă. Dacă aşa stăteau lucrurile — şi bănuia că da — atunci luni şi marţi aveau tot dreptul să se zbuciume. Puteau să urle ca lupii, ce-o privea pe ea?

Alec nu făcea decît s-o aştepte să se dumirească. Văzuse expresia miloasă cu care-şi privea surorile şi se întreba de cît timp avea nevoie ca să observe că amîndouă se uitau la ea cu aceeaşi expresie.

Baronul Jamison avea s-o lămurească pe Jamie, fără doar şi poate, o dată ce-si regăsea stăpînirea de sine, îşi spuse Alec. Omul încă mai părea gata să izbucnească în lacrimi. Se împotrivise, ceva de speriat, cînd scoţianul îl informase nepăsător că şi-o alesese pe Jamie de mireasă.

Alec se purtase ferm cu baronul. Îşi stăpînise furia pînă cînd Jamison încetase să se mai bîlbîie şi începuse să înşire toate motivele egoiste pentru care se împotrivea căsătoriei.

Nici unul dintre acestea nu avea vreo legătură cu binele lui Jamie. La auzul unor asemenea vorbe, atitudinea lui Alec se înăsprise. Englezul îl înfuria cumplit. Toată acea listă de îndatoriri explica fără îndoială bătăturile din palmele fetei. Jamison voia să-şi ţină lîngă el cea mai mică fiică nu de drag, ci ca să aibă o roabă la dispoziţie. Căci asta era, după părerea lui Alec, o roabă şi nimic mai mult.

Un servitor îngrijorat dădu buzna în sala cea mare. O singură privire grăbită aruncă spre baronul Jamison, înainte de a alerga pînă în faţa lui Jamie. După ce făcu o plecăcine stîngace, slujitorul şopti;

— Preotul e pe drum încoace, stăpînă. Tocmai şi-a luat pe el odăjdiile de cununie.

Jamie dădu din cap spre servitor.

— Ai făcut bine că te-ai dus să-l anunţi pe părintele Charles, George. Ai dori să stai şi tu la nuntă?

În ochii slujitorului se vedea o expresie de adoraţie.

— Nu-s îmbrăcat cum se cuvine, şopti el.

— Nimeni dintre noi nu este, murmură Jamie.

— Du-te şi schimbă-ţi rochia, Mary, interveni Daniel. Îmi place culoarea aurie. Dacă ai o asemenea rochie, ia-ţi-o, ca să-mi faci o bucurie. Dacă nu, merge şi una albă. Te iau de nevastă, Lady Mary.

Lord Daniel Ferguson o prinse pe Lady Mary înainte ca aceasta să atingă podeaua. Nu era deloc supărat că aleasa inimii lui tocmai leşinase, ba chiar izbucni în rîs, cînd o ridică

în brațe, strîngînd-o la piept.

— E copleşită de recunoştință, Alec, strigă Daniel spre prietenul său.

— Într-adevăr, Daniel, văd şi eu că e, răspunse Alec.

Jamie nu-şi mai putea stăpîni furia nici o clipă. Se întoarse spre Alec. Cu mîinile proptite în şolduri, îl întrebă pe un ton provocator:

— Ei bine? Cu care dintre gemene ai să te însori?

— Cu nici una.

— Cu nici una?!..

Încă nu se prinsese nici acum. Alec oftă.

— Schimbă-ți rochia, Jamie, dacă așa vrei. Prefer culoarea albă. Iar acum, du-te şi fă ce ți-am cerut. Ceasurile sînt înaintate şi trebuie să pornim la drum.

Îşi lungise intenționat cuvîntarea, lăsîndu-i timp să reacționeze față de ceea ce afla. Nu se îndoia că avea o atitudine peste poate de înțelegătoare.

Jamie nu se îndoia că scoțianul din fața ei îşi pierduse mințile cu totul.

La început, fu prea uluită ca să poată face mai mult decît să-l privească cu groază pe boierul cel războinic. Cînd în sfîrşit îşi regăsi graiul, strigă:

— O să-nghețe tatul înainte să mă mărit cu domnia ta, *my lord,* de-a binelea o să înghețe!

— Tocmai ai descris o zi de iarnă în Highlands, fetițo, Şi ai să te măriți cu mine.

— Nicicînd!

Un ceas şi nici un minut mai tîrziu, Lady Jamison se cunună cu Alec Kincaid.

Capitolul 4

S-a îmbrăcat în negru la nuntă. Îşi alesese ţinuta anume ca să-l înfurie pe scotian. Dar şi-a dat seama că planul ei eşuase, în clipa cînd reveni în sala cea mare. Alec îi aruncă o singură privire şi izbucni în rîs. Ecoul hohotelor lui aproape că făcu să cadă bîrnele de sub tavan.

Jamie n-avea nici cea mai vagă idee cît de mult îl bucura firea ei rebelă, altfel în veci nu s-ar fi străduit atît de tare să-l provoace. Dac-ar fi ştiut cît detesta Alec lacrimile, probabil că ar fi plîns. Totuşi, Alec nu credea că ar fi fost la fel de convingătoare ca surorile ei gemene. Jamie avea mişcările unei regine. Mergea cu spatele drept ca o lance, nu-şi înclina capul în faţa nici unui bărbat, şi ar fi costat-o scump să afecteze slăbiciuni femeieşti.

Era îmbrăcată ca de doliu, dar tot magnific arăta. Ochii ei continuau să-l captiveze. Se întreba dacă avea să se obişnuiască vreodată cu frumuseţea ei. Dumnezeule, o nădăjduia din tot sufletul. Nu putea permite nici un amestec în îndatoririle lui principale.

Fata reieşa ca fiind o adevărată enigmă. Alec ştia că se născuse şi crescuse în Anglia, şi totuşi nu părea deloc laşă. Se întrebă cum se explica acest miracol, după care conchise că inocenţa şi neînfricarea ei se datorau faptului că niciodată nu fusese întinată de viaţa sordidă de la curtea Regelui Henry.

Alec bănuia că baronului Jamison trebuia să-i mulțumească — pentru că, nefăcîndu-și datoria de a-și duce fetele la curte, le ocrotise fără voie. Dar nu avea de gînd să-și exprime recunoștința, și oricum se îndoia că tatăl lui Jamie ar fi auzit vreo vorbă. Baronul plîngea de-a binelea. Alec era prea dezgustat ca să-i vorbească. Niciodată nu mai văzuse un bărbat în toată firea umilindu-se într-un mod atît de neruşinat, şi i se întorcea stomacul pe dos doar privindu-l.

— Toate sîntem foarte apropiate de tatăl nostru, şopti Jamie, cînd baronul nu-i putu răspunde preotului care întreba cine avea să dea miresele celor doi gineri. Tata o să ne ducă dorul, *my lord*. Îi e foarte greu.

Chipul baronului era ascuns într-o batistă de pînză, deja udă leoarcă.

Preotul își termină omilia vorbind despre sfînta taină a cununiei, după care se întoarse să se adreseze surorii lui Jamie. Mary, cu cinstea ei nepătată, îl făcu pe Daniel să rîdă cu poftă cînd părintele Charles o întrebă dacă voia să-l ia de bărbat. Fata stătu mult timp pe gînduri, de parcă i s-ar fi cerut să explice însemnătatea Cuceririi Normande, după care lăsase să-i scape răspunsul:

— Păi adevăru-i că n-aş prea vrea, părinte.

Jamie se apropia de pragul isteriei. Nu fusese vorba să se mărite cu acel războinic pe nume Alec Kincaid. Şi nici el n-o ajuta să îndure mai uşor situația, stînd atît de aproape de ea, încît fata îi simțea căldura trupului.

În timp ce părintele Charles o implora pe Mary să dea răspunsul cuvenit, Jamie încercă să se îndepărteze de Alec, cu gîndul deloc onorabil de a face un pas înapoi, pentru ca apoi s-o ia la fugă din încăpere ca fulgerul.

Pesemne că Alec îi ghicise gîndul, căci brațul lui o prinse de umeri. Înainte ca fata să poată protesta, fu iar trasă alături de el.

Frustrată, Jamie se întoarse spre sora ei și-i spuse:

— Nu cred că are vreo importanță ce vrem noi și ce nu, Mary. Dacă nu te învoiești să te măriți cu Daniel, nesocotești porunca regelui.

— Dar dacă răspund că vreau să-l iau de bărbat pe acest om, atunci încalc porunca lui Dumnezeu, nu-i așa? susținu Mary. Căci n-aș spune adevărul, încheie ea, tînguitor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mary, răspunde-i părintelui! se răsti Jamie.

Tonul ei ostil o ofuscă pe Mary. Își privi încruntată sora, înainte de a se întoarce iar spre preot.

— Of, în regulă. Îl iau.

Apoi, întorcînd iar capul către Jamie, bombăni:

— Poftim, soro, acum ești fericită? M-ai silit să mint un om al Domnului.

— Eu te-am silit?

Între timp, părintele Charles dădea din cap, mulțumit de răspunsul lui Mary.

Era rîndul lui Jamie și al lui Alec.

— Numele complet al domnei tale, *my lord?* întrebă preotul.

— Alec Kincaid.

Părintele Charles dădu din cap. Era grăbit să termine cît mai repede, căci privirea din ochii scumpei lui Jamie anunța moarte de om. În pripă, strecură și cuvintele „de bunăvoie și nesilită de nimeni" cînd o întrebă pe Jamie dacă primea să-l ia pe Alec de bărbat.

— De bunăvoie și nesilită de nimeni? repetă ea.

Trase adînc aer în piept, pregătindu-se să spună adevărul, cînd simți degetele lui Alec cuprinzîndu-i strîns ceafa.

Se vedea limpede că încerca s-o intimideze. Jamie ridică mîna pentru a se elibera, dar Alec nici că se clinti. Nu făcu decît să-i prindă degetele, strîngînd-o mai departe.

Începea s-o doară ceafa.

— Îl iau, izbucni ea.

Preotul oftă ușurat, apoi turui repede și restul ceremoniei. Imediat ce le dădu binecuvîntările, Mary încercă să fugă din sală. Daniel o prinse din doi pași. O ridică în brațe și-i reteză țipătul de un sărt, în fața părintelui Charles și a familiei. Cînd își încheie blîndul atac, Mary se prăbuși la pieptul lui, parcă secătuită de toate puterile. Jamie avu impresia că arăta ca o floare ofilită.

Gemenele începuseră iar să se smiorcăie, tatăl lor începu să-și tragă nasul, iar Jamie nu voia decît să moară cît mai repede și ușor.

Alec Kincaid n-o sărută la fel de brutal, pentru a pecetlui legămintele. Nu făcu decît să treacă drept în faţa ei. Îşi ţinea mîinile proptite în şolduri, picioarele musculoase depărtate, iar privirea i se îndreptase spre creştetul capului plecat al lui Jamie.

Nu scotea o vorbă, dar poziţia lui rigidă dădea de înţeles că ar fi fost gata să stea acolo toată noaptea, dacă de asta era nevoie pentru a o face să-l privească. Jamie se mîngîie cu gîndul că măcar nu mai încerca să-i frîngă gîtul.

Simţea cum îi bubuia inima-n piept. Probabil că Alec Kincaid ar fi îndrăznit să facă tot ce voia. Îşi adună curajul şi ridică încet privirea spre chipul lui.

Era într-adevăr un om înspăimîntător. În ochii săi căprui se simţea foarte puţină căldură, iar după ce-i înfruntă căutătura atîta timp cît putu fără a se chirci vizibil, Jamie dădu să întoarcă iar capul.

Dintr-o dată, Alec întinse braţele şi o trase spre el. Mîna lui îi cuprinse bărbia în acelaşi timp în care îşi cobora gura spre a ei. Sărutul fu apăsat, neînduplecat... şi incredibil de cald.

Jamie avu senzaţia că tocmai o arseseră pe neaşteptate razele soarelui. Cîteva clipe, rămase mută. Îşi privi lung soţul, întrebîndu-se dacă acea scurtă sărutare îl afectase la fel de mult ca pe ea.

Alec era amuzat de buimăceala pe care o vedea în ochii lui Jamie. Roşise de ruşine, iar mîinile îi stăteau împreunate

într-o încleştare ce părea pe viaţă şi pe moarte.

Era mulţumit de ea, şi-şi dădu seama că nici pe el nu-l lăsase nepăsător sărutul acela scurt. Nu-şi mai putea lua ochii de la ea. La naiba, voia s-o sărute din nou.

Răcnetul neaşteptat al lui Mary risipi vraja.

— Acum?! strigă ea, de parcă ar fi fost o vorbă spurcată. Jamie, vor să plecăm chiar acum!

— Sînt sigură că sora mea a înţeles greşit, îi spuse Jamie lui Alec. Nu vreţi cu adevărat să plecăm chiar acum, nu-i aşa?

— Ba chiar acum, răspunse el. Daniel şi cu mine avem numeroase răspunderi care ne aşteaptă acasă. Vom porni la drum în mai puţin de un ceas.

Nu le pomenise nici cu-o vorbă pe cele două mirese. Jamie fu cît pe ce să zîmbească, apoi se hotărî să se asigure că înţelesese bine, înainte de a-şi face prea mari speranţe.

— Doriţi să împărtiţi cu noi umila noastră cină, înainte să plecaţi, domnia ta şi cu Daniel?

Lui Alec îi venea să rîdă. Devenise atît de serioasă, şi cîte speranţe i se mai citeau în ochi!

Încet, clătină din cap.

Jamie avu sentimentul că o uşă de temniţă tocmai fusese desferecată, redîndu-i libertatea.

Cununiile erau încheiate doar cu numele. O, cum de nu-şi dăduse seama mai dinainte? Luîndu-le pe ele două de neveste, Alec şi Daniel nu făceau altceva decît să îndeplinească porunca seniorului lor. Iar acum aveau să se

întoarcă acasă, unde-i aşteptau atîtea treburi, lăsîndu-şi miresele mulţumite în Anglia, unde le era locul.

Nu era în aranjament chiar atît de neobişnuit. Multe căsătorii se încheiau în acest fel mulţumitor pentru toată lumea. Cum de nu-şi dăduse seama mai devreme? Ar fi fost scutită de o grămadă de temeri!

Uşurarea o cuprinse cu o putere care aproape că-i făcu genunchii să se îndoaie. De vreme ce tot era obişnuită să încheie tîrguri cu Făuritorul ei, îi făgădui numaidecît lui Dumnezeu o novenă de recunoştinţă pentru că-i dăruise această salvare miraculoasă.

— O să vă mai întoarceţi în Anglia pe viitor? întrebă ea, încercînd să vorbească de parcă această idee odioasă ar fi putut să fie cît de cît plăcută pentru cineva.

— Ar fi nevoie de un război ca să mai pun piciorul pe-aici, replică Alec.

— Nu e nevoie să te-arăţi chiar atît de vesel la gîndul ăsta, replică Jamie pe negîndite, aruncîndu-şi părul pe spate.

În timp ce se îndepărta încet, mai adăgă, peste umăr:

— E deja după-amiază, Kincaid. N-ar strica să porniţi la drum, căci sînt sigură că aveţi multă cale de mers pînă să la asfinţitul soarelui.

Tocmai ajunsese lîngă masă, cînd porunca severă a soţului ei o opri în loc.

— Adună-ţi toate lucrurile şi ia-ţi adio de la familia ta. Jamie, în timp ce Daniel şi cu mine vedem de cai. Şi fă bine

de te grăbeşte.

— Şi tu de asemenea, Mary, interveni Daniel, pe tonul lui vesel care începea s-o scoată pe Jamie din minţi.

— De ce trebuie să ne grăbim? întrebă Mary.

— Alec şi cu mine am jurat să nu mai dormim nici măcar o noapte pe pămînt englezesc. Avem de bătut drum lung, pînă să se lase înserarea.

Jamie se răsuci în loc tocmai la timp pentru a-i vedea pe cei doi scoţieni cum ieşeau din sală. Mîinile ei se încleştară de marginea mesei.

— Kincaid? strigă ea. Trebuie să mă laşi aici. E doar o căsătorie de convenienţă, nu?

Alec se opri în mijlocul holului, apoi se întoarse iar cu faţa spre ea.

— Aşadar, nevastă, că-i o căsătorie de convenienţă. Convenienţa mea. Înţelegi ce-ţi zic?

Fără să-i ia în seamă tonul furios şi expresia aspră, Jamie răspunse:

— Ba, Kincaid, nu înţeleg defel!

Încercase să sune la fel de trufaşă pe cît arăta el, dar ştiu că efortul îi era ruinat de tremurul din voce.

Răbufnirea ei de furie nu-l amăgi pe Alec. Ştia că era speriată; i se citea în zîmbet.

— Cu timpul vei înţelege, îţi făgăduiesc. Mai mult, îţi dau cuvîntul meu.

Jamie n-avea nevoie de cuvîntul lui,dar nu credea că

acest lucru conta prea mult pentru Alec. Era într-adevăr un războinic din infern, la urma urmei. Degeaba s-ar fi certat cu el.

Ochii i se umplură de lacrimi de îndată ce Alec se făcu nevăzut pe uşă afară. Nu voia să facă altceva decît să se arunce în cel mai apropiat jilţ şi să plîngă după voia inimii.

Era prea necăjită ca să se mai gîndească la lucrurile pe care trebuia să şi le adune. Gemenele se ocupară de asta, lăsînd-o pe Jamie să mai stea puţin timp cu tatăl ei.

Cînd Agnes şi Alice se întoarseră în sala cea mare, Mary tocmai făcea o criză de nervi. Abia reuşi să bîlbîie cîteva cuvinte de rămas-bun, înainte de a se repezi afară din încăpere.

— O să-ţi împachetez celelalte lucruri cu cea mai mare grijă, Jamie, şi-n cel mult o săptămînă ţi le trimit! îi jură Agnes. Acele Highlands nu pot fi foarte departe.

— Şi tapiseriile tale frumoase le voi împacheta, se amestecă şi Alice. Îţi promit că n-am să uit nimic. Cît ai bate din palme, te vei simţi şi acolo ca acasă.

— Alice, i-am spus deja lui Jamie c-o să am eu grijă de treaba asta, mormăi Agnes. Cinstit, surioară, mereu încerci să mi-i iei înainte. A, Jamie...? Şalul mamei tale l-am pus în săculeţul cu ulcicuţele de leacuri.

— Vă mulţumesc, dragale mele surori, răspunse Jamie, grăbindu-se să le îmbrăţişeze pe amîndouă. O, şi mie îmi va fi dor de voi! Sînteţi aşa de scumpe!

— Iar tu, Jamie, eşti aşa de vitează, şopti Agnes. Arăţi atît de calmă şi de senină... Eu pînă acum mi-aş fi pierdut minţile de spaimă. Te-ai măritat cu cel care...

— Nu e nevoie să-i aminteşti, bombăni Alice. N-avea cum să uite că şi-a ucis prima soţie, surioară.

— Nu sîntem întru totul sigure, susţinu sora ei geamănă.

Jamie ar fi vrut ca gemenele să înceteze cu toate acele încercări de a o consola. Faptul că-i tot aminteau de Alec Kincaid o tulbura mai rău decît orice altceva.

Baronul Jamison o smuci uşurel de rochie, ca să-i atragă atenţia şi spre el.

— Eu pînă într-o săptămînă am să-mi dau duhul, zău aşa. Cine-o să vadă de mesele mele? Cine-o să-mi asculte poveştile?

— Ei, tată, dar Agnes şi Alice vor avea mare grijă de dumneata. N-o să duci lipsă de nimica, îl linişti Jamie, aplecîndu-se să-l sărute pe frunte, după care adăugă: te rog, nu te mai ambala aşa. Mary şi cu mine vom veni să te vedem, şi...

Nu putu rosti minciuna pînă la capăt — n-avea cum să-i spună tatălui ei că totul era bine, cînd nici chiar ea n-o credea. Lumea ei tocmai se sfîrşise; tot ceea ce-i fusese familiar şi sigur îi era răpit.

Agnes fu aceea care şopti cu voce tare lucrul de care lui Jamie îi era cel mai teamă.

— N-o să te mai vedem niciodată, nu-i aşa, Jamie? Nu te

va lăsa să mai vii pe-acasă, aşa e?

— Îţi promit că voi găsi o cale de a veni să vă mai vizitez, jură Jamie.

Vocea îi tremura, iar ochii o usturau de lacrimi pe care nu şi le lăsa să cadă. Dumnezeule mare, dureroasă mai era acea luare de rămas-bun!

În sfîrşit, Beak intră în sală s-o cheme. Baronul Jamison nu voia să-i mai dea drumul, aşa că începură s-o tragă amîndoi de mîini, care-ncolo, care-ncoace. Pănă la urmă, cîştigă grăjdarul — cu ajutorul lui Jamie.

— Vino cu mine, Jamie. Mai bine să nu-l supărăm pe noul tău soţ. Te aşteaptă în curte, cu răbdare. Lord Daniel şi Lady Mary au şi pornit spre Scoţia, fată. Hai şi tu acuma. Te aşteaptă o viaţă nouă.

Glasul blînd al lui Beak o ajută să se mai liniştească. Îl luă de mînă şi porni cu el spre uşă. Cînd se mai opri o dată ca să spună familiei o ultimă vorbă de rămas-bun, Beak o îmboldi să meargă înainte.

— Nu te uita în urmă, Jamie. Şi nu mai tremura aşa. Începe să te gîndeşti la viitorul tău fericit.

— Tocmai viitorul mă face să tremur, mărturisi ea. Beak, nu ştiu nimic despre bărbatul ăsta al meu. Toate zvonurile negre care circulă pe seama lui mă fac să mă tem. Nu vreau să fiu măritată cu el.

— Ce-i făcut e bun-făcut, declară Beak. Ai două feluri de a te uita la povestea asta, fato. Poţi să intr-un căsnicie cu ochii

închişi strîns împotriva bărbatului tău şi să fii nefericită în tot restul zilelor tale, sau poţi să-i deschizi larg, să-ţi iei soţul aşa cum, e şi să trăieşti cum se poate mai bine.

— Nu vreau să-l urăsc.

Beak zîmbi. Vocea lui Jamie sunase jalnic de însingurată.

— Atunci, nu-l urî, o povăţui el. Oricum nu te pricepi tu să urăşti pe nimeni. Ai o inimă prea gingaşă, fată. Şi-apoi, continuă bătrînul, în timp ce o îndemna să meargă mai departe, nici nu-i aşa de neobişnuit, la urma urmei.

— Ce nu e neobişnuit?

— Multe mirese se duc la nuntă fără să-şi cunoască dinainte perechea.

— Dar miresele alea sînt englezoaice, Beak, care se mărită cu englezi...

— Taci acuma, o potoli grăjdarul, auzindu-i teama din voce. E un om bun, Kincaid ăsta. I-am luat eu măsurile, Jamie. O să se poarte frumos cu tine.

— De unde ştii asta? încercă ea să se întoarcă spre Beak, dar acesta o tot înghiontea să-şi vadă de drum. Se zvoneşte, dacă mai ţii minte, că pe prima lui nevastă el a omorît-o.

— Şi crezi tu vorbele astea?

Răspunsul ei sosi pe dată:

— Nu!

— De ce?

Jamie ridică din umeri.

— Nu pot să explic, şopti ea. Doar că nu-l cred în stare...

Lăsă să-i scape un oftat adînc, apoi adăugă:

— O să mă crezi slabă de înger, Beak, dar ochii lui... ei bine, nu e un om rău.

— Întîmplător, ştiu sigur că-i o scorneală, o anunţă Beak. N-a ucis-o el. L-am întrebat, Jamie, i-am cerut să mi-o spună de-a dreptul.

— Nu se poate!

Afirmaţia lui scandaloasă o făcu să rîdă.

— Beak, îmi închipui cît s-o fi înfuriat pe tine.

— Foc! şopti Beak. Da' pe mine mă durea de viitorul tău. nu de furia lui. Acuma, sigur că da, numai după ce-am aflat că avea să te aleagă pe tine l-am întrebat, înţelegi matale.

— Şi cînd ai avut timp? întrebă Jamie, încruntîndu-se.

— Asta n-are importanţă, răspunse grăbit Beak. Şi-n plus, am ştiut că-i un om de treabă de îndată ce m-am uitat de-aproape la calul lui.

Îi mai dădu lui Jamie un ghiont uşurel între umeri, împingînd-o spre soţul ei.

— Războinicul ăsta o să te tratèze şi pe tine cu la fel de multă grijă.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! mormăi Jamie. Prea multă vreme ai fost şef peste grăjdari, bătrîne prieten. Între o nevastă şi un cal sînt şi cîteva diferenţe. Îmi dau seama că într-adevăr crezi toate prostiile astea pe care mi le spui. Pari foarte mulţumit de tine.

— Şi mă şi simt mulţumit, se lăudă Beak. Tocmai te-am scos binişor afară fără să trebuiască să te trag deloc, nu-i aşa?

Ştia că vorbele lui o mirau, căci fata făcu ochii mari şi se opri brusc, aşa că din nou fu nevoit s-o îmboldească pentru a o lua iar înainte.

Kincaid stătea în mijlocul curţii, lîngă calul său. Pe chip nu i se putea ghici ce gîndea, dar Jamie nu credea c-o aşteptase cu răbdare să vină, aşa cum spusese Beak. Nu, boierul Kincaid nu părea de loc soiul răbdător.

Alec era sigur că mireasa lui urma să stîrnească mare agitaţie cînd ajungeau în Highlands. Îi susţinu privirea un lung răstimp, întrebîndu-se cînd avea să se deprindă cu ea. În viaţa lui nu mai văzuse nişte ochi atît de violeţi.

Era pur şi simplu o femeie prea atrăgătoare ca să-i fie usor în lume.

Încă se mai temea de el. Era timpul să ia lucrurile în mînă, hotărî Alec.

încălecă dintr-o mişcare fluidă. Calul său mare şi negru făcu un pas nervos într-o parte, lovindu-se cu şoldul de Wildfire. Iapa lui Jamie era deja cam agitată, după ce ce fusese silită să stea lîngă un armăsar cu al cărui miros nu era familiarizată, şi încercă numaidecît să se cabreze. Alec întinse mîna, luă frîul de la grăjdarl neatent şi-i porunci iepei să se liniştească.

Wildfire se supuse pe loc.

Beak o auzi pe Jamie cum îşi trăgea respiraţia, îi observă

privirea îndreptată spre războinicul scoțian și ajunse la concluzia că putea fi în primejdie să leșine. Îi puse încă o dată mîna pe umăr.

— Vino-ți în fire, fată. N-o să te simți cu nimic mai bine dacă te faci de rîs c-un leșin. Așa te-am învățat eu?

Bombănitul lui îi atrase imediat atenția. Jamie se îndreptă de spate.

— N-o să leșine nimeni, mormăi ea. Mă insulți dacă mă crezi așa de slabă.

Beak își ascunse zîmbetul. Nu era nevoie s-o mai înghiontească. Ochii ei își regăsiseră scînteierea dintotdeauna.

Cu o grație potrivită unei mlădițe de viță regală, Jamie își ridică poala rochiei și porni spre iapă. Beak o ajută să încalece pe spinarea lui Wildfire, apoi întinse mîna ca s-o bată pe dosul palmei.

— Și acum, făgăduiește-i moșului c-ai să te înțelegi bine cu bărbatu-tău, îi ceru el. E o poruncă sfîntă, așa că fă bine să n-o uiți, adăugă el, făcînd-i strengărește cu ochiul.

— Nu e nici o poruncă, replică Jamie.

— Ba, în Highlands, este.

Alec rostise aceste cuvinte, și părea foarte convins de ceea ce zicea. Jamie îl privi nemulțumită, înainte de a se întoarce iar spre Beak.

Grăjdarul îi zîmbea soțului ei.

— O să ții minte ce mi-ai făgăduit, boier Kincaid?

Alec înclină din cap. Îi aruncă lui Jamie căpăstrul lui

Wildfire şi-şi mînă armăsarul înainte, lăsînd-o pe fată cu privirea pe urmele lui.

N-avea de gînd s-o aştepte. Jamie o ţinu pe Wildfire pe loc, hotărîtă sa vadă pînă unde urma să meargă Alec, înainte de a se opri ca s-o aştepte. Cînd calul şi călăreţul se făcură nevăzuţi, dincolo de podul mobil, ajunse la concluzia că n-avea s-o aştepte nicidecum. Nici măcar nu se ostenise să-i arunce o privire peste umăr.

— Ce-ai vrut să spui cînd i-ai cerut să ţină minte ce ţi-a făgăduit? îl întrebă ea pe Beak aproape absentă, cu privirea spre pod.

— Nimic cu ce să-ţi baţi cu capul, se grăbi Beak să răspundă.

Jamie se îmtoarse spre el.

— Zi în clipa asta, Beak! îi porunci.

— Am avut dor o vorbuşoară cu el, Jamie, despre... inocenţa ta.

— Nu înţeleg.

— Ei, acuma, o să fie o noapte a nunţii, fătucă. Şi de vreme ce eu-s ăla de ţi-am vorbit despre ceea ce se petrece între bărbat şi femeie, m-am gîndit să-l previn şi pe bărbatu-tău...

— O, Doamne, aţi vorbit despre asta?

— Vorbit-am. Mi-a făgăduit să ia seama cu tine, Jamie. Va căuta să nu te doară prea mult, prima dată.

Jamie simţi cum i se împurpurau obrajii de ruşine.

— Nici n-am să-l las să mă atingă vreodată, Beak, aşa că făgăduiala pe care i-ai smuls-o nu va folosi la nimic.

— Ei, Jamie, nu mai fi aşa de încăpăţînată. Mă temeam pentru tine. Dreptu-i că nu ţi-am spus multe despre cum merge de fapt înperecherea. I-am expliat lui Kincaid că n-ai înţeles prea mult despre...

— Nu vrea să mai aud o vorbă despre toate astea! N-o să mă atingă niciodată, şi cu asta am terminat.

Beak oftă sonor.

— Atunci, te-aşteaptă o surpriză, fata mea. Felu' cum se uita la tine îmi dă de veste c-o să te ia cum i s-o ivi cel dintîi prilej. Ar-fi mai bine să te-mpaci cu gîndul ăsta, în mintea ta cea îndărătnică, Jamie. Fă doar tot ce-ţi spune el, şi o să iasă totul bine.

— Să fac ce-mi spune el?!

— Ei, fătucă, nu ridica vocea la mine. Mai bine ia-o la picior, Jamie, o zori el.

Fata clătină din cap.

— O să pornesc numaidecît, Beak. Dar mai întîi trebuie să-mi dai cuvîntul tău că vei veni după mine, dacă aici o să fie vreun bucluc.

— Bucluc? Ce fel de bucluc?

Nu-l putu privi drept în ochi, cînd îi explică în şoaptă:

— Pare-să că tata a luat nişte galbeni de la Andrew. A fost un împrumut, Beak, nu o zestre, dar eu tot îmi fac griji. Nu ştiu cum va putea tata să-i plătească lui Andrew datoria.

Îndrăzni să ridice scurt privirea, pentru a judeca reacția lui Beak. Nici n-ar fi fost nevoie. Mugetul lui de mînie fu cît pe ce s-o răstoarne din șa.

— A luat aur pentru tine, Jamie? Adică te-a *vîndut* baronului Andrew?

— Nu, nu, ai înțeles greșit, se grăbi Jamie să-l liniștească. N-a fost decît un împrumut, Beak. Nu avem timp să discutăm despre asta acum. Dă-mi doar cuvîntul tău că vei veni să mă chemi, dacă tata are nevoie de ajutor.

— Dară, fătucă, oftă Beak nemlțumit. Mă leg cu jurămînt. Alte griji despre care ar trebui să știu?

— Mă rog să nu mai fie.

— Atunci, la drum cu tine. Dacă bărbatu-tău...

— Încă un lucru, și am plecat.

— Anume tragi de timp, nu-i așa, fată? Vrei să-l zădărăști. Atuncea, o să ghicească adevărul despre tine, prezise Beak, cu un rînjet șăgalnic. Și după ce mi-am dat atîta osteneală să-i îndrug la minciuni...

— Ce minciuni?

— I-am zis că ești o fecioară blîndă și dulce, așa i-am zis.

— Păi și nu sînt o fecioară blîndă și dulce? replică Jamie.

Beak pufni.

— La fel de dulce ca gustul de săpun, cînd te calcă cineva pe coadă.

— Și altceva ce i-ai mai spus? întrebă Jamie, privindu-l bănuitoare. Ar fi mai bine să știu totul, Beak, ca să pot să mă

apăr.

— I-am zis că esti sfioasă.

— Nu se poate!

— Şi că eşti slabă, şi deprinsă să fii cocoloşită.

— Nu!

— Şi că-ţi place să-ţi petreci zilele cosînd şi ducîndu-te la biserică.

Jamie începu să rîdă.

— De ce să-i fi apus asemenea scorneli?

— Fiindcă am vrut să nu ştie chiar totul despre tine. Nici că vorbeşti graiul gaelic nu i-am spus.

— Nici eu.

Cei doi confidenţi schimbară un zîmbet. Apoi Jamie îl întrebă pe bătrîn:

— Nu-ţi pare rău pentru că m-ai învăţat toate acele îndeletniciri, nu-i aşa?

— Sigur că nu-mi pare rău! răspunse Beak. Dar dacă soţul tău te crede nevolnica, socot c-o să te păzească mai atent. fată. Şi-o să aibă şi mai multă răbdare cu tine, dupa mintea mea.

— Nu-mi pasă ce crede despre mine, declară Jamie. Totuşi, îmi simt mîndria rănită, fiindcă m-au făcut să par aşa de inferioară.

— Cele mai multe femei sînt aşa, i-o întoarse el.

— Cele mai multe femei vînează pentru cina familiei lor? Cele mai multe femei călăresc mai bine decît războinicii?

Cele mai multe femei...

— Ei, n-o face acum pe scorpia cu mine, o rugă Beak. Ţine-ţi doar talentele pentru tine o vreme, Jamie. Şi încă nu-l pune la încercare. Mai bine să nu prinzi de coadă un cîine rău, dacă nu vrei să te muşte, cum zic eu întotdeauna.

— Pe-asta n-am mai auzit-o niciodată.

— Am tot vrut să ţi-o spun, îi răspunse Beak, aruncînd încă o privire îngrijorată spre podul cetăţii. Şi-acuma, du-te odată, Jamie.

— De mult ţin în suflet ceea ce am să-ţi spn acum, Beak, şi n-am să mă pripesc.

— Ei? întrebă el, aproape strigînd.

— Te iubesc. Nu ţi-am mai spus-o niciodată, dar te iubesc din toată inima. Mi-ai fost la fel de bun ca un tată, Beak.

Bătrînul se pleoşti de tot. Ochii i se înroşiră de lacrimi şi, cu glas încordat, răspunse:

— Şi eu te iubesc, Jamie. Mi-ai fost ca o fiică minunată. Mereu te-am socotit a mea.

— Promite-mi că n-ai să mă uiţi.

În vocea ei se simţea un tremur frenetic. Beak îi strînse cu putere mîna.

— N-am să te uit.

Jamie dădu din cap. Pe obraji îi şiroiau lacrimi. Şi le şterse, îşi îndreptă umerii, apoi îi dădu pinteni lui Wildfire, pornind la drum.

Beak rămase în mijlocul curții, privindu-și stăpîna cum pleca. Se ruga să nu întoarcă spre el capul. Nu voia să-l vadă atît de răvășit.

Domnul să se îndure de el, lăcrima ca un om care-și pierduse singurul copil. În adîncul inimii știa adevărul: niciodată n-avea să-și mai vadă fetița.

Capitolul 5

Alec Kincaid era în toane bune. Îşi stăpîni zîmbetul şi calul, pînă cînd soţia lui îl ajunse în sfîrşit din urmă. Îi venea să rîdă, căci era limpede că neştiutoarea lui mireasă încercase să-l provoace să-şi piardă cumpătul. Venea ca melcul pe urmele lui. N-avea de unde şti ce om răbdător era, mai ales cu ceva atît de neînsemnat ca o femeie. Îl amuza simpla idee că o biată femeie ar fi îndrăznit să-l provoace.

De cum o auzi apropiindu-se, Alec grăbi pasul, pînă cînd amîndoi caii o luară în trap vioi. Jamie rămînea în urma lui, încercînd vitejeşte să nu ia în seamă praful care-i sărea drept în faţă. Era hotărîtă să meargă înainte fără o vorbă de protest. Mai aştepta şi ca noul ei soţ să privească peste umăr, ca s-o vadă cum se descurca. Avea să se uite la el cu cea mai senină expresie, chiar şi de-ar fi costat-o viaţa.

Alec Kincaid nici nu se gîndea s-o învrednicească măcar cu o privire.

Deşi iscusită, Jamie nu era deprinsă cu călăria în şaua aceea nouă şi ţeapănă. Mult mai bine se simţea călărind pe deşelate.

Ştia că mergeau atît de repede ca să fie în siguranţă. Auzise multe poveşti despre bandele de tîlhari care bîntuiau pe drumurile acelea. Cînd îi ajunseră din urmă pe Daniel şi Mary, Alec trecu imediat în frunte, fără a încetini pasul, iar

Daniel rămase ultimul. Jamie bănuia că un războinic apăra femeile de un atac din față, cîtă vreme celălalt le acoperea spatele.

Călărea de aproape două ore, cînd sora ei ajunse în sfîrșit la capătul puterilor. Jamie era foarte mîndră de Mary că putuse rezista atît de mult fără să se plîngă. Nu era genul care să îndure nici cea mai mică greutate.

— Jamie? o strigă sora ei. Aș vrea să ne oprim pentru cîteva momente.

— Ba, fetico! strigă din spate Daniel.

Jamie rămase uimită de o asemenea nepăsare. Întoarse privirea tocmai la timp pentru a-l vedea pe soțul lui Mary clătinînd din cap ca să-și sublinieze cuvintele.

Expresia chinuită de pe fața lui Mary o tulbura pe Jamie. Tocmai dădea să-l strige pe Alec, ca să ceară și ea un scurt popas, cînd auzi un țipăt ascuțit.

Cînd Jamie întoarse din nou capul, văzu iapa lui Mary chiar în spatele ei — fără nimeni în șa.

Toți se opriră, chiar și Alec Kincaid.

În timp ce Jamie și Alec descălecau, Daniel ajunse la mireasa lui. Biata Mary căzuse drept în mijlocul unui tufiș des și înfrunzit. Soțul ei o ridică ușurel în picioare.

— Te-ai lovit, fetico? întrebă el, îngrijorat.

Mary își dădu la o parte părul din ochi, înainte de a răspunde:

— Doar puțin, *my lord.*

— Ce naiba s-a întîmplat? strigă Alec, din spatele lui Jamie.

Glasul lui o făcu să tresară, după care se întoarse cu fața spre el.

— Mary a căzut de pe cal.

— Ce-a făcut?

— A căzut de pe cal.

Alec o privea de parcă nu i-ar fi venit a crede.

— E englezoaică, Alec, sau ai uitat? strigă și Daniel.

— Și ce legătură are asta? întrebă Jamie.

Se uita de la un războinic la altul, apoi își dădu seama că amîndoi încercau să nu zîmbească.

— Putea să-și frîngă gîtul, mormăi ea.

— Dar nu și l-a frînt, replică Alec.

— Ar fi putut, insistă Jamie, înfuriată de atitudinea lui indiferentă.

— Acum și-a revenit, afirmă Daniel, atrăgîndu-i iar privirea spre el. Nu-i așa, Mary?

— Da, mi-e mai bine, răspunse ea, roșind că i se dădea atîta atenție.

— Ba nu-i e bine deloc! o contrazise Jamie, întorcîndu-se din nou spre Alec.

Acesta venise indecent de aproape în spatele ei, astfel încît fu nevoită să-și lase capul pe spate, numai pentru a-l privi în ochi, cînd îi spuse:

— Mary a căzut fiindcă...

Lăsă fraza neterminată. Tocmai îi observase spuza aurie din ochii căpri. Erau foarte atrăgători, Îşi coborî privirea spre pieptul lui, ca să-şi poată regăsi şirul gîndurilor.

— Fiindcă...? o îndemnă Alec.

— E prea frîntă de oboseală ca să meargă mai departe, *my lord.* Trebuie să se odihnească. Nu e deloc obişnuită să călărească cale aşa de lungă fără oprire.

— Şi tu, englezoaico? Tu eşti deprinsă să călăreşti pe distanţe aşa de lungi?

Jamie ridică din umeri.

— Aici nu de mine e vorba. Mary e mai importantă. Cu siguranţă, puteţi vedea ce obosită este. Cîteva minute nu vor conta prea mult pentru domniile voastre.

Ridicînd în sfîrşit privirea din nou, îi văzu expresia — şi se întrebă oare ce spusese ca să stîrnească o încruntătură atît de fioroasă.

— Mary e o lady de familie bună, explică ea, din nou spre pieptul lui Alec.

— Şi tu nu eşti?

— Ba da, sigur că sînt... se bîlbîi ea, dîndu-şi seama că noul ei soţ îi răstălmăcea intenţionat cuvintele. Nu-i deloc frumos din partea domniei tale să sugerezi altceva.

Şi ridică iar ochii spre faţa lui, tocmai la timp ca să-i zărească zîmbetul.

Dintr-o dată, îşi dădu seama că nu încerca s-o insulte. Şi că-i surîdea cu adevărat, sincer şi tandru, dîndu-i senzaţia că

avea stomacul plin de zahăr.

Şi nu ştia cum să reacţioneze.

— Mereu eşti aşa de serioasă, nevastă?

Întrebarea suna ca o mîngîiere pentru ea, avînd aproape acelaşi efect ca şi cum Alec i-ar fi trecut cu mîna peste inimă.

Pe toţi sfinţii, neobişnuit mai reacţiona faţă de barbarul acela! Acum i se părea aproape chipeş — într-un fel crud, primitiv, desigur. O şuviţă de păr îi căzuse pe frunte, făcîndu-l să arate ca un tîlhar — îngrijorător lucru, căci lui Jamie întotdeauna îi plăcuseră tîlharii iscusiţi la vorbă şi lipsiţi de orice griji.

Fără să stea pe gînduri, întinse mîna şi mută la loc şuviţa rebelă de păr. Nu voia ca Alec să arate ca un tîlhar iscusit şi fără grijă; îl prefera doar fioros şi atît. Atunci, cu siguranţă, inima nu i-ar mai fi bătut atît de tare, şi ar fi putut să-şi tragă respiraţia, nu?

La atingerea ei, Alec nu se mişcă, deşi îi plăcu să-i simtă atingerea mîinii pe frunte. Gestul ei atît de blînd şi grijuliu îl luase prin surprindere, iar acum ar fi vrut ca Jamie să-l atingă din nou.

— De ce-ai făcut asta? o întrebă, pe un ton blajin.

— Ai părul prea lung, răspunse Jamie, nemaiîndrăznind să-i spună adevărul.

— Nu-i adevărat.

— Va trebui să ţi-l tunzi.

— De ce?

— Nu pot avea încredere într-un bărbat al cărui păr e aproape la fel de lung ca al meu, mormăi ea.

Explicația părea ridicolă chiar și în propriile ei urechi. Roșind, se încruntă, ca să-și ascundă stînjeneala.

— Te-am întrebat dacă întotdeauna ești atît de serioasă, îi reaminti Alec, cu un zîmbet.

— Așa m-ai întrebat...?

Dumnezeule mare, nu mai era în stare să-și adune mințile. Și totul se întîmpla numai din vina lui, desigur, că-i risipea gîndurile cu zîmbetul acela.

— Așa te-am întrebat.

Alec își stăpînea amuzamentul, pentru ca mireasa lui să nu creadă că rîdea de ea. Din cine știe ce motiv pe care nici el nu putea să și-l explice, nu voia s-o rănească. Ciudată reacție, își spuse, de vreme ce niciodată nu-i păsase peste măsură de sentimentele unei femei.

Cu siguranță, acum îi păsa, își dădu el seama, chiar în timp ce-și scuza propriul comportament amintindu-și că Jamie era de neam englez, la urma urmei, și prin urmare putea fi mai sensibilă decît o scoțiancă zdravănă.

Jamie își frîngea mîinile. Alec se îndoia că-și dădea seama de această faptă care-i trăda teama. Totuși, îi înfruntă cu curaj privirea.

Se vedea limpede că era la fel de obosită ca sora ei, dar nu se plînsese, nici nu ceruse să se oprească, lucru care-i plăcea nesous lui Alec. Gavin, aghiotantul lui, ar fi spuse că

era o femeie bărbată. Acesta era un mare compliment din partea unui highlander, iar Jamie îl merita fie şi doar prin faptul că îndrăznise să-l înfrunte.

— Îţi frîngi mîinile, mormăi el, făcînd un gest ca s-o oprească.

— Îmi imaginam că strîng între ele gîtul domniei tale, replică ţîfnoasă Jamie. Şi, da, *my lord*, de cele mai multe ori sînt serioasă, se grăbi ea să continue, în speranţa de a-l face să uite insulta. Cînd plec din Anglia, sînt cît se poate de serioasă. Doar îmi părăsesc patria iubită.

— Din aceeaşi pricină zîmbesc şi eu, replică Alec.

Acum nu mai zîmbea, dar Jamie se hotărî să nu pomenească de acest lucru.

— Te bucuri că te duci acasă?

— Mă bucur că ne ducem acasă, preciză el, cu un glas din nou dur ca oţelul.

— Anglia e casa mea.

— Era, o corectă Alec, hotărît să nu se lase. Acum casa ta e Scoţia.

— Ai dori să-i devin loială Scoţiei?! strigă ea.

— Dacă aş dori? întrebă el, zîmbind din nou. N-aş dori aşa ceva, nevastă. Ţi-o poruncesc. Ne vei fi loială — Scoţiei şi mie.

Jamie îşi frîngea iar mîinile, dar Alec preferă să n-o mai ia în seamă, iertînd-o şi pentru că strigase la el. Ştia că avea nevoie de timp ca să se dumirească. Fiind un om atît de

calculator, se hotărî să-i lase vreo oră, două, răgaz de gîndire.

— Să ne înțelegem, începu Jamie. Chiar îți închipui c-am să

— E foarte simplu, nevastă. Dacă ești loială Scoției, îmi ești loială mie. Dacă mi-ești loială mie, îi ești loială și Scoției. Nu mă îndoiesc c-ai să pricepi cît de firesc este, o dată ce-ai să te culcușești.

— Odată ce-am să... ce?!?

— Odată ce-ai să te culcușești.

Începea s-o doară gîtul, de cît se tot stăpînea să strige la omul acela atît de înfumurat. Apoi își aminti povața lui Beak de a nu-l atița pînă nu știa la ce fel de reacție putea să se aștepte. Mai bine să fie prdentă.

— Oile se culcușesc, Kincaid. Eu sînt o lady, dacă n-ai avut răgaz să bagi de seamă.

— Am băgat de seamă.

Felul tărăgănat cum rostise aceste cuvinte îi făcu inima să bată mai repede.

— Da, da... se bîlbîi ea. Iar femeile, vezi domnia ta, nu se culcușesc. Nu-i același lucru.

— Ba este, o contrazise Alec, zîmbind alene.

— Ba nu e! se răsti iar Jamie. Va trebui să mă crezi pe cuvînt în legătură cu asta.

— Mă sfidezi, englezoaico?

Tonul lui era destul de sever ca s-o sperie, dar se hotărîse s-o facă să-și înțeleagă locul în fața lui.

Aşa c-o aşteptă să se chircească... şi să-şi ceară iertare.

— Da, te sfidez! anunţă Jamie, dînd din cap cu vigoare, cînd îl văzu privind-o neîncrezător.

Pe toţi sfinţii, nu ştia ce să mai creadă despre ea. Vocea şi postura ei era negrăit de autoritare. Nici nu-şi mai frîngea mîinile, ci le ţinea proptite în şolduri, cu pumnii strînşi. Alec ştia că n-ar fi trebuit să treacă peste o asemenea obrăznicie. O nevastă trebuia să fie întotdeauna de acord cu soţul ei. Era clar, însă, că Jamie nu auzise despre acest sacru dictat. Îndrăznea să-i ţină piept ca şi cum ar fi fost egală cu el.

Acest gînd îi smulse un chicotit gros. Era neîndoielnic slabă de minte, dar era o femeie bărbată, fără doar şi poate.

— Am stat prea multă vreme în Anglia, recunoscu el, altfel n-aş îngădui ceea ce spui, nevastă.

— Ai de gînd să nu mă mai numeşti „nevastă? Am şi eu un nume. Nu poţi să-mi spui Jamie?

— E un nume de bărbat.

Îi venea să-l strîngă de gît.

— E numele meu.

— Vom găsi altul.

— Ba nu vom găsi.

— Iar cutezi să mă înfrunţi?

Jamie şi-ar fi dorit să fie la fel de înaltă ca el. Atunci, n-ar fi îndrăznit să rîdă de ea. Trase adînc aer în piept.

— Zici că nu poţi îngădui spusele mele, dar poate că după ce mă culcuşesc, cum cu atîta necuviinţă ai cuvîntat, o să-ţi

dau seama că am şi eu puţină dreptate.

— De vreme ce nici nu-mi trăsneşte prin minte ce vrei să spui, mă cam îndoiesc, replică el.

— Acum chiar că m-ai insultat!

— Chiar aşa?

— Chiar aşa!

Alec ridică din umeri.

— E dreptul meu, nevastă.

Jamie începu să se roage să nu-şi piardă răbdarea.

— Înţeleg, şopti ea cu voce aspră. Atunci, nu-mi rămîne decît să presupun că şi eu am dreptul să te insult.

— A, păi nu merge aşa.

Se lăsă păgubaşă. Era la fel de îndărătnic ca ea.

— Încă n-am trecut hotarul ăla?

Alec clătină din cap.

— Mai avem de mers doar o aruncătură de piatră.

— Atunci, de ce zîmbeşti?

— De nerăbdare.

— A...

Văzînd că Alec dădea să-i întoarcă spatele, îl mai reţinu, cu încă o întebare:

— Alec? Chiar îţi displace Anglia, nu-i aşa?

— De cele mai multe ori, da. Însă mai sînt şi excepţii.

— Excepţii?

Încet, Alec dădu din cap.

— Ei? Şi-atunci, cînd nu-ţi displace Anglia?

— Cînd o jefuiesc.

— Chiar eşti în stare să recunoşti un asemenea păcat? întrebă ea, copleşită.

Zîmbetul lui Alec deveni şi mai larg. Roşeaţa ei se înteţise atît de tare, încît părea arsă de soare. Toate reaţiile soţiei sale era atît de înviorătoare...!

— Ei?

Oftă prelung. Mare păcat, dar se însurase cu o femeie care n-avea deloc haz. Nu-şi dădea seama cînd şuguia cu ea şi cînd nu.

— Urcă-te pe cal, o îndemnă el. Soarele asfinţeşte deja. Ai să te poţi odihni cînd ajungem la fereală.

— La fereală?

— În Scoţia

Jamie se gîndi să-l întrebe dacă într-adevăr credea că fereala şi Scoţia erau una şi aceeaşi, dar preferă să nu-şi mai răcească gura de pomană. Era sigură că răspunsul lui n-ar fi reuşit decît s-o enerveze.

— Jamie, eu nu mă mai urc pe iapa asta afurisită.

Mary o trase de braţ, ca să-i capteze atenţia. Alec, deşi o auzise, n-o băgă în seamă. Se întoarse şi porni spre calul lui. Jamie se uită după el, spunîndu-şi că o trata cu tot atîta nepăsare ca pe o scamă.

— Bădăran mai e omul ăsta, mormăi ea. Un necioplit şi jumătate, zau aşa.

— Jamie, nu asculţi ce-ţi spun? insistă Mary. Va trebui să

insişti să ne odihnim aici în noaptea asta.

— Ce s-a întîmplat cu mîndria ta? i-o întoarse Jamie. Nu se cade ca o lady să folosească vorbe ca „afurisită". Numai sălbii vorbesc aşa urît, Mary.

Pe faţa lui Mary se aşternu dezamăgirea.

— Cum îţi poate arde să-mi ţii predici tocmai acum, pentru numele lui Dumnezeu? se tîngui ea. Vreau să mă duc acasă. Mi-e dor de tata!

— Destul! se răsti Jamie, pe un ton mult mai sever.

Apoi îşi bătu sora pe umăr, ca să-şi îmblînzească dojana, şi şopti:

— Ce-i făcut, e bun făcut. Sîntem măritate cu doi scoţieni, şi asta e. Dacă mai continui, ne facem de rîs. Şi pe deasupra, mai avem doar puţin pînă-n Highlands. Alec mi-a făgăduit că imediat ce trecem hotarul ne vom opri să tămîiem. Sînt sigură că mai poţi rezista cîteva minute, surioară. Hai, să-i arătăm soţului tău ce femeie curajoasă eşti.

Mary dădu din cap.

— Şi dacă-i prea prostălău ca să-mi observe curajul?

— Atunci, am să-l lămuresc eu, cu plăcere.

— Jamie, te-ai gîndit vreodată, de cînd te ştii tu, c-am putea să păţim una ca asta? Ne-am măritat cu doi scoţieni!

— Nu, Mary, nici măcar o dată nu mi-a trecut prin cap o asemenea năstruşnicie.

— Cred că Dumnezeu e foarte supărat pe noi.

— Nu Dumnezeu, preciză Jamie, ci regele.

Oftatul trist al lui Mary rămase plutind în urma ei, pe cînd pornea înapoi spre iapă. Mergea ca o femeie bătrînă, cu genunchii şubrezi ți de ani şi oboseală.

Jamie clătină din cap, pînă-şi dădu seama că şi ea era în aceeaşi stare. Picioarele îi tremurau ca nişte frunze uscate în vînt. şi avu nevoie de trei încercări ca să încalece pe Wildfire.

Nu-l auzise pe Alec apropiindu-se. Dintr-o dată, numai, îl văzu lîngă ea. Înainte ca fata să poată face vreo mişcare, fu smulsă din şa. Apoi, Alec o tîrî spre un bolovan de lîngă tufişul peste care căzuse Mary. Cu o mînă o împinse lîngă pietroi, iar cu cealaltă o plesni pe Wildfire peste crupă, după care îi făcu semn lui Daniel să se apropie.

— Ce Dumnezeu...

Restul cuvintelor lui Jamie se pierdură, cînd Mary fu împinsă lîngă ea. Daniel se poziționă în fața miresei sale. Spinarea sa lată le ținuia pe ambele femei lîngă bolovan.

Cînd Daniel îşi scoase spada, Jamie înțelese ce se întîmpla. Trase adînc aer în piept, în timp ce-l privea pe Daniel cum îi arăta lui Alec trei degete.

Alec clătină din cap, arătînd apoi patru.

Mary încă nu îşi dăduse seama de pericol. Cînd dădu să protesteze, Jamie îi acoperi gura cu palma.

Alec reveni în mijlocul luminişului. Încă nu-şi scosese spada. În clipa următoare, Jamie îşi dădu seama că Alec nici măcar nu era înarmat. Dumnezeule mare, omul acela n-avea nici cea mai mică apărare!

Simți că-i venea rău de grija lui — și, o dată cu spaima, îi veni și furia. Ce fel de războinic călătorea prin sălbăticie fără o armă la el?

Unul al naibii de uituc, conchise ea, încruntată. Probabil își pierduse spada pe undeva pe drumul spre Lady Susan și nu se ostenise să și-o înlocuiască.

Trebuia să intervină, desigur. Alec Kincaid era soțul ei, și nimeni n-avea să-i lase vreun semn atîta vreme cît trăia ea. Refuzînd să înțeleagă adevăratul motiv pentru care îl voia nevătămat, își spuse doar că nu dorea să rămînă văduvă chiar în ziua nunții, și nimic altceva.

Jamie scoase micul jungher din gaica brîului cu care era încinsă pe mijloc, sperînd să mai aibă timp pentru a-i da arma lui Alec. Folosit cu dibăcie, pumnalul putea cauza răni grave. Își aminti că mai aveau și spada lui Daniel. Se rugă ca prietenul lui Alec să știe cum să-și mînuiască arma, și tocmai voia să-i ceară să-l ajute pe soțul ei, cînd Alec se răsuci pe neașteptate în loc.

Îi făcea semn lui Daniel să se apropie. Jamie îi văzu limpede chipul și începu să dîrdîie. Furia din ochii aceia întunecoși și reci o înfricoșa. Îi mai vedea și puterea crudă a brațelor și coapselor musculoase. Putere, forță — și tremur de furie.

Niciodată nu mai văzuse o asemenea privelițe, dar o recunoscu totuși: Alec era gata să facă moarte de om.

Mary începu să plîngă.

— E nu mistreț, nu-i așa, Jamie?

— Nu, Mary, îi șopti ea, strîngînd-o de braț, fără să-și scape soțul din ochi. O să fie totul bine. Bărbații noștri ne vor apăra, ai să vezi.

Era aproape sigură de ceea ce spunea, pînă cînd îi văzu pe bandiți înaintînd încet spre Alec. Abia atnci își spuse că n-avea să fie totul bine, Lucas.

Alec ajnsese la o distanță destul de mare. Jamie își spuse că încerca anume să-i atragă pe tîlhari cît mai departe de cele două fete.

Încet, hoții îl urmau. Nu se grăbeau nici ei, portîndu-se de parcă ar fi avut tot timpul ca să-și omoare prada pe îndelete. Alec era mult mai înalt decît ei, dar neînarmat. Cu siguranță, sorții nu erau de partea lui. Doi dintre cei patru tîlhari aveau niște ciomege înnegrite. Ceilalți doi își agitau prin aer spadele arcuite, făcînd aerul să vîjîie. Pe tăișuri aveau sînge uscat, semn că atacurile dinainte le izbutiseră.

Jamie simțea că era gata să-i vină rău. Aveau niște căutături de fiare, și păreau să le placă îndeletnicirea lor; doi dintre ei chiar zîmbeau. Puținii dinți pe care-i mai aveau erau la fel de negri ca bîtele.

— Daniel, te rog, du-te și ajută-l pe Alec, îi ceru Jamie, cu vocea slăbită de spaimă.

— Sînt numai patru, fetico. Totul o să fie gata în mai puțin de-un minut.

Răspunsul ei o înfurie și mai tare. Știa că Daniel stătea în

fața lor ca să le apere, dar nu găsea deloc nobil acest lucru, atîta vreme cît prietenul lui urma să fie măcelărit.

Întinse mîna peste umărul lui Mary şi-l împinse pe Daniel în spinare.

— Alec nu are nici o armă cu care să se apere. Dă-i jungherul meu sau spada ta, Daniel.

— Alec n-are nevoie de arme.

Îi răspunsese pe un ton atît de vesel, încît Jamie fu convinsă că-şi pierduse minţile.

Renunţă la orice încercare de a mai discuta cu el.

— Sau te duci să-l ajuţi, sau de nu, mă duc eu.

— Bine, fetico, dacă stărui...

Şi, înlăturîndu-şi de pe tunică mîinile lui Mary, Daniel porni spre oamenii care-l încercuiau încet pe Alec.

Totuşi, cînd ajunse la marginea poienii, se opri.

Lui Jamie nu-i putea veni să-şi creadă ochilor.

Calm, Daniel îşi vîrî spada la loc în teacă, îşi încrucişă braţele pe piept, şi al dracului să fi fost dacă nu-i zîmbi lui Alec.

Alec îi zîmbi şi el.

— Ne-am măritat cu nişte nătărăi, îi şopti Jamie lui Mary, mai mult speriată decît furioasă, cu vocea tremurîndu-i în nemişcarea ce se lăsase.

Un muget gros îi atrase pe neaşteptate atenţia. Era strigătul de luptă al lui Alec. La auzul acelui sunet care le îngheţa şi măduva în oase, Mary începe să ţipe ascuţit.

Cercul se strînsese în jurul lui Alec. Acesta aşteptase ca primul hîlar să ajungă la aproape o lungime de braţ, după care se mişcase atît de rapid, încît Jamie nu distinsese aproape nimic. Acum îl ţinea pe bandit de gît şi de fălci, iar cele două fete auziră trosnetul groaznic al oaselor rupte, cînd Alec răsuci gîtul duşmanului într-o poziţie nefirească.

Îl azvîrli la pămînt chiar în timp ce alţii doi, răcnind, îl atacau din stînga. Alec îi lovi cap în cap, după care-i aruncă peste cel căzut pe jos.

Ultimul dintre cei patru îndrăzni să-l atace de la spate. Alec se răsuci în loc, trîntindu-i o cizmă între picioare cu o mişcare ce părea complet lipsită de orice efort, apoi îl zbură prin aer cu o lovitură puternică de pumn, ţintită sub bărbie.

Grămada de pe pămînt ajunsese cît o mică piramidă. Daniel nu greşise lăudîndu-se că totul avea să se termine curînd, căci nu trecuse nici un minut.

Alec nu părea nici măcar să respire puţin mai greu. Jamie abia se gîndise la acest lucru, cînd un nou sunet îi atrase atenţia. Se răsuci tocmai cînd trei namile se repezeau spre ea, din tufişurile de pe cealaltă parte a bolovanului.

Se strecuraseră prin desişuri ca nişte şerpi, ca să ajungă la pradă.

— Alec! strigă ea.

— Jamie, apără-mă! ţipă şi Mary.

Înainte ca Jamie să poată răspunde, sora ei o smulse de lîngă bolovan. Mary se lipi cu spatele de piatră şi o trase pe

Jamie în fața ei. Deși Mary era cu aproape în cap mai înaltă, o dată ce se ghemuia în spatele lui Jamie, era ferită de orice atac.

Jamie nu încercă să se apere. Știa care-i era datoria. Mary trecea pe primul plan. Dacă era nevoie, și-ar fi dat și viața ca s-o apere.

Cei trei aproape ajunseseră la ele, cînd Jamie își aminti de micul jungher pe care încă îl mai ținea în mînă. Ochi și arncă arma, alegîndu-l anume pe cel mai înalt dintre cei trei tîlhari. Nu greși ținta. Banditul scoase un zbieret asurzitor și se prăbuși.

Daniel îl atacă pe al doilea, trîntindu-l la pămînt dintr-o lovitură puternică în mijloc. Alec avea mai mult de alergat. Cînd ajnse aproape de ei, era prea tîrziu. Deși Jamie se zbătea ca o pisică sălbatică, tîlharul o prinsese ca într-o menghină și-și ținea cuțitul apăsat peste inima ei.

— Stai pe loc! strigă el la Alec, cu glas răgușit și strident. Acuma nu mai am nimica de pierdut. Un pas să mai faci, și o omor. Pot să-i rup gîtu' cît ai clipi.

Daniel terminase cu celălalt și se apropia încet, de la spate. Alec îi făcu semn să se oprească, iar banditul aruncă o privire temătoare peste umăr. Strînse părul lui Jamie în mînă, la vederea noii primejdii, apoi îi smuci capul pe spate.

— Vorbesc serios! strigă el. Și faceți-o să tacă pe cealaltă. Nu pot gîndi, de urletele ei.

Imediat, Daniel se duse la Mary. Îi puse mîna peste gură,

silind-o să tacă, dar fără a o învrednici nici măcar cu o privire. Era atent numai la cel ce-o capturase pe Jamie, pîndind şi el ocazia să atace.

Încet, teama începea să se risipească din ochii tîharului. Rîse crud, simţind că victoria era acum de partea lui. În acel moment, Alec ştiu că-i venise de hac. Şobolanul era gata să iasă din ungherul lui. Era mulţumit, iar această falsă încredere avea să-i fie fatală.

— Asta-i femeia ta! mugi el la Alec.

— A mea e.

— Îţi pasă de ea?

Alec ridică din umeri.

— A, îţi pasă, ba bine că nu! strigă vrăjmaşul. Nu vrei să-ţi omor drăguţa, nu-i aşa?

O trase pe Jamie de păr, sperînd ca strîmbătura ei să dovedească şi mai mult forţa lui şi neputinţa lor, dar cînd o privi pe scorpia pe care o capturase, înţelese că dăduse greş.

Ostatica lui îl privea încruntată. Deşi o durea îngrozitor, refuza cu îndărătnicie să ţipe.

Alec evitase să-i privească faţa, ştiind că teama din privirea ei i-ar fi risipit stăpînirea de sine. Atunci, furia lui ar fi devenit năprasnică. Totuşi, cînd banditul o trase de păr atît de tare, fără voie Alec se uită la ea.

Nu părea speriată. Pe toţi sfinţii, arăta furioasă foc. Alec fu atît de surprins de curajul pe care-l arăta mireasa lui, încît aproape zîmbi.

— Aduceți-mi unu' din caii ăi buni d-acolo! porunci tîlharul. Cînd m-oi încredința că nu vă luați după mine, o să-i dau drumu' la drăguță-ta.

Alec clătină din cap.

— Ba.

— Ce ziseşi?

— Am zis că nu, răspunse Alec, cu glasul calm ca un vînticel. Pe ea poți s-o iei, dar calul ei, ba.

Jamie scoase un țipat de uimire.

— Tacă-ți gura, cățea! bombăni banditul.

Îi apăsă tăişul cuțitului pe gît, fulgerîndu-l pe Alec cu privirea.

— Le vreau pe amîndouă, fi-ți-ar pielea a dracu'!

Din nou, Alec clătină capl.

— Ia femeia dac-o vrei, dar nu şi calul.

— Am zis că le vreau pe amîndouă!

Glasul tîlharului începuse să sune ca țipetele unei păsări prinse în laț.

— Nu.

— Lasă-l să le ia pe amîndouă, Alec, interveni Daniel. Poți să le înlocuieşti uşor, şi femeia, şi iapa.

Lui Jamie nu-i venea să-şi creadă urechilor. Lacrimile erau cît pe ce s-o biruiască.

— Alec? şopti ea, cu teamă. Nu poți vorbi serios...

— Ți-am zis să-ți ții fleanca! îi ordonă din nou dușmanul, trăgînd-o iar de păr, cu furie, ca să-şi întărească şi mai abitir

cuvintele.

Drept răsplată, Jamie îi strivi piciorul sub al ei.

— Daniel, adui-i calul, ordonă Alec. Numaidecît.

— Las' să-l aducă ailaltă muiere! strigă banditul.

Fără să-i ia în seamă cuvintele, Daniel porni spre Wildfire.

Jamie nu putea crede ce i se întîmpla. Ar fi putut să jure că-l auzea pe Daniel fluierînd. Ştia că scoţienilor nu le plăceau englezii, dar purtarea aceea nesuferită întrecea orice măsură. Încerca disperată să nu se teamă, dar Alec nu-i uşura cu nimic sarcina. După ce-i aruncase doar o privire nepăsătoare, n-o mai luase în seamă. Aşa să-i ajute Dumnezeu, arătase aproape plictisit — pînă cînd inamicul îi ceruse calul. Atunci, nu mai păruse plictisit, ci furios.

Cholie avusese dreptate, la urma urmei. Scoţienii puneau mai mult preţ pe caii lor decît pe femei.

— Adu calu' între bărba-su şi mine, ordonă banditul.

Alec aştepta prilejul. Cînd Daniel se apropie, îi luă din mînă frîul şi o împinse pe Wildfire cît putu de mult spre bandit.

Ceea se se întîmplă în continuare o surprinse atît de tare pe Jamie, încît nici nu avu timp să reacţioneze. Dintr-o dată, se pomeni zburînd prin aer ca o surcică. Auzi urletul de agonie al tîlharului, chiar în timp ce Daniel o prindea în braţe.

Se întoarse tocmai la vreme pentru a-l vedea pe Alec înfigîndu-i vrăjmaşului în gît propriul jungher.

Abia acum icni, gata să verse — de două ori. Daniel se grăbi s-o lase jos. Mary veni în fugă, aruncîndu-se spre sora ei. Primejdia trecuse, dar Mary continua să plîngă isteric.

Jamie închise ochii, străduindu-se să-şi potolească bătăile inimii. Mary se agăţa de ea, strîngînd-o în braţe mai-mai să-i taie răsuflarea.

Dintr-o dată, Jamie începu să tremure ca o frunză în toiul vijeliei. Îşi simţea picioarele gata să se rupă sub ea, ca două vreascuri.

— Acum poţi să deschizi ochii.

Alec îi dădse acest ordin. Cînd se supuse, Jamie îşi văzu soţul stînd la doar o palmă depărtare de ea.

— S-a sfîrşit, îi spuse el încet.

— Sfîrşit...? repetă ea, ca prin ceaţă.

Întoarse capul să se uite la omul doborît de Alec şi începu iar să dîrdîie.

Alec ridică jungherul, cu gîndul să i-l dea înapoi, dar se opri cînd văzu cît era de tulburată.

— Ăsta-i al tău, nu-i aşa? întrebă el, nedumerit de spaima aceea atît de mare din ochii ei.

Jamie făcu un pas într-o parte, fără să-şi ia ochii de la gaura din gîtul mortului, unde intrase pumnalul.

Alec trecu în faţa ei, ca să-i taie vederea.

— Nevastă?

Începu să se retragă din faţa lui.

— Nu mai vreau jungherul. Aruncă-l. Mai am unul în

trăistuță.

— E mort, nevastă, declară Alec, pe un ton cît mai liniștitor. N-ai de ce să te tot uiți la ei, fată. Acum nu-ți mai poate face nici un rău.

— E mort, dară, repetă ea, dînd apăsat din cap. M-ai aruncat pe sus, Alec, ca pe o...

— Bîrnă?

Dîdu iar din cap.

— Așa de ușor l-ai omorît, *my lord*. Niciodată n-am mai văzut una ca...

Văzînd că nu termină fraza, Alec lăsă să-i scape un oftat.

— E bine că ai observat.

Jamie îi aruncă o privire neîncrezătoare, în timp ce continua să se retragă din fața lui.

— E bine că am...? Crezi că încerc să te laud, bărbate?

Se opri să tragă adînc aer în piept, încercînd să-și ușureze durerea de gît, după care se uită la pumnalul din mîna lui.

— Aruncă-l, rogu-te. Nu vreau să mă uit la el.

— Te tulbură vederea sîngelui? o întrebă el.

Comportamentul ei îl nedumerea. Cu doar cîteva minute se luptase ca o tigroaică, iar acum parc-ar fi fost o fetiță speriată.

Încercînd din nou s-o liniștească, Alec aruncă jungherul peste umăr.

— Da... adică, nu... bolborosi Jamie.

— Ce da, și ce nu?

— M-ai întrebat dacă mă tulbură să văd sînge, îi aminti ea. Şi ţi-am răspuns.

— Mi-ai răspuns?

Jamie îşi trecu degetele prin păr, răvăşinu-i-l fără voie şi mai rău decît înainte, apoi şopti:

— Că sîngele îmi face rău.

Însă chiar şi atît de tulburată cum era, nu putea să nu observe cît de blînd devenise dintr-o dată Alec. Se rezemă de pieptul lui, lăsîndu-l c-o cuprindă în braţe.

— Ai vorbit serios? şopti ea.

— Cînd?

Nu-i răspunse atît de repede pe cît ar fi voit el, aşa că Alec îi ridică faţa de bărbie, să-i vadă expresia ochilor.

— Cînd să vorbesc serios, nevastă?

— Cînd i-ai spus acelui om îngrozitor că mă poate lua pe mine, dar nu şi calul meu, îi explică ea. Chiar era adevărat ce i-ai spus?

Alec ar fi izbucnit în rîs, dacă n-ar fi văzut-o cît era de deznădăjduită.

— Nu.

Fără întîrziere, Jamie se înmuie la pieptul lui.

— Atunci, a fost un şiretlic, nu-i aşa? L-ai minţit.

— L-am minţit.

Jamie oftă din nou, înainte ca tremurăturile să-i aducă aminte ce frică îi fusese. Luînd-o de umeri, Alec o conduse spre locul unde Daniel adunase caii.

O ridică în şaua lui Wildfire. Jamie rămase cu privirea în jos, pînă cînd Alec îi dădu căpăstrul. Mîinile lui le atinseră pe ale ei, făcîndu-le să se retragă cu o smucitură.

— Uită-te la mine.

O aşteptă pînă să supuse poruncii, înainte de a spune ce avea de spus.

— Mi-ai arătat cît de curajoasă eşti, nevastă. Sînt foarte mulţumit de tine.

Ochii ei se măriră de mirare. Alec zîmbi. Tocmai găsise o cale destul de simplă de a o împăca; laudele.

— Oi fi tu mulţumit de mine, bărbate, dar e nu-s în nici un caz mulţumită de domnia ta, scoţian înfumurat ce eşti!

Voea ei tunătoare îl surprinse la fel de mult ca şi răspunsul pe care i-l dăduse.

— Nu te bucuri că sînt mulţumit?

Jamie nu-l învredinici cu încă un răspuns, dar furia de pe faţa ei îl înştiinţă că o judecase greşit. Nu era o femeie pe care s-o înduplece laudele. Dădu din cap, satisfăcut.

— Spune-mi de ce ai fost atît de speriată.

Mireasa lui clătină din cap, continuînd să-şi privească mîinile.

— Ţi-am pus o întrebare, insistă el.

Jamie nu vorbi nici acum. Alec abia îşi mai ţinea cumpătul.

— O nevastă trebuie să se supună întotdeauna poruncilor bărbatului ei, declară el.

— Asta-i tot o lege de-ale voastre din Highlands?

— Este, zîmbi el.

— De ce restul lumii are nevoie să asculte doar de zece porunci ca să ajungă în paradis, pe cînd voi, scoțienii, trebuie să născociți atîtea pe deaspra? Fiindcă sînteți așa de mari păcătoși, de-asta crezi?

— Cînd îți revine bărbăția, vine cu înverșunare, nu-i așa?

— Bărbăție? De ce bărbăție vorbești?

— Lasă, nu contează.

Îi zîmbea, semn că era atît de mulțumit. Jamie își spuse iar că pesemne era slab de minte.

— Acum aș dori să pornesc la drum, Alec.

— Nu înainte de a-mi explica de ce ai fost atît de speriată.

— Îngrjorată, Alec. Doar îngrijorată am fost.

— Bine, atunci, îngrijorată.

— Vrei să știi adevărul?

— Numai adevărul.

— Cînd te luptai... ei bine, la un moment dat te-ai uitat drept la mine, și mi-am spus că nu trebuie să te supăr niciodată, căci n-aș putea să mă apăr de tine, care ești atît de puternic.

Vorbea pe un ton atît de abătut, încît Alec abia își putu stăpîni rîsul.

— O să-mi fie greu, Alec, continuă ea. Știu că s-ar putea să te mire, dar cred că vor exista unele momente în care am să te scot din răbdări.

— Nu mă miră deloc ce-mi spui.

— De ce nu te miră? îl întrebă ea, parcă dezamăgită.

— Mă scoți din răbdări chiar acum.

— A...

— Jamie, n-am să-ți fac niciodată nici cel mai mic rău.

Îl privi lung în ochi, cîteva momente.

— Chiar și cînd te va birui furia? Toți scoțienii sînt oameni focoși, Alec. Fără doar și poate, vei recunoaște și tu asta,

— N-am să-mi pierd niciodată cumpătul cu tine. Îți dau cvîntul meu de cinste.

— Și dacă totuși ți-l pierzi?

— Nici atunci n-am să-ți fac nimic.

În sfîrșit, îl crezu, și renunță să mai încerce să-și tragă mîinile din strînsoarea lui.

— Am auzit că toți scoțienii își bat nevestele.

— Și ei am auzit aceeași vorbă despre englezi.

— Unii da, alții ba.

— Eu, ba.

Jamie dădu din cap.

— N-ai s-o faci niciodată?

Alec vedea limpede că se simțea în siguranță cu el, așa că-i povesti:

— Prima dată cînd ne-am întîlnit, ți-am citit în ochi teama. Deși cred că e bine ca o nevastă să se teamă de bărbatul ei, acea spaimă fără motiv pe care am văzut-o...

— Rogu-te să-mi ierți neobrăzarea de a te întrerupte, dar trebuie negreșit să-ți spun că nu e deloc bine ca unei neveste să-i fie frică de soțul ei. Eram îngrijorată, nu înfricoșată, desigtur, dar de tine le-ar fi teamă celor mai multe femei. Eu, totuși, sînt plămădită dintr-un aluat mai tare.

— De ce?

— De ce ce? întrebă Jamie, nedumerită de zîmbetul lui și de iuțeala cu care bătea propria ei inimă cînd i-l vedea.

— De ce s-ar teme cele mai multe femei de mine?

Fu nevoită să-și întoarcă privirea dinspre ochii aceia drăcesc de atrăgători, înainte de a-i putea răspunde așa cum se cuvenea:

— Fiindcă, întîmplător, ești un om foarte... mare. Ăsta-i adevărul, ești cel mai înalt și mai voinic războinic pe care l-am văzut vreodată.

— Ai mai văzt și alții? o întrebă el, abia ascunzînduîși exasperarea.

Întrebarea lui o făcu să se încrunte, apoi clătină din cap.

— De fapt, nu. N-am mai văzut nici unul.

— Va să zică, mărimea mea a fost pricina... îngrijorării tale.

— Mai ești și la fel de puternic ca o armie întreagă de oșteni, toți luați la nu loc, Alec, și tocmai ai omorît patru oameni. Negreșit, n-ai uitat asta.

— Numai unul.

— Numai un ce?

— Am omorît doar unul, îi explică el. Pe cel care a îndrăznit să te atingă. Ceilalți nu sînt morți, doar... indispuși. Voiai să-i ucid pe toți?

Părea gata să-i îndeplinească dorința.

— Dumnezeule mare, nu! îl încredință Jamie. Dar ce e cu omul pe care l-a doborît Daniel cînd a încercat s-o atace pe Mary?

— Asta va trebui să-l întrebi pe el.

— Nu vreau să-l întreb nimic.

— Și pe tine au încercat să te atace, nemernicii, Jamie.

— Mary e mai importantă.

— Chiar crezi neghiobia asta?

— Întotdeauna a fost de datoria mea să-mi ocrotesc sora mai mare, Alec.

— De ce nu m-ai întrebat despre omul pe care l-ai doborît cu jungherul tău? o întrebă el. Ai țintit bine, nevastă, adăugă, gîndindu-se s-o mai laude puțintel. Ai omorît...

— Nu vrea să vorbim despre asta! strigă ea, dînd drumul hățurilor lui Wildfire.

— Bine, nevastă, se învoi Alec. N-o să vorbim.

Umerii ei se mai destinseră. Alec observă că încă mai stătea cam nesigură pe cal, așa că o cuprinse cu brațul pe după mijloc.

— Ce-am făcut, am făcut ca să-mi apăr sora, îi spuse Jamie. Dacă l-am rănit pe omul acela dezgustător, Dumnezeu va înțelege, cu siguranță. Era în joc viața lui Mary.

— Dară, fu Alec de acord. L-ai rănit, nici vorbă.

— Pe de altă parte, părintele Charles n-ar înțelege nicioată. Dacă află de fapta asta, Alec, mă va pune să umblu îmbrăcată-n negru cîte zile oi avea.

— Preotul care ne-a cununat? întrebă Alec, din nou complet nedumerit.

Jamie dădu din cap.

— Îți faci griji pentru cele mai ciudate lucruri, remarcă el. După părerea mea, ăsta-i un cusur al tău din fire.

— Serios? Atunci du-te la părintele Charles să te mărturiseşti, şi pe urmă, spune-mi dacă-mi fac griji degeaba. Are foarte multă imaginație, cînd e vorba de canoanele de pocăință.

Alec izbucni în rîs. O cuprinse pe Jamie cu brațele şi o ridică din şa, pornind spre calul lui.

Jamie îl cuprinse cu brațele pe după gît.

— Ce faci?

— Vei călări cu mine.

— De ce?

Oftatul lui aproape că o ciufuli din nou.

— Ai de gînd să mă întrebi de ce fac chiar tot ce fac?

Jamie îşi lăsă capul pe spate, ca să-i vadă chipul. Numaidecît, Alec se opri din nou. Sclipirea aceea din ochii ei, şi zîmbetul dulce care i se aşternea încet pe buze, îl descumpăneau de-a binelea.

— Dacă o fac, ai să te înfurii?

— Ce să faci?

— Să te tot întreb de ce.

— Nu. N-am să mă înfurii niciodată pe tine.

Zîmbetul ei îl fermeca.

— Sînt măritată cu omul cel mai uluitor, îi mărturisi ea. Nu te înfurii pe mine niciclnd, orice-ar fi, şi nici nu-ţi pierzi cumpătul.

— Cutezi să mă momeşti, englezoaico?

Alec era atent numai la gura ei. Îşi înclină încet capul, iar Jamie îi ieşi în întîmpinare la jumătatea distanţei.

Buzele ei erau întocmai la fel de moi pe cît şi le amintea, la fel de aţîţătoiare. Fu un sărut tandru, fără patimă, şi mult prea scurt, căci Jamie se retrase tocmai cînd Alec voia să-i deschidă gura cu a lui.

— Îţi mulţumesc, Alec.

— De ce-mi mulţumeşti? o întrebă el, abia stăpînindu-şi frustrarea, în timp ce o potrivea mai bine în şa.

— Îţi mlţumesc că ţii seama de mine.

Alec îi înţelese greşit cuvintele.

— E clar că n-ai călărit prea mult, răspunse el. Te voi instrui cum se cuvine, după ce ajungem acasă.

Jamie nu se osteni să-l corecteze. Dacă voia s-o creadă neinstruită, treaba lui.

Nevestele erau o mare pacoste, îşi spunea Alec, dar asta... asta avea un miros atît de feminin, şi se simţea atît de gingaş, de firesc, de normal, în braţele lui. Îi tot dădea mîna la

o parte de sub sînii ei. Sfiala ei îl făcea să zîmbească, fiind sigur că, după ce o lua în pat, avea s-o vindece de toate acele ruşinări. Dintr-o dată, simţi că ardea de nerăbdarte facă popas. În noaptea aceea urma s-o ia, să şi-o facă a lui; în noaptea aceea, ea avea să i se dăruiască.

Pentru un scoţian, avea cel mai îmbietor miros, fără îndoială. Această mărturisire o făcu pe Jamie să zîmbească. În doar o singură zi, ajunsese de la a-l urî aproape la a-l plăcea. Dacă emoţiile ei mergeau mai departe pe drumul acela de neînţeles, se prea putea să-l lase s-o sărute din nou... peste încă o zi, sau două. Iar dacă el se dovedea a fi tot ceea ce-şi dorea ea de la un soţ, ei bine, atunci, după ce-i făcea o curte îndelungată şi satisfăcătoare, desigur, s-ar fi ptuut ca, într-un tîrziu, să-l lase să se culce cu ea.

Mare noroc că Alec era un om atît de răbdător. Desigur, avea să-i accepte termenii, o dată ce-i explica reţinerile ei.

Nimic mai simplu.

Capitolul 6

Îşi făcură tabăra un ceas mai tîrziu, lîngă un lac adînc cu apă limpede de munte. În timp ce Daniel şi Alec se ocupau de cai, Jamie desfăcu coşul cu mîncare pe care Agnes li-l pregătise pentru cină. Mary se rezemă de trunchiul unui copacv, privindu-şi sora, cu o expresie nefericită.

Jamie întinse pe jos o păturică. Se aşeză pe o margine, îşi aranjă poalele astfel încît să nu i se vadă nici măcar glezna, şi-i făcu semn lui Mary să i se alăture.

Atît eă cît şi sora ei încercau să-i ignore pe cei doi bărbaţi. Alec şi Daniel se spălaseră în iaz, pe rînd. Pe Jamie n-o deranjase prea mult cînd Daniel se întorsese agale în tabără, fără tunică. Pieptul gol al lui Alec, însă, era cu totul altceva. Cînd ridică privirea şi-l zări, i se tăie respiraţia.

Alec avea trupul bronzat de soare. Muşchii unduitori ai umerilor şi ai braţelor îi reaminteau de forţa lui, iar părul auriu închis care-i acoperea pieptul masiv îi accentua masculinitatea crudă. Părul se îngusta peste pîntecul plat, dispărînd sub betelia pantalonilor negri.

— Nu vreau ca Daniel să mă atingă.

Şoapta temătoare a lui Mary îi atrase atenţia.

— E firesc să-ţi fie puţină frică, murmură ea, încercînd să vorbească de parcă ar fi ştiut totul despre acele lucruri.

— M-a sărutat.

Jamie zîmbi. Acum avea senzația că se afla pe teren sigur. Sărutările nu mai păstrau nici o taină pentru ea.

— E dreptul lui să te sărute, Mary. Și Alec m-a sărutat pe mine, adăugă ea. De două ori, dacă punem la socoteală și sărutarea de la nuntă. Am găsit că a fost foarte frumos.

— Te-a sărutat așa cum sărută un bărbat o femeie cînd vrea să se împreune cu ea? o întrebă Mary. Știi, adică limba lui s-o atingă pe a ta?

Jamie habar n-avea despre ce vorbea Mary, dar n-avea de gînd să-și arate neștiința.

— Nu ți-a plăcut, Mary? o întrebă, ocolind să-i răspundă cu adevărat.

— A fost dezgustător.

— Of, Mary, oftă Jamie. Poate, cu timpul, va ajunge să-ți placă felul lui Daniel de a săruta.

— Cred că mi-ar fi plăcut, dacă nu era atît de furios pe mine, murmură Mary. M-a înșfăcat pe nepusă masă și m-a sărat. Nici acum nu știu de ce-i așa de supărat. Tot încruntat stă.

— Nu cumva ți se pare, doar, că ar fi supărat?

— Nu. N-ai vrea să vorbești tu cu el, Jamie? Află ce l-a zădărît așa.

Înainte ca Jamie să-i poată răspunde la cerere, Daniel veni și se așeză lîngă Mary. O înghionti, apoi arătă spre bucate. Mary înțelese mesajul nerostit și-i oferi bărbatului ei o porție de mîncare.

Alec stătea mai departe, pe pămînt, cu spatele rezemat de trunchiul gros al unui copac. Arăta foarte relaxat. Îşi ţinea un genunchi îndoit, făcînd ca muşchiul suplu al coapsei să arate şi mai proeminent.

Jamie încerca să nu-şi arate nervozitatea. Alec o privea ţintă. Îşi spuse că nu era obişnuită să-i dea cineva atîta atenţie, şi nimic mai mult, acesta fiind de bună seamă singurul motiv pentru care se simţea atît de stînjenită.

Îi făcu semn să vină lîngă ea. Alec clătină din cap, apoi o chemă la el.

Jamie se hotărî să se dea bătută. Alec era bărbatul ei, iar ea avea datoria de a încerca să se înţeleagă bine cu el. Luă o felie mare de brînză, nişte pîine cu coaja groasă, unul dintre cele trei burdufuri de piele pline cu bere, şi porni în sfîrşit spre soţul ei.

Acesta primi mîncarea fără o vorbă. Jamie vru să plece înapoi lîngă Mary, dar Alec n-o lăsă să se ducă. O trase jos lîngă el, cuprinzînd-o cu un braţ pe după mijloc pentru a-i uşura căderea.

Nu putu să nu observe cît de stăpînitoare erau atingerile lui. Îşi ţinu spinarea dreaptă ca o lance şi-şi împreună mîinile în poală.

— Iar a început să-ţi fie frică de mine, englezoaico?

— Nu mi-a fost niciodată frică, scoţianule, răspnse ea. Doar îngrijorată am fost.

— Şi acum mai eşti îngrijorată?

— Nu.

— Atunci, de ce tot încerci să-mi dai brațul la o parte?

— Nu e decent să mă atingi așa de față cu alții, Alec.

— Nu e?

Jamie nu-i luă în seamă amuzamentul din voce.

— Nu, nu este, repetă ea. Și mă numesc Jamie. Încă nu mi-ai spus niciodată pe nume, Alec.

— E un nume de bărbat.

— Iar ne-am întors la asta?

— Da, iar.

Refuză să se uite la el pînă cînd Alec se potoli din rîs, apoi spuse:

— Cu siguranță, numele meu pare să te amuze enorm. Cred că e cu atît mai bine așa, Alec, fiindcă ești bine dispus, înțelegi tu, și aș dori să-ți spun un lucru care s-ar putea să te nemulțumească, însă o dată ce mă vei asculta pînă la capăt, ei bine, sînt încredințată că ai să fii de acord cu hotărîrea mea.

Seriozitatea din tonul ei îl nedumeri.

— Ce dorești să-mi ceri?

— Te-aș ruga să nu mă... Nu te cunosc destul de bine ca să-ți îngădui asemenea libertăți.

— Să-mi îngădui?

Un fior de groază o străbătu pe șira spinării. Din tonul lui se vedea limpede că nu-i plăcea cum își alesese cuvintele.

— Alec? Vrei să ai o soție care să fie nedormică?

— Mă întrebi pe mine, sau pe mîinile tale?

— Pe tine.

— Atunci, la mine uită-te cînd vorbeşti.

I-o poruncise pe un ton dur. Jamie fu nevoită să facă un mare efort pentru a-i îndeplini ordinul.

— Şi acum, mai pune-mi o dată întrebarea aia, îi ceru el.

— Vrei o soţie nedormică? repetă ea, într-o şoaptă abia auzită.

— Nu-mi doresc în mod deosebit nici un fel de soţie.

Sinceritatea lui o ofuscă fără răgaz.

— Ei bine, acum ai una.

— Drept zici, şi mai e şi englezoaică pe deasupra.

Dacă-şi ţinea spinarea doar cu puţin mai ţeapănă, Alec se temea să nu i se frîngă.

Noua lui soţie era blagoslovită cu un temperament gigantic. Şi mai părea şi gata să-şi piardă nepreţuita stăpînire de sine. Îşi împreunase mîinile într-o încleştare atît de strînsă încît, fără doar şi poate, o ardeau de durere.

— Mă întreb de ce tot roseşti cuvîntul „englez" de parcă ar fi o blasfemie.

— Păi, este.

— Ba nu este!

Roşeaţa i se înteţi şi mai tare, cînd îşi dădu seama că tocmai strigase la el. Ridică privirea, pentru a-i observa reacţia. Alec era încruntat, dar Jamie se gîndi că probabil nu-şi dădea seama cît o înfuria. Era disciplinată, şi ştia să-şi ascundă bine simţămintele.

— Prin urmare, n-ai putea niciodată să ții la o soție englezoaică?

— Să țin la ea?

— Înțelegi ce vreau să zic.

— Explică-mi.

Avea o minte precum ceața de nepătruns.

— S-o iubești! se răsti Jamie.

Observînd că Daniel și Mary o priveau, se întrerupse ca să le zîmbească, apoi întoarse iar capul spre Alec.

— N-ai putea niciodată să iubești o soție englezoaică? repetă ea, în șoaptă.

— Mă îndoiesc.

— Te îndoiești?!

— Nu e nevoie să țipi, remarcă Alec, care se amuza copios cu indignarea ei. Sinceritatea mea te tulbură?

Fu nevoită să tragă adînc aer în piept înainte de a-i răspunde.

— Nu, nu mă tulbură deloc sinceritatea ta, dar sînt foarte ofensată de amuzamentul domniei tale, *my lord*. Discutăm un subiect cît se poate de serios.

— Serios după părerea ta, nu și a mea.

— Nu consideri căsătoria o faptuire importantă?

— Nu.

— Nu?

Arăta copleșită și furioasă. Alec găsea că era o combinație încîntătoare.

— Nu eşti decît o parte neînsemnată din viaţa mea, nevastă. Cînd vei înţelege felul de viaţă din Highlands, ai să vezi ce nesocotite au fost temerile tale.

— Sînt neînsemnată şi nesocotită? Alec, pesemne mă găseşti o făptură jalnică, replică ea. Şi totuşi, tu mai ai puţin şi poţi fi uns sfînt, nu-i aşa? Nici măcar o dată nu-ţi pierzi cumpătul, şi nu te înfurii. Nu aşa mi-ai spus?

— Adevărat, recunoscu el, cu un zîmbet poznaş. Întocmai aşa ţi-am spus.

— Nici eu n-am ţinut morţiş să mă mărit cu domnia ta, boier Kincaid.

— Am observat.

— Serios?

Văzînd că părea într-adevăr surprinsă, Alec nu-şi mai ascunse exasperarea.

— Te-ai îmbrăcat cu o rochie neagră la nuntă, îi aminti el.

— Întîmplător, îmi place rochia asta! i-o întoarse Jamie, întrerupîndu-se un moment pentru a piguli o scamă de pe poale. S-ar putea s-o port în fiecare zi.

— A, prin urmare, s-ar putea să nu ajungi niciodată să ţii la mine? o întrebă el.

— Mă cam îndoiesc.

La asta, rîse în sfîrşit, cu un hohotit bubuitor care-o făcu pe Jamie să creadă că se pornise un cutremur de pămînt.

— De ce de face să rîzi sinceritatea mea?

— Prin felul cum ţi-o arăţi.

— Nu vreau să mai continuăm discuția asta, Alec. Dacă ți-ai terminat masa, am să strîng mîncarea.

— Las-o pe sora ta să se ocupe de treaba asta.

— E răspunderea mea.

— La fel cum aveai și răspunderea s-o aperi?

— Da.

— Mary crede și ea toate prostiile astea, nu-i așa?

— Prostii? De cînd e o prostie să-ți faci datoria?

— Daniel și cu mine am auzit-o pe sora ta poruncindu-ți s-o ocrotești, cînd au atacat nemernicii ăia englezi. Am văzut-o cum te-a folosit ca pe o pavăză.

— Nu erau nemernici englezi, îl corectă Jamie, preferînd să se concentreze asupra acestui amănunt; Alec era hotărît să nu înțeleagă situația dintre ea și Mary, iar Jamie n-avea nici o poftă să-l mai contrazică. Sînt sigură că necredincioșii aceia veneau din...

Tocmai era gata să-i spună că precis trecuseră hotarul din Scoția, dar se gîndi mai bine.

— Nu fac parte din nici o țară. De-asta sînt numiți proscriși, nu crezi?

— Ba cred că da, îngădui Alec, lăsînd-o pe voia ei. Credeam că tu ești fiica a mai mică. L-am auzit pe tatăl tău numindu-te: „fetița mea".

După ce rostise aceste cuvinte zîmbi, apoi adăugă:

— M-am înșelat cumva?

— Nu, nu te-ai înșelat, răspunse Jamie. Eu sînt cea mai

mică, într-adevăr. Iar tatei îi place să-mi spună fetița lui, încheie ea, roșind.

— Și totuși, Mary te-a silit să-i fii pavăză.

— Ba nu, să știi că nu m-a silit deloc!

— Ba te-a silit.

Vocea ei devenise nefiresc de sfioasă. De astă dată, însă, privirea lui încruntată n-o mai intimidă.

— N-ai cum să înțelegi, Alec. Ești scoțian, dacă n-ai uitat, și nu poți ști cum le fac englezii pe toate. Va trebui doar să mă crezi pe cuvînt în legătură cu asta. Întotdeauna am fost datoare să le apăr pe surorile mele mai mari. Probabil că la fel se întîmplă în toate familiile din Anglia.

— Părerile tale îmi displac.

Pe Jamie n-o interesa prea mult dacă opiniile ei îi plăceau sau nu. Ridică din umeri, ca să-și arate indiferența.

— Tu ești cea mai mică, urmă el. Din pricina asta, sora ta mai mare ar fi trebuit să aibă grijă de tine.

Jamie clătină din cap. Omul părea hotărît s-o facă să se răzgîndească.

— Nu, *my lord*, e tocmai invers.

Fu rîndul lui Alec să tăgăduiască.

— Cei puternici trebuie întotdeauna să-i apere pe cei slabi, nevastă; cei mai vîrstnici trebuie să-i protejeze pe cei mai tineri. Și așa se face pretutindeni, chiar și în bătuta aia de țară a Angliei.

Sub privirea lui fascinată, culoarea violetă a ochilor lui

Jamie deveni şi mai intensă. Nu era deloc mulţumită de opiniile sale. Ca să sublinieze acest adevăr, îl împunse în măr.

— Nu sînt slabă.

Alec îşi stăpînî imboldul de a o lua în braţe, ca să-i şteargă indignarea cu sărutări. Dumnezeule, era mult prea frumoasă pentru liniştea lui sufletească.

— Nu, nu eşti slabă deloc, recunoscu el.

Cuvintele lui o dezumflară de tot.

— Mă bucur că ai observat.

— Şi totuşi, ţi-era frică de mine.

— Trebuie musai să tot aduci vorba de asta? E cum nu se poate mai nedelicat din partea ta să-mi aduci mereu aminte de incidentul acela, Alec.

— Poate că aşa e firea mea, nu prea delicată...

— Ba nu-i adevărat!

Răspunsul ei negativ, atît de grăbit şi de înverşunat, îl surprinse.

— Pari foarte sigură de asta.

— Sînt, recunoscu Jamie. Ai fost bun cu tatăl meu, cînd se agita aşa de tare, îi reaminti ea. L-ai tratat cu toată răbdarea şi înţelegerea. Majoritatea oamenilor nu i-ar fi arătat o asemenea milostivire.

Era convinsă că-l elogiase, dar hohotul lui de rîs o înştiinţă că era mai degrabă amuzat decît recunoscător.

— Nu e frumos să rîzi cînd ţi se face un compliment, Alec. Ba chiar, e foarte urît.

— Un compliment? Nevastă, m-ai umilit strasnic cînd ai zis că-s milostiv. Nimeni n-a mai rostit vreodată pe seama mea o vorbă ca asta.

— Nu sînt de acord! îl contrazise ea. Doar fiindcă nimeni nu te-a mai făcut milostiv pînă acum, nu înseamnă că...

— O nevastă trebuie să fie întotdeauna de acord cu soțul ei.

Părea convins de ce spunea. Era vremea să-l lămurească, hotărî Jamie.

— O nevastă trebuie să-i spună soțului părerile ei, ori de cîte ori e nevoie! declară ea. Numai așa poate o căsnicie să țină toată viața, Alec. În privința asta, trebuie să mă crezi pe cuvînt, adăugă ea, înainte de a întoarce capul, la vederea expresiei neîncrezătoare de pe chipul lui.

— Nu mai tot încerca să-mi dai mîinile la o parte. Acum ești a mea. Nu-ți voi da voie să te îndepărtezi de mine cînd te ating.

— Ți-am explicat deja că încă nu sînt gata să devin a ta.

— N-are nici o importanță dacă ești gata sau nu.

Părea de-a dreptul vesel în timp ce rostea aceste cuvinte.

— Alec, ți-am spus că n-am să mă culc cu tine ca o nevastă pînă nu voi ajunge să te cunosc mai bine. Cu siguranță, poți să-mi înțelegi reținerea...

— A, înțeleg prea bine.

Jamie îndrăzni să ridice scurt privirea, văzu lucirea veselă din ochii lui întunecoși și dintr-o dată își dădu seama

cît de mult haz făcea Alec pe seama sfielii ei. Ştia că se purta ca o proastă. Îşi ţinea mîinile încleştate strîns şi începuse iar să tremure.

— Eşti speriată. Beak mi-a explicat că nu...

— Nu sînt speriată. Sînt... îngrijorată.

La asta, Alec afirmă lucrul care se vedea cel mai bine:

— Rosesti ca o fată mare.

Îl privi încruntată, înainte de a răspunde:

— Şi ce vrei să fac? *Sînt* fată mare.

Împotriva propriei voinţe, Alec rîse. Părăse ruşinată, ca şi cum tocmai ar fi mărturisit un păcat de moarte.

— Ai de gînd să nu mai tot rîzi de mine, te rog? E jignitor.

— Fecioria ta îmi aparţine mie, Jamie. O mireasă n-are de ce să se ruşineze cu neprihănirea ei.

În sfîrşit, i se adresase pe nume. Jamie fu atît de mulţumită, încît zîmbi.

— Alec? M-ai mai fi ales dacă nu eram... neprihănită?

— Da, răspunse el fără zăbavă.

— Serios?

— Da, şi nu mă face să mă repet, Jamie.

Acum părea aproape iritat.

— Eşti un om dintre cei mai neobişnuiţi, Alec. Cei mai mulţi cavaleri n-ar fi luat o femeie care i s-a dăruit şi unui alt bărbat.

— A, eu te-aş fi luat oricum, nici vorbă, replică Alec. Dar

nu m-aş fi lăsat nici pînă nu aflam numele omului care te necinstise înainte de cununie.

— Şi pe urmă?

— L-aş fi ucis.

Jamie nu se îndoia că vorbea serios, şi se cutremură. Se vedea limpede că gîndul de a ucide nu-l tulbura prea mult.

— Dar întrebarea nu are nici o importanţă, de vreme ce eşti fecioară, nu-i aşa?

— Da, cred că nu are, recunoscu ea. Ei bine, Alec? Eşti dispus să aştepţi pînă te voi cunoaşte mai bine? Înainte de a... adică... înainte ca noi...

Biata fată nici nu mai putea rosti vorbele cu şir. Dintr-o dată, Alec vru să-i alunge orice spaimă, deşi nu avea nici cea mai vagă idee de ce. Urma s-o aibă, desigur, dar nu voia ca Jamie să tremure de frica lui, sau să aştepte cu groază momentul. Se hotărî să fie diplomat.

— Pînă-mi vei purta pledul, Jamie. Vom aştepta pînă atunci.

Jamie arătă de parcă tocmai ar fi fost iertată de purgatoriu — reacţie care lui Alec îi mai risipi voia bună.

— Îmi dai cuvîntul tău, Alec?

— Tocmai ţi l-am dat.

Şi, pe neaşteptate, o smuci spre el, dîndu-i capul pe spate pînă fu nevoită să-l privească în ochi.

— Pe viitor, niciodată să nu-mi mai ceri să repet ce ţi-am spus, nevastă.

— Îți mulțumesc pentru înțelegere, murmură ea.

— Sentimentele tale au foarte puțină însemnătate pentru mine. Nu ești decît soția mea, proprietatea mea. Să ții minte asta, și ne vom înțelege foarte bine.

— Proprietatea ta? repetă Jamie, aproape înecîndu-se cu vorbele; pe toții sfinții, niciodată în viața ei nu se mai simțise atît de înjosită.

Alec ridică mîna și o bătu ușurel între umeri.

— Mestecă-ți îmbucătura, fată, înainte de a încerca s-o înghiți o sfătui el.

Știa al dracului de bine că nu pusese nimic în gură, de cînd se opriseră.

— Anume o faci, nu-i așa, Alec?

— Ce să fac anume?

— Nu te mai preface așa de nevinovat, bărbate. Încerci să mă zădărăști.

Alec dădu din cap. Pe buze îi revenise zîmbetul dinainte.

— De ce?

— Ca să-ți arăt că se îngăduie.

— Nu înțeleg.

— Orice-ai face sau orice-ai spune, niciodată n-am să-mi pierd răbdarea cu tine. E datoria mea să te țin în siguranță, Jamie. Lecția asta, pe care tocmai ți-am dat-o, e cum nu se poate mai simplă, și dacă stai să te gîndești, îți vei da seama cum te-am lăsat să-mi spui tot ce-ai în minte fără cea mai mică reacție neplăcută.

— Vrei să zici că toată convorbirea asta n-a fost decît o lecție pentru nevasta ta englezoaică neștiutoare de nimic?

Cînd Alec dădu din cap, Jamie izbucni în rîs.

— Și ia zi, Alec, dac-am să-ți spun că ești cel mai dezgustător războinic pe care am avut vreodată nefericirea să-l întîlnesc, defel nu te-ai supăra?

— Defel.

— Tocmai mi-ai făgăduit să nu mă atingi pînă nu-ți voi purta pledul, *my lord*, și acum am să-ți fac și eu o promisiune. Vei blestema ziua cînd te-ai lăudat că nu-ți vei pierde niciodată răbdarea cu mine, bărbate. Îți dau cuvîntul meu.

Înainte ca Alec să-i răspundă la provocare, îl plesni peste mînă și se îndepărtă de el.

— Mă duc să fac o baie, îl înștiință ea. Omul acela nesuferit m-a atins. Am să mă frec pînă mă simt din nou curată. Mai ai și alte insulte pe care ai dori să mi le-arunci în față, înainte de a mă duce?

— Nici una, pe moment.

Jamie dădu din cap, apoi se întoarse să se îndepărteze.

— Jamie, trebuie să te avertizez! strigă el pe urmele ei. Apa e rece.

— N-am nevoie de nici un avertisment! răspunse peste umăr Jamie, pe un ton la fel de obraznic pe cît de țanțoș îi era mersul. Noi, englezii, sîntem plămădiți dintr-un aluat mai tare decît credeți voi, scoțienii.

Abia după ce-și adunase hainele curate, săpunul și perna,

venind cu toate pe malul lacului, Jamie îşi lăsă complet garda jos.

— Doar proprietatea lui, bombăni ea, în timp ce-şi scotea bluza neagră şi laibărul. Vrea să mă simt la fel de neînsemnată ca un cîine.

Şi continuă să bombăne, recunoscătoare că era singură. Daniel o dusese pe Mary în cealaltă parte a taberei, iar Jamie spera că Mary se purta frumos. N-ar fi avut răbdare să-i ţină partea, dacă Daniel îi nesocotea sentimentele gingaşe.

— Mare binecuvîntare că simţămintele mele nu sînt la fel de delicate, murmură ea. O să cadă soarele pe pămînt, înainte să-i port culorile. Va trebui să mă curteze ca orice om civilizat, înainte de a mă atinge.

Dintr-o dată, faţa i se înnegură. La naiba, scoţianul nici măcar n-o plăcea.

Ei, şi-acuma ce se-ntîmpla cu ea? A dracului să fie dacă nu i se umpluseră ochii de lacrimi. N-avea nici un sens. Încă nu voia ca Alec s-o atingă, dar voia ca Alec s-o atingă...

Era prea ciudat ca să înţeleagă. Jamie era atît de preocupată să uite toate acele lucruri dureroase, încît uită să încerce apa. Îşi luă săpunul şi sări în mijlocul iazului, care părea să fie adînc cam pînă la umeri.

Alec auzi plescăitul. Peste nici o secundă, urmă răcnetul de revoltă al blîndei lui miresuţe. Oftă, apoi se ridică în picioare. Bănuia că urma să aibă nevoie de ajutorul lui, peste doar cîteva minute.

Răceala de gheață a apei aproape că-i tăiase răsuflarea. Jamie avea senzația că sărise într-o groapă plină cu zăpadă udă. Știa că strigase un cuvînt deloc potrivit pentru o lady, dar era prea tîrziu ca să-și mai ia vorba înapoi, iar dacă Alec se hotăra să mai adauge și „spurcată la gură" pe lîngă „neînsemnată", n-avea decît.

Tremura nestăpînit, la vremea cînd termină să-și spele părul cu săpunul care mirosea a trandafiri. Se grăbi să-și continue baia, iar cînd termină, aruncă bucata de săpun pe iarba de pe mal și încercă să iasă.

Cîrcelul o luă pe nepregătite. Aproape ajunsese pe mal, cînd laba piciorului drept i se încovoie, cu o durere sfîșietoare, făcînd-o să se îndoaie de mijloc. Căzu sub apă, unde își prinse piciorul cu mîna, după care ieși iar la suprafață ca să ia o gură de aer.

— Alec!

Tocmai se scufundase iar, cînd îi simți brațele puternice în jurul mijlocului.

Nu putea da drumul piciorului timp destul ca să-l ajute, dar Alec oricum nu avea nevoie de asistența ei. Cînd o scoase pe mal, așezîndu-se cu ea pe genunchi, Jamie încă mai era îndoită de șale, tremurînd ca un cîine ud, în timp ce încerca să-și alunge cîrcelul din picior.

Alec se purta incredibil de blînd cu ea. Jamie își îngropă capul în adîncitura de lîngă gîtul lui, ca să nu vadă cît de aproape era de a izbucni în plîns.

— Acum e mai bine?

Şoapta lui îi sunase chiar la ureche. Jamie dădu din cap, savurîndu-i mirosul masculin şi căldura trupului, care o ajuta să-i treacă fiorii.

— E mai bine, şopti ea. Trebuie să-ţi mulţumesc din nou. Dacă nu mă salvai, m-aş fi înecat.

— Am senzaţia că asta se va întîmpla de nenumărate ori.

Tonul lui şăgalnic o făcu să zîmbească.

— Să fiu în pericol de înec? întrebă ea, ştiind prea bine că nu de asta era vorba.

— Ba, replică Alec. Să te tot salvez.

Jamie se îndepărtă puţin, doar atîta cît să-i poată vedea expresia. Fu nevoită să-şi dea la o parte o şuviţă de păr din dreptul feţei, pentru a-l desluşi cît mai bine.

— Poate-am să te salvez şi eu, o dată sau de două ori, replică ea, imitîndu-i accentul scoţian.

Văzu limpede că încercările ei îl mulţumeau. Cu îndrăzneală, se ghemui iar la pieptul lui cald.

— Alec, trebuie să iau cu împrumut o parte din căldura ta. În noaptea asta e al dracului de frig, nu-i aşa?

— Ba-i o vreme neobişnuit de blîndă, după mine, o contrazise el.

Se opri să-i surîdă, ca răspuns la oftatul ei slab, după care o întrebă:

— Întotdeauna te îmbăiezi cu hainele pe tine?

Vocea lui îi atingea creştetul capului ca o mîngîiere.

— Nu, însă ar fi putut să vină cineva, îi explică ea. Şi mi-era ruşine.

Pentru Alec, materialul ud de pe trupul ei era la fel de provocator ca şi cum ar fi fost dezbrăcată în pielea goală. Scrîşni din dinţi, încercînd să se stăpînească, apoi spuse:

— Te înveneţeşti. Ar fi bine să-ţi dai jos de pe tine toate hainele astea ude.

Fu nevoit s-o desprindă de el, după ce-i făcuse această sugestie. Jamie nu mai voia să-i dea drumul, pînă cînd propuse s-o dezbrace el.

Atunci, se mişcă iute ca fulgerul. Întorcîndu-se cu spatele spre Scoţia, Jamie aleră la grămada de haine şi se înfăşură repede cu o pătură.

— Aş dori să mă laşi cîteva minute singură, dacă binevoieşti, îi ceru ea.

Pesemne Alec se aşteptase, căci cînd se întoarse din nou, Jamie văzu că plecase deja. Frunzele de pe ramuri încă se mai legănau în urma lui.

Îşi scoase veşmintele ude, se şterse cît putea de bine, apoi luă pe ea o cămaşă uscată. Panglica de mătase de la gît, însă, nu putu s-o lege. Degetele îi amorţiseră prea tare. Astfel, cămaşa îi lăsa la vedere o mare parte din pieptul generos. Nu-i păsa să arăta ca o desfrînată. Avea carnea zgîrcită de frig, şi la fiecare mişcare părul ud i se legăna pe spate, ca şi cum i-ar fi zgîriat pielea cu nişte cuţite de gheaţă.

Cînd termină să se pieptene, aranjîndu-şi cît de cît părul,

îi clănțăneau dinții. Aruncă pieptenele într-o parte, apoi se înveli iar cu pătura umedă. Strîngîndu-și-o pe sub brațe, îi strînse marginile la piept și porni înapoi spre tabără.

Ultimele raze ale soarelui cădeau pieziș printre ramuri. Cînd ajunse în poiană, Jamie se opri brusc. Nu ardea nici un foc la care să se încălzească.

Și nici Alec n-o aștepta.

Dormea adînc. Dacă ar mai fi ținut-o puterile, Jamie ar fi țipat la el. Dar se temea să nu iasă decît un chițăit jalnic, așa că nu spuse nimic.

Alec dormea învelit în pled, cu spatele rezemat de același copac sub care stătuse și înainte. Avea ochii închiși, și respira adînc, regulat.

Jamie nu știa ce să facă. Pe obraji i se prelingeau lacrimi de frustrare. Aruncă o privire în jur, uitîndu-se după un loc care s-o apere de vînt, apoi conchise că de fapt n-avea nici o importanță unde dormea. Pătura în care se înfășurase era prea udă ca s-o apere de frig.

Ce mai conta unde dormea? Pînă dimineața, oricum avea să moară înghețată.

Fără grabă, porni spre Alec și, cu sfială, îi atinse cizma cu vîrful piciorului.

— Alec?

O așteptase cu răbdare să vină la el. Încet, deschise ochii și o privi.

Se hotărî să n-o mai aștepte să-i ceară nimic. Jamie

tremura din toate încheieturile. Avea lacrimi în ochi, iar Alec ştia că era cît pe ce să se piardă de tot cu firea.

Fără nici cea mai vagă expresie zugrăvită pe chip, Alec ridică marginea pledului şi-şi desfăcu braţele.

Jamie nu şovăi. Îşi lăsă pătura să cadă şi căzu în braţele lui. Cînd îi atinse pieptul, prăvălindu-se cu toată greutatea ei, îl auzi mormăind şi, dîrdîind, îşi ceru iertare, cu gura lîngă gîtul lui.

Alec o înveli cu pledul. Genunchii ei erau îndesaţi între coapsele lui. Cu un braţ o ţinea strîns, iar cu cealaltă mînă îi împinse picioarele în jos pînă cînd Jamie ajunse culcată deasupra lui.

Şoldurile ei se rezemau peste ale lui Alec. Acesta îi încolăci picioarele cu unul de-ale lui, încercînd să-i absoarbă înfrigurarea.

Jamie mirosea de parcă s-ar fi scăldat în apă înmiresmată cu flori de cîmp. Avea pielea fină ca petalele unui trandafir.

Avu nevoie doar de cîteva minute ca să se încălzească din nou. Scoase un oftat prelung, de mulţumire. Delicioasa căldură din trupul lui o ameţea.

Nu era un om chiar atît de rău, la urma urmei. Era scoţian, într-adevăr, şi mai era şi mare cît un uriaş, dar pesemne era uriaşul ei, iar Jamie ştia că n-ar fi lăsat să i se întîmple nimic. Întotdeauna urma s-o apere.

Zîmbi la pieptul lui. Se prea putea ca a doua zi să-l lase s-o sărute. Fu nevoită să ofteze, căci un asemenea gînd nu era

deloc potrivit pentru o lady, iar ea nu-şi cunoştea ~~băiatul~~ bărbatul decît de o zi — sau nici măcar atîta. Dară, mai mare ruşinea să se gîndească la una ca asta.

Totuşi, îşi spusse că n-ar fi stricat să-şi schimbe întrucîtva părerea despre Alec Kincaid. Dacă stătea să se gîndească bine, era sigură că i-ar fi putut găsi şi cîteva părți bune care să-l mai salte în ochii ei.

Tocmai începea s-o fure somnul, cînd Alec îi vorbi.

— Jamie?

— Da, Alec? şopti ea, cu buzele lîngă urechea lui.

— Îmi porți pledul.

Capitolul 7

Era un porc.

Alec Kincaid nu avea nici o calitate care să-l reabiliteze. Umorul lui era pur şi simplu peste puterea ei de înţelegere. După ce făcuse remarca aceea neruşinată despre pledul lui urît pe care iată că i-l purta, mai avusese şi îndrăzneala să rîdă. Pieptul i se zguduia atît de tare, încît Jamie avea impresia că se cutremura pămîntul.

Îşi rezemă mîinile pe pieptul lui, proptindu-şi bărbia deasupra, şi-l privi în ochi.

— Ai un haz la fel de sucit ca pielea unei şei lăsate prea mult afară, în ploaie.

Îi aşteptă reacţia. Alec, însă, nu răspunse la împunsătura ei. Nu făcea decît să-i privească în continuare gura.

Curînd, Jamie începu să se simtă tot mai stînjenită. Instinctiv, îşi umezi buzele. Drept răspuns, expresia lui Alec deveni mai aspră. Nu ştia ce să înţeleagă din asta.

— N-am să te las să mă ademeneşti aşa de uşor, o dată ce voi şti cum îţi merge mintea, îl preveni ea.

— Ziua aia n-o să vină niciodată, prezise Alec.

— De ce te uiţi aşa la mine?

— Cum mă uit?

— Ca şi cum ai vrea să mă săruţi din nou. Va să zică, mă pricep la sărutat?

— Nu, răspunse ea.

Tandrețea din vocea lui îmblînzi ofensa.

— Și de ce zici că nu mă pricep?

Un zîmbet de o senzualitate răpitoare îi transformă încet trăsăturile. Jamie simți că o încălzea pînă-n măduva oaselor. Începe să-l bată cu degetele pe piept, în timp ce aștepta răspunsul.

Cînd, însă, Alec continuă să tacă, Jamie ajunse la concluzia că nu-i plăcea deloc s-o sărute. Și constată că această descoperire o durea amarnic.

— Nu-s bună deloc, așa-i?

— Bună la ce? o întrebă el, cu o blîndețe înșelătoare în glas.

— La sărutat! se răsti Jamie. Vrei să fii atent la ce vorbesc, te rog?

— Ai dreptate, puișor, nu ești bună de nimic, răspunse Alec. Încă.

— Nu-mi spune „puișor", șopti Jamie, Nu se cuvine. Și-n plus, nu rostești cuvîntul pe același ton ca tata.

Alec rîse.

— Ei, sper și eu că nu!

În pofida iritării, Jamie zîmbi. Glasul lui Alec era atît de atrăgător... Accentul lui scoțian, tărăgănat, îi tăia respirația cu totul.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, bolborosi ea, în timp ce Alec începea să-i maseze partea dinapoi a coapselor. Degetele

lui se strecuraseră sub poala cămăşii. Jamie se prefăcu a nu băga de seamă. Se simţea prea bine.

— Ba ţi-am răspuns.

— Nu mai ţin minte.

— Am zis că nu.

— Nu? Nu glumeai cu mine?

— Nu.

— Alec, dacă nu-s bună de nimic la sărutat, tu eşti de vină, nu eu. Poate că nici tu nu te pricepi. Ce zici de posibilitatea asta?

— Zic că ţi-ai pierdut minţile, replică el, zîmbind la vederea indignării ivite pe faţa ei.

— Refuz să mă simt înjosită, stărui Jamie. Tu eşti singurul bărbat pe care l-am sărutat vreodată, şi prin urmare răspunderea îţi aparţine ţie.

— Bărbatul căruia îi erai juruită pentru cununie nu te-a sărutat niciodată? Ştiu că a venit în vizită la tine, cu mai multe prilejuri.

— Ştii despre Andrew?

Alec ridică din umeri. Începu să-i mîngîie fesele netede, încercînd cu disperare să nu se gîndească la gustul ei delicios pe care avea să-l savureze în curînd. Trebuia s-o ia cu binişorul — dar dacă Jamie mai dădea din dos doar o dată, numai de luat cu binişorul nu mai putea fi vorba!

— Alec? Ce ştii despre Andrew? îl întrebă ea din nou.

— Ce-ar fi de ştiut?

— Nimic.

— Răspunde-mi.

Glasul lui devenise la fel de dur ca expresia ochilor.

— Andrew nu m-a sărutat niciodată, spuse ea. Legămîntul s-a făcut cînd eram copii. Îl ştiu de mult timp, şi ţin la el, desigur. Sînt datoare să ţin la el.

— Ai ţinut, o corectă Alec. Ai ţinut la omul ăsta.

— Ei, da, sigur că da... E un bun prieten al familiei şi, de vreme ce tot îi fusesem făgăduită, era normal să ţin la el — nu-i aşa, Alec?

Nu-i răspunse. Totuşi, chipul i se mai însenină, şi slăbi strînsoarea braţelor.

— Andrew se purta întotdeauna cu multă consideraţie, continuă Jamie. Cînd venea să-şi aducă omagiile, niciodată nu eram lăsaţi neînsoţiţi. Cred că asta-i pricina pentru care nu m-a sărutat niciodată.

Jamie îi explicase totul cu cea mai mare sinceritate, şi se aştepta la un răspuns tot atît de sincer.

Cînd colo, Alec izbucni în rîs.

— Ce te amuză aşa acum? Faptul că Andrew nu m-a sărutat nici măcar o dată, sau că nu eram lăsaţi nicicînd singuri?

— Dacă era scoţian, îţi dau cuvîntul meu că ar fi găsit o cale, replică Alec. Ba poate, pînă acum i-ai fi turnat şi vreun plod, doi.

— Andrew este un tînăr foarte cuviincios.

— Nu cunviincios, i-o reteză el. Prost.

— E un nobil englez, insistă Jamie. Înțelege sensibilitățile unei femei, Alec. Tot timpul îmi face complimente. Și mai este și foarte...

— Era.

— De ce tot insiști să vorbești despre el ca și cum ar fi murit? întrebă ea.

— Fiindcă nu mai face parte din viața ta. N-ai să-mi mai menționezi numele lui, nevastă.

Nu era nevoie să-i vorbească atît de iritat. Alec se desprinse de copac, apoi se întinse pe pămînt. Jamie dădu să se întindă alătri de el, dar Alec o ținu strîns, cuprinzîndu-i dosul în mîini.

Era indecent, felul cum o ținea, dar se simțea prea bine ca să-i ceară să-i dea drumul.

Soarele asfințise complet, și totuși luna era destul de strălucitoare pentru ca Jamie să vadă chipul soțului ei. Arăta destins, liniștit, aproape gata să adoarmă — așa că nu se supără cînd mîinile lui i se strecurară din nou sub cămașă. Probabil nici măcar nu-și dădea seama ce făcea.

Dumnezeule, ce senzație păcătoasă! Jamie își ridică mîinile pe umerii lui, rezemîndu-și obrazul de pieptul său cald. Părul lui auriu îi gîdila nasul.

— Alec, șopti ea. Tare aș mai vrea să știu cum e.

Mîinile lui își întrerupseră blîndul masaj. Jamie îl simți încordîndu-se sub ea.

— Ce anume vrei să ştii cum e, Jamie?

— Cînd un bărbat sărută o femeie cu gîndul de a se împreuna cu ea. Este un alt fel de sărut decît cel pe care mi l-ai dăruit prima dată.

Vorbea de parcă i-ar fi dat instrucţiuni. Alec fu nevoit să clatine din cap. Conversaţia devenea ridicolă — şi-i aţîţa simţurile din ce în ce mai mult.

— Aşa e, într-adevăr, recunoscu el în sfîrşit.

— Daniel îşi foloseşte limba cînd sărută.

— Ce?!

— Nu e nevoie să ridici vocea la mine, Alec.

— De unde ştii că Daniel...

— Mi-a spus Mary. Zice că era scîrbavnic.

— Ţie n-o să ţi se pară aşa, mîrîi Alec, sigur pe sine.

— N-o să mi se pară dezgustător?

Iar vorbea cu respiraţia tăiată.

— De unde ştii asta?

— Fiindcă tot doreşti să te ating, din clipa cînd ne-am întîlnit prima oară.

— Nu-i adevărat.

— Fiindcă simt focul patimii care arde-n tine. Fiindcă trupul tău se aprinde ori de cîte ori te privesc. Fiindcă...

— Alec, mă faci să mă ruşinez.

— Nu-i adevărat, te încing doar.

— Ba nu.

— Ba da.

— Nu se cade să-mi vorbeşti aşa!

— Ba am să-ţi vorbesc naibii cum vreau eu! replică Alec. Te doresc, Jamie.

Tonul lui nu-i îngăduia să-l mai contrazică. Înainte ca Jamie să-şi poată trage respiraţia, măcar, îi cuprinse faţa în palme şi-i acoperi gura cu a lui.

Ultimul gînd cu şir al lui Jamie fu acela că Alec Kincaid ştia negreşit să sărute.

Dar şi ea învăţa repede. Limba îi deveni la fel de înnebunită ca a lui, la fel de sălbatică. Încercă să se lupte cînd Alec o prinse de coapse. Atunci, el îşi desfăcu picioarele puternice şi musculoase şi i le prinse pe ale ei la mijloc. Jamie îi simţi bărbăţia întărită şi încercă să se dea la o parte, dar Alec o făcu să se supună din nou, aţiţîndu-i focul din trup. Limba lui se strecura înăuntru şi înapoi afară, iar şi iar, pînă cînd Jamie ajunse toată să nu se mai sature de el.

Nu se împotrivi pînă cînd Alec îi trase uşor cămaşa în jos de pe umeri. Atunci îşi desprinse gura de a lui, dar pînă să se îndepărteze, cămaşa îi coborîse deja în talie.

— Vreau să te opreşti acum... gemu ea.

Alec n-o luă în seamă. Îi şoptea făgăduieli seducătoare, care o făceau să tremure de o nevoie pe care niciodată în viaţa ei n-o mai simţise.

— Alec? îngăimă ea întretăiat, cînd mîinile lui începură să-i coboare cămaşa şi mai jos, peste şolduri. Nu mai am nimic pe dedesubt.

— Ştiu, fetiţo.

— N-ar trebui să te opreşti acum?

— Încă nu, Jamie, răspunse el, cu un glas catifelat.

O întoarse pe spate, începînd să-i sărute din nou gura, apoi gîtul şi umerii. Jamie îşi dădu seama că rămăsese complet goală, apoi auzi foşnetele veşmintelor, şi-şi dădu seama că şi el se dezbrăca. În acel moment, o cuprinse o teamă disperată, şi vru să fugă, dar mîinile lui o prinseră în ultima clipă.

Contactul pielii lui încinse peste a ei o făcu să icnească. Alec scoase un mormăit gros, adînc, înainte de a-i captura din nou gura, într-un sărut carnal.

Senzaţia era atît de copleşitoare, încît Jamie închise strîns ochii, lăsîndu-se străbătută de sentimentele acelea miraculoase. Se arcuia dedesubtul lui, de dorinţă, iar picioarele i se mişcau agitate sub ale lui.

Alec trase adînc aer în piept, încercînd să se mai calmeze, şi se sălţă în coate, pentru a-i privi faţa.

Simţind shimbarea, Jamie deschise din nou ochii. Lumina lunii nu îmblînzise deloc trăsăturile lui. Arăta la fel de aspru... şi foarte hotărît.

— Te-ai hotărît să te opreşti, aşadar? şopti ea.

— Vrei să mă opresc?

Nu ştia cum să-i răspundă. Da, îşi spuse, sigur că voia să se oprească. O mireasă avea dreptul la un pat de nuntă cum se cade, nu?

— Încă nu...

Nu-şi dădu seama că rostise aceste cuvinte, decît cînd Alec îi zîmbi.

— Mă zăpăceşti de cap, Alec... Nici nu mai ştiu ce gîndesc, cînd mă atingi aşa... Poate ar fi mai bine să încetăm...

— Nu încă.

Fruntea lui era îmbrobonată de sudoare. Îşi ţinea fălcile strînse, şi respira greu.

Privind-o drept în ochi, îşi coborî mîna dreaptă între ei, peste pîntecul ei. Degetele i se strecurară în îmbinarea dintre coapse. Jamie îşi duse şi ea mîna într-acolo, încercînd să i-o dea la o parte.

— Nu, Alec... Nu trebuie...

N-avea să se lase descurajat. Degetele lui îi mîngîiau faldurile gingaşe. Cînd îi simţi umezeala, fu cît pe ce să-şi piardă stăpînirea de sine.

— Eşti încinsă de dorul meu, Jamie, şopti el. Dumnezeule, ce dulce eşti, ce moale...

Degetul lui o pătrunse încet, apoi se întinse înăuntru.

— ...ce strîmtă...

Mintea ei voia să se oprească, dar trupul nu mai avea nici o reţinere. Îşi ridică şoldurile, pentru a-i păstra degetul în ea, cînd mîna lui dădu să se retragă.

— Acum ai să te opreşti? îl întrebă, cu o voce gîtuită care o dădea de gol.

— Încă nu, repetă Alec, zîmbind.

Îi luă mîna şi o apăsă pe duritatea lui. Reacţia ei fu neîntîrziată. Se cutremură din tot trupul, opintindu-se spre el.

— Ţine-mă, o învăţă Alec. Aşa...

Îi forţă degetele să cuprindă trunchiul, apoi şi le repezi pe ale lui iarăşi în ea, ca s-o ajute să-şi alunge teama.

— N-o să ne oprim, nu-i aşa, Alec?

— Ba, iubire, nu ne oprim.

Îşi retrase degetele, după care iar le afundă înainte, şi mai adînc, în teaca ei strîmtă.

Jamie scoase un ţipăt de durere.

— Nu mai face aşa, Alec. Mă doare!

— Taci, iubito, şopti el. O să te-ajut să-ţi fie mai uşor.

Jamie nu înţelegea ce-i spunea. Gura lui o cuceri iar pe a ei, pentru încă un sărut prelung şi dogoritor, după care începu să coboare încet, pe gît, pe piept, pe burtă. Cînd ajunse şi mai jos, în triunghiul gingaş de bucle negre care-i acoperea fecioria, Jamie strigă din nou şi încercă să-l dea la o parte.

Alec, însă, nu se lăsă. Gustul ei era îmbătător. Limba lui începu să împingă mugurul sensibil de carne, apoi se îndesă în deschizătura moale şi alunecoasă.

Jamie se pierdea cu totul în splendoarea pe care i-o impunea el. Muşchii coapselor i se încordară, trepidînd de nerăbdare. Primi cu bucurie valul de extaz arzător care o devoră.

De îndată ce Alec îi simţi primele vibraţii ale eliberării,

se ridică, îi îndepărtă coapsele şi se împinse în ea. Se opri cînd ajunse la fecioria ei, apoi se repezi şi mai adînc, dintr-un imbold puternic.

Jamie ţipă iar de durere. Numaidecît Alec rămase nemişcat. Acum era complet înfipt în ea, posedînd-o cu totul. Încerca să-şi ţină firea, să-i lase timp să se deprindă cu invazia.

— Încă nu te mişca, scrîşni lîngă urechea ei. Dumnezeule, Jamie, eşti aşa de strîmtă...

N-ar fi putut să se mişte nici dacă ar fi vrut. Greutatea lui o ţinea ţintuită în loc. Alec îi cuprinse faţa în palme şi-i linse încet lacrimile sărate de pe obrajii înfierbîntaţi.

— Te mai doare, Jamie?

Dînd din cap, Jamie întrebă în şoaptă:

— O să treacă, durerea asta, nu-i aşa, Alec? E firesc să fiu aşa de strîmtă?

— O, da... gemu el.

Cînd dădu să se mişte din loc, pentru a începe ritualul vechi de cînd lumea, Jamie crezu că totul se terminase. Îi cuprinse şoldurile cu picioarele, pentru a-l mai ţine o vreme adîncit în trupul ei.

— Nu te opri, Alec. Nu încă.

— Nu încă, îi făgădui el.

Nici unul dintre ei nu mai putu scoate o vorbă.

Alec voia să fie blînd.

Jamie nu-l lăsa.

Nu ştia că unghiile i se înfigeau în umerii lui. Alec nu-l deranja. Cînd orgasmul fu cît pe ce s-o ajungă, cînd crezu că avea să moară negreşit de pe urma plăcerii de necrezut ce creştea într-însa, se agăţă de soţul ei şi-l strigă pe nume.

— Vino cu mine, iubito, îi şopti Alec. Vino cu mine. Acum.

Nu ştia unde o ducea, ştia doar că în braţele lui era în siguranţă. Se lăsă în voia voluptăţii, şi descoperi că abandonul însemna şi împlinire.

Alec ştiuse tot timpul încotro se îndreptau, deşi niciodată în viaţa lui nu-şi mai pierduse aşa stăpînirea de sine, Voia să-i arate stelele, el era cel învăţat, iar ea, neştiutoarea. Şi totuşi, cînd îşi găsi la rîndul lui eliberarea, înţelese că blînda lui mireasă îl dusese mult mai departe de stele.

Îl dusese în paradis.

* * *

Alec nu dormise toată noaptea. Dosul ei îi ţinuse bărbăţia cuprinsă ca între două perne, şi de fiecare dată cînd Jamie se mişca, voia s-o ia din nou. Nu se stăpînea decît fiindcă, dacă i-ar fi făcut toate lucrurile pe care le dorea, Jamie n-ar mai fi putut umbla pe picioare o săptămînă încheiată. Era mult prea devreme pentru ea. Avea nevoie de timp. Se hotărîse să n-o mai atingă pînă nu ajungeau acasă — şi deja îşi regreta decizia.

Nu era făcut din fier. Inocenta lui soțioară încă nu înțelegea acest lucru. N-ar fi umblat prin preajma lui, acum, dimineața, îmbrăcată atît de sumar, dacă ar fi avut idee ce se petrecea în mintea lui. Sau, poate că știa, chibzui el. S-ar fi putut să încerce să-l îmbie să facă dragoste din nou, fără a-l întreba de-a dreptul? Alec cugetă la asta un timp, după care hotărî că era pur și simplu prea naivă pentru a-și da seama cît de ușor îl putea pune pe jar.

Desigur, avea s-o lămurească de îndată ce ajungeau acasă.

— Alec? Îți mulțumesc că mi-ai împrumutat pledul.

La auzul vocii ei, Alec se întoarse și văzu că Jamie îi privea cizmele.

— Păstrează-l, Jamie.

— Ca dar de nuntă?

Nu voia nici acum să se uite la el. Deși își ținea capul plecat, Alec putea să vadă cît de tare i se înroșiseră obrajii. Stînjeneala ei era teribil de vădită — și enorm de amuzantă.

— Poți să-i zici și așa, anunță el, ridicînd din umeri.

Îi luă desaga și se întoarse s-o lege de șaua lui Wildfire.

— Am unsprezece șilingi, Alec.

Îl aștepta să se întoarcă iar spre ea. Nu-i răspunse, dar Jamie nu se lăsă.

— Ai un preot, acolo la tine, în Highlands?

Această întrebare îi atrase în sfîrșit atenția.

— Da, avem un preot, răspunse el. De ce întrebi?

— Vreau să cheltuiesc unul dintre şilingii mei ca să-ţi cumpăr o indulgenţă, anunţă Jamie.

Apoi îşi vîrî pledul sub braţ şi-şi împreună mîinile.

— O ce?

— O indulgenţa, repetă ea. E darul meu de nuntă pentru tine.

— Înţeleg, răspunse el, abia stăpînindu-şi rîsul.

— Nu te bucuri? îl întrebă Jamie, nădăjduind o vorbă bună de răspuns.

Alec ridică din umeri.

— Mă gîndeam că ar fi un dar potrivit, fiindcă ieri ai omorît cu voie un om. Indulgenţa îţi va înjumătăţi timpul petrecut în purgatoriu. Aşa spune părintele Charles.

— Nu l-am omorît fără voie, Jamie, şi ai ucis şi tu unul.

— Nu-i adevărat.

— Ba da.

— Nu e nevoie s-o spui aşa de vesel, mormăi ea. Iar dacă l-am ucis într-adevăr, ei bine, merita să fie ucis, aşa că n-am de ce să-mi cumpăr şi mie o indulgenţă.

— Va să zică, numai sufletul meu te preocupă?

Jamie dădu din cap.

— Aveţi şi un fierar?

Alec încuviinţă, după care o aşteptă să continue. Dumnezeu ştia ce-i mai trecea acum prin minte.

— Atunci, îmi voi folosi şilingii rămaşi ca să-ţi cumpăr un al doilea dar de nuntă, spuse ea.

Văzu că-i capturase pe deplin atenția, cînd ridică privirea ca să-i vadă chipul.

— M-am gîndit care ar fi darul cel mai potrivit pentru tine. Știu c-ai să te bucuri.

— Și ce dar ar putea să fie acela? se interesă el, la fel de captivat de entuziasmul ei ca și de zîmbetul care i se ivise pe buze.

— O spadă.

Jamie avu impresia că răspunsul ei îl năucise, așa că dădu din cap, semn că vorbea serios, și-și lăsă din nou ochii în pămînt.

Lui Alec nu-i venea să creadă că auzise bine.

— O ce?

— O spadă, Alec. E un dar potrivit, nu-i așa? Fiecare războinic ar trebui să poarte cîte una, la șold. Am observat că ție îți lipește, cînd ne-au atacat proscrișii. Mi s-a părut foarte neobișnuit acest lucru, căci socot că toți luptătorii au nevoie de o armă atît de comodă. Pe urmă, m-am gîndit că tu ești scoțian, la urma urmei, și cine știe, poate că instruirea ta n-a inclus și... Alec, de ce te uiți așa la mine?

Nu-i putu răspunde.

— Îți place darul meu?

Acum părea îngrijorată. Alec reuși să dea scurt din cap. De mai mult nu era în stare.

Jamie zîmbi ușurată.

— Știam eu c-ai să te bucuri, îi spuse ea.

Alec dădu iar din cap, după care fu nevoit să se întoarcă cu spatele.

Pentru prima dată în viața lui, Alec Kincaid rămăsese mut de uimire.

Jamie nu părea să-şi dea seama.

— Daniel are spadă, am observat numaidecît. Poate că, de vreme ce voi doi sînteți prieteni atît de buni, îți va găsi puțin timp ca să te instruiască şi pe tine întru buna întrebuințare a armei. Am auzit că o spadă poate fi de mare ajutor în bătălie.

Fruntea lui Alec se rezemă de şa. Jamie nu-i vedea fața, dar observă că i se scuturau umerii.

Fără doar şi poate, era covîrşit de recunoştință.

Jamie nu-şi mai încăpea în piele de mîndrie. Tocmai îi dăduse soțului ei un semn de prietenie, iar el îl primise. De-acum încolo, negreşit, situația lor avea să se îmbunătățească.

Treptat-treptat, poate că Alec urma să uite că era englezoaică, şi să înceapă s-o placă.

Se îndepărtă de el, căci dorea să stea cîteva minute cu Mary, înainte de a porni iar la drum. Acum, cînd găsise o soluție pentru a se înțelege cu soțul ei, se gîndea să-i destăinuiască metoda surorii sale.

— Jamie? Vino aici.

Porunca lui fu puțin cam prea repezită pentru a-i fi pe plac, dar îşi păstră zîmbetul pe buze şi reveni lîngă Alec. Acesta îi ridică bărbia cu degetul.

— Te simți bine, nevastă? Vei putea călări azi?

Jamie nu înțelese rostul întrebării.

— Mi-e bine, Alec, serios.

— Nu ai dureri prea mari? stărui el.

Bujorii iviți pe neașteptate în obrajii ei îl înștiințară că acum știa în sfîrșit despre ce era vorba.

— Nu trebuie să aduci vorba de asta, șopti ea.

Alec nu se putu abține.

— Despre ce să nu aduc vorba?

Deși n-ar fi părut cu putință așa ceva, obrajii ei se înroșiră și mai tare.

— Despre... despre durerile mele, se bîlbîi ea.

— Jamie, știu că azi-noapte te-a durut.

Nu părea deloc spășit. Pe toți sfinții, tonul lui era de-a dreptul îngîmfat.

— Da, m-a durut, mormăi ea. Și, da, mai am dureri și acum. Și mai ai și alte întrbări intime pe care vrei să mi le pui?

Alec îi apucă fălcile în mînă, silind-o să ridice iar capul spre el — după care se aplecă și-i atinse gura cu a lui.

Era un sărut atît de tandru, încît Jamie nici nu mai știu ce să spună. Ochii i se umplură de lacrimi. Acum urma să-i aducă laudele de care ea avea atîta nevoie.

— Dacă-mi mai trece vreuna prin minte, am să te-anunț, o înștiință el, înainte de a-i da drumul.

— Ce să-ți treacă prin minte?

— Orice altă întrebare intimă.

Jamie rămase pe loc, în timp ce Alec sărea în şaua calului.

— Acum vino, Jamie. E timpul să plecăm.

— Dar Daniel şi Mary? N-ar trebui să-i aşteptăm şi pe ei?

— Au plecat la crăpatul zorilor.

— Au plecat fără noi?! întrebă Jamie, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Da.

— Şi de ce nu m-ai trezit?

— Aveai nevoie să mai dormi, răspunse Alec, pe un ton dintr-o dată cam ursuz.

Jamie nu-şi putu ascunde dezamăgirea.

— Încercăm să-i ajungem din urmă?

Alec clătină din cap.

— De-acum, au luat-o pe drumul dinspre miazănoapte.

— Şi noi cît mai avem de mers pînă ajungem la tine acasă?

— Încă trei zile.

— Trei zile?!?

Iar arăta nemulţumită.

— Trei, dacă mergem cu pas vioi, nevastă.

— În direcţia opusă celei în care a luat-o sora mea?

Înainte ca Alec să-i poată răspunde, continuă, cu voce mai coborîtă:

— N-am s-o mai văd niciodată, aşa-i?

— Nu mai fi aşa de necăjită, Jamie. Casa lui Daniel e

doar la un ceas călare de a noastră. Ai s-o poți vedea pe Mary ori de cîte ori vrei.

Explicația lui nu părea să aibă nici un sens.

— Mergem trei zile în direcția opusă, îmi spui, și totuși, cînd ajungem la tine acasă, vom fi doar la un ceas depărtare? Nu înțeleg, Alec. Nu cumva ai uitat unde locuiești?

— Există clanuri prietene cu al lui Daniel, așa că trebuie să trecem pe pămînturile lor, la fel cum există și clanuri prietene cu al meu, Jamie. De asemenea, trebuie să mă opresc să dau salutări ca nobil al clanului Kincaid.

— Și de ce n-am putut toți patru...

— Mai există și clanuri care și-ar da pielea de pe ele numai să mă vadă mort.

Nici nu era greu de înțeles, își spuse Jamie. Dacă Alec se purta și cu scoțienii din alte clanuri la fel de repezit cum era cu ea, însemna că-și făcuse, fără îndoială, o sumedenie de vrăjmași.

— Iar Daniel e prieten cu unii dintre dușmanii tăi? îl întrebă ea.

Alec dădu din cap.

— Atunci, de ce-l numești prieten? Vrăjmașii tăi ar trebui să fie și ai lui, dacă ți-e loial.

Se lăsă păgubaș. Știa că oricum n-ar fi înțeles.

— Avem mulți dușmani, Alec?

— Noi?

— Acum sînt soția ta, aș dori să-ți amintesc, răspunse ea.

Prin urmare, dușmanii tăi sînt acum și ai mei, nu-i așa?

— Da, așa este.

— Și de ce zîmbești? Îți place să ai atît de mulți vrăjmași?

— Zîmbesc fiindcă tocmai mi-am dat seama că ai stofă de adevărată scoțiancă, răspunse el. Iar asta mă bucură.

Jamie zîmbi stralucitor.

— N-am să fiu niciodată scoțiancă, Alec — dar domnia ta, domnule, se prea poate să ai stofă de adevărat baron englez. Iar asta mă bucură.

Și, pentru a pune capăt convorbirii, o mînă pe Wildfire la galop, luînd-o înaintea lui.

Nu-l luă în seamă cînd o strigă, hotărîtă să-l lase în urmă, înecîndu-se cu praful stîrnit de calul din față.

Dintr-o dată, Alec apăru lîngă era și o luă pe Wildfire de căpăstru.

— Mergi pe un drum greșit, îi spuse el exasperat. Doar dacă nu cumva, desigur, te gîndeai să te întorci în Anglia.

— Nici vorbă.

— Atunci, n-ai deloc simtul directiei...

— A fost o simplă greșeală, Alec, îl contrazise ea. Am un simt perfect al direcției.

— Și prin cîte locuri ai călătorit, ca să te asiguri?

— Prin destule! răspunse ea, pe un ton sfidător.

— Atunci, poți s-o iei înainte, o invită el.

Jamie dădu din cap, și tocmai se apleca să treacă pe sub

o creangă mai groasă, cînd Alec o ajunse iar din urmă. În momentul cînd el prinse iar frîul lui Wildfire, Jamie îşi dădu seama de greşeală.

Nici unul dintre ei nu mai pomeni despre simţul direcţiei.

* * *

La apusul soarelui, se opriră în mijlocul unei pajişti întinse. Alec apucă hăţurile lui Wildfire, cu privirea drept înainte şi chipul de nepătruns.

— E vreun pericol, Alec? întrebă Jamie, fără să-şi poată ascunde îngrijorarea din voce.

Alec clătină din cap. În clipa următoare, din pădure se auzi un şuierat slab, iar dintre copaci apărură pe neaşteptate, venind spre ei, mai mulţi oamenii care purtau pleduri cafenii cu galben.

Jamie nu-şi dădu seama că strîngea în mînă coapsa lui Alec, decît cînd mîna lui o acoperi pe a ei.

— Sînt aliaţi, Jamie.

Îi dădu drumul numaidecît, îndreptîndu-şi spatele, şi-şi împreună iar mîinile în poală.

— Atîta lucru am ghicit şi eu, şopti ea.

Era o minciună, care deveni cu atît mai sfruntată cînd adăugă:

— Chiar şi de la distanţa asta pot vedea că zîmbesc.

— Nici un vultur nu le-ar putea vedea chipurile de la o

depărtare ca asta.

— Noi, englezii, avem cei mai ageri ochi din lume.

În sfîrşit, Alec se întoarse spre ea.

— Îti arde de sagă, nevastă?

— Cum socoţi tu, bărbate.

— Da, şuguieşti cu mine, confirmă el. Ştiu deja totul despre hazul englezesc.

— Şi ce ştii?

— Că nu-l aveţi, neam.

— Nu-i adevărat! protestă Jamie. Eu am cel mai minunat haz din lume!

Şi, după ce rosti cu tărie aceste cuvinte, întoarse capul în altă parte.

— Jamie?

— Da, Alec?

— Cînd ajung la noi, să te uiţi numai la mine. Pe nimeni altul să nu-l priveşti. Ai înţeleg?

— Vrei să nu mă uit la nici unul dintre ei?

— Întocmai.

— De ce?

— Fă ce spun eu şi nu mai întreba nimic, nevastă.

Glasul lui devenise la fel de şuierător ca vîntul serii, care se întetea.

— Să le vorbesc pot?

— Nu.

— Vor crede că-s necioplită.

— Vor crede că eşti supusă.

— Ba nu sînt!

— Ai să fii.

Cînd aliaţii ajunseră în sfîrşit la ei, Jamie rămase cu privirea îndreptată spre profilul soţului ei. Trebuia să facă mari eforturi pentru a-şi ascunde sentimentele.

Alec n-o învrednicea nici cu-o privire. Stătură de vorbă în gaelică. Jamie înţelegea aproape toate cuvintele, deşi dialectul era puţin diferit de gaelica de la şes pe care o învăţase de la Beak.

Îl ascultă cum refuza găzduirea, mîncarea şi băutura oferite de aliaţi. Acum se purta sever şi neînduplecat, ca un senior nemilos, iar cînd terminară cu invitaţiile, îi raportară cele mai recente întîmplări dintre clanuri.

Jamie ştia că se uitau la ea, şi încerca să-şi păstreze o expresie nepăsătoare. Cînd Alec luă căpăstrul lui Wildfire, îl auzi pe unul dintre aliaţii lui întrebînd cine era.

— Nevastă-mea.

În glasul lui nu se simţea nici urmă de mîndrie. Pe toţi sfinţii, la fel ar fi spus şi dacă era cîinele lui. Ba nu, cîinele putea însemna mai mult pentru el.

Alec tocmai se pregătea să-şi mîne calul înainte; prin grupul de războinici, cînd un alt aliat strigă:

— Şi cum o cheamă, Kincaid?

Încet, fără a se grăbi să răspundă, Alec scrută chipurile celor din jur. Expresia de pe faţa lui o îngheţă pe Jamie. Parcă

ar fi fost cioplită în stîncă.

Apoi, în sfîrşit, răspunse. Glasul lui, rece ca zloata, şfichiui ca un strigăt de luptă.

— Ca pe mine.

Capitolul 8

După ce înfăşură pledul împrejurul amîndoura, Alec o cuprinse pe Jamie în braţe şi se întinse pe iarbă. Jamie era complet apărată de aerul rece de munte: pătura şi soţul ei o acopereau din cap pînă-n picioare.

Avea gura doar la cîteva degete distanţă de a lui.

— Alec? întrebă ea, într-o şoaptă somonoroasă.

— Da?

— Eşti supărat pe mine?

— Nu.

— Sigur?

Ar fi vrut să-i poată vedea chipul. O strîngea ca într-o menghină de fier, şi abia reuşea să se mişte.

— Sînt sigur.

— În noaptea asta sînt atît de obosită. A fost o zi grea, nu-i aşa?

Lui nu i se păruse, dar se hotărî să-i dea totuşi dreptate.

— Grea, într-adevăr.

— Alec? Aş dori să te întreb ceva.

Se tîrî puţin în sus, apoi scoase un geamăt puternic, cînd mîinile lui îi acoperiră dosul, trăgînd-o spre el. Avea muşchii coapselor mai tari ca pămîntul de sub ei.

Alec ştia că soţia lui n-avea idee ce efect avea asupra lui fiecare dintre mişcările ei, cît de mică. Închise ochii. Era

frîntă de oboseală şi avea dureri prea mari. Trebuia să aştepte, îşi spuse el. Era singurul lucru civilizat de făcut.

Şi avea să fie cea mai grea provocare pentru el.

— Alec, te rog, ia-ţi mîinile de-acolo. Mă doare.

— Dormi, nevastă. Ai nevoie de odihnă.

Jamie se arcui lîngă el. Alec scrîşni din dinţi.

— Mă doare dosul.

În mărturisirea ei şoptită se simţea ruşinea. Totuşi, scoase un ţipăt ascuţit, cînd Alec începu să-i maseze muşchii, ca să-i alunge febra, fără să-i ia în seamă zvîrcolelile şi protestele.

— Instrucţia ta a fost amarnic neglijată, nevastă, îi spuse el. Drept grăiesc că eşti cea mai nepricepută femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Ce zici de asta?

— Zic că probabil crezi că-mi vine să plîng, răspunse ea. Ştiu că-mi tremura vocea cînd ţi-am spus că aveam dureri. Iar tu eşti un om care nu suportă femeile plîngăreţe, nu-i aşa? Am văzut cum te uitai la surorile mele, cînd ţipau.

— Adevărat, recunosc Alec.

— Aşa că, pentru a mă împiedica să plîng, mă insulţi, ca să-mi provoci furia.

— Începi să mă cunoşti, Jamie.

— Ţi-am spus eu, se lăudă ea. Dar tu încă nu mă cunoşti pe mine.

— N-am nevoie să te...

— A, ba ai! îl întrerupse Jamie. Încurci lipsa de exerienţă

cu neinstruirea, Alec. Dacă ți-aș spune că pot trage cu arcul mai bine decît oricare dintre războinicii tăi? Sau că s-ar putea să-i întrec și la călărie — pe deșelate, desigr. Sau că pot să...

— Aș zice că glumești cu mine. Abia dacă te poți ține în șa, nevastă.

— Va să zică, te-ai hotărît deja în ceea ce mă privește?

Fără să-i ia în seamă întrebarea, Alec i-o întoarse cu o alta, a lui:

— Ce voiai să mă întrebi? Ți-e teamă de ceva, nu-i așa?

— Nu mi-e teamă.

— Spune-mi.

N-avea de gînd s-o lase în pace pînă nu-i spunea.

— Mă întrebam doar dacă-mi vei da instrucțiuni de același fel și cînd vom ajunge la moșia și la oamenii tăi.

— Ce fel de instrucțiuni? vru să știe Alec, nedumerit.

— Știu că ți-e rușine cu mine, Alec, dar nu cred c-am să pot tăcea tot timpul. Sînt obișnuită să vorbesc oricînd am de spus cîte ceva, și...

— Crezi că mă rușinez cu tine?

Chiar părea surprins. Jamie se întoarse în brațele lui, privindu-i chipul. În lumina lunii, mirarea i se deslușea cît se putea de limpede.

— Nu e nevoie să te prefaci că nu știi, Alec Kincaid. Numai o femeie năroadă n-ar fi înțeles de ce nu i-ai dat voie să le vorbească aliaților tăi. Găsești că sînt urîtă. Și englezoaică.

— Englezoaică *eşti,* îi reaminti el.

— Şi mă mîndresc cu asta, bărbate. Ştii cît de nesocotit e un om care judecă o femeie numai după înfăţişare?

Rîsul lui o făcu să se întrerupă.

— Grosolănia ta e şi mai nesuferită decît felul cum arăt eu, mormăi ea.

— Nu eşti urîtă.

După expresia ei îneruntată, Alec îşi dădu seama că nu-l credea.

— Cînd ai ajuns la concluzia asta?

— Am explicat deja, răspunse Jamie. Cînd nu m-ai prezentat prietenilor tăi, şi nu m-ai lăsat să scot o vorbă.

Alec îi luă bărbia în mînă, pentru a-i ţine capul nemişcat.

— Dacă te uitai la un om doar cu o clipă mai mult ca la altul, cu sau fără voie, ar fi crezut că te poate lua pentru el. Cei din neamul Kerry nu sînt vrednici de încredere — cel puţin, nu după măsura mea. M-ar fi provocat la luptă să mi te ia. E destul de simplu de înţeles, chiar şi pentru tine, englezoaico. Unii ar fi crezut, poate, că ochii tăi violeţi sînt fermecaţi; alţii ar fi putut dori să-ţi atingă părul, ca să simtă dacă e chiar atît de mătăsos pe cît arată. Toţi, fără nici o îndoială, ar fi dorit să te atingă.

— Serios? întrebă ea, cu ochii mari.

Alec îşi dădu seama că nu avea nici cea mai vagă idee cît de atrăgătoare arăta.

— Cred că întreci măsura, Alec. Acei oameni n-ar fi vrut

să mă atingă.

— Ba da. Nu voiam să risc o luptă, fiindcă știu cum te tulbură vederea sîngelui.

Tonul firesc pe care-i dăduse această explicație o ului pe Jamie. Chiar îi făcuse un compliment? Oare ochii ei păreau într-adevăr fermecați pentru el?

— Acum de ce te încrunți?

— Mă întrebam dacă tu... adică...

Oftă, dîndu-i la o parte mîna de sub bărbie, și-și rezemă iar obrazul de umărul lui cald.

— Va să zică, nu mă găsești urîtă?

— Nu.

— Nici n-am crezut-o vreodată, recunoscu ea, zîmbind. Mă bucur să aflu că nu-ți par neatrăgătoare.

— N-am sps asta.

Jamie conchise că iar glumea cu ea.

— Nici eu n-am spus vreodată că *tu* nu ești urît, zise ea. Poate găsesc că ești.

Alec rîse din nou, cu hohote sonore, care-o făcură să zîmbească și mai mult. Oare începea să se obișnuiască într-adevăr cu el? Era cu putință?

Alec îi dădu părul la o parte de pe frunte.

— Azi ți-a ars soarele fața. Ai nasul roșu ca focul. Nu te găsesc deloc atrăgătoare.

— Nu? îl privi ea surprinsă.

Soțul ei nu-și ascunse exasperarea.

— Am glumit.

— Ştiam, răspunse ea, glumind din nou.

Şi căscă zgomotos, lucru care-i reaminti lui Alec că era frîntă de oboseală.

— Dormi acum, Jamie.

* * *

Ziua următoare fu şi mai grea pentru Jamie. Străbăteau nişte ţinuturi frumoase şi neîntinate, cu lacuri încreţite de vînt şi mlaştini întinse, acoperite cu iarbă de culoarea smaraldelor. Măreţia priveliştilor din Highlands o făcea pe Jamie să se simtă ca şi cum ar fi urcat, încetul cu încetul, spre paradis.

Pe la amiază, peisajul îşi pierduse frumuseţea. Aerul era mai rece, şi devenea tot mai tăios de la o oră la alta. Jamie îşi strînse pe ea mantia de iarnă. Era atît de somnoroasă, încît nu lipsi mult să cadă de pe cal. Alec o luă pe armăsarul lui, apoi îi luă mantia şi o aruncă la pămînt. În schimb, o înfăşură cu pledul, după care o ţinu strîns la piept.

Căscînd sonor, Jamie îl întrebă:

— De ce mi-ai aruncat mantaua, Alec?

— Vei purta culorile mele ca să-ţi ţină de cald, Jamie.

Nu se putu abţine să nu-i atingă creştetul capului cu buzele. Începea să-şi spună că soţia lui era cea mai uluitoare făptură. Putea adormi cît ai clipi din ochi.

Îi plăcea s-o simtă rezemată de el, să-i inspire mirosul

femeiesc, şi simţea că avea deplină încredere în el. Asta-l mulţumea cel mai mult.

Acum dormea adînc; fu nevoit s-o înghiontească de mai multe ori, pînă o simţi mişcîndu-se în braţele lui.

— Jamie, trezeşte-te, repetă el pentru a treia oară. Am ajuns acasă.

— Acasă...? întrebă ea, buimacă.

Răbdător, Alec se feri de coatele ei, în timp ce Jamie se ştergea la ochi.

— Mereu ţi-e aşa de greu să te trezeşti după un pui de somn? o întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse Jamie. Niciodată n-am mai tras un pui de somn în şaua calului.

Nu-l văzu încruntîndu-se, cînd întoarse capul să se uite în jur.

— Nu văd decît copaci, Alec. M-ai trezit doar ca să glumeşti cu mine?

Drept răspuns, Alec îi ridică bărbia cu o mînă, şi-i arătă cu cealaltă:

— Uite, acolo, nevastă. Dincolo de creasta următoare. Se vede fumul care iese din vatra mea.

Văzu într-adevăr fuiorul de fum înălţîndu-se spre nori, şi zări o clipă turnul, cînd Alec îşi mînă calul mai departe, în susul pantei abrupte.

În sfîrşit, apăru zidul din jurul castelului. Dumnezeule, dar era gigantic! O parte din el părea să fi fost înfiptă cu forţa

în coasta muntelui. Era făcut din piatră brună, spre deosebire de tradiția engleză, căci cele mai multe dintre fortărețele baronilor erau clădite din lemn. Și era și mult mai înalt, dar încă neterminat, căci lîngă podul mobil se vedea o deschizătură largă.

De jur-împrejur, toți copacii fuseseră tăiați, lăsînd un spațiu larg în jurul zidului. Nici un fir de iarbă nu creștea pe povîrnișul golaș și pietros al muntelui.

Șanțul de apărare, plin cu apă neagră precum cerneala de pergament, se arcuia în jurul cetății. Podul din lemn era coborît, dar în schimb se îndreptară spre deschizătura din zid.

Castelul era mult mai măreț decît casa umilă a tatălui ei. Alec era un om bogat, conchise Jamie. Clădirea principală se lăuda nu cu un singur turn, ci chiar cu două, și oricine știa cît de mult costa construirea unuia singur.

— Alec, ai o casă grandioasă, îi spuse ea. Cînd va fi gata zidul, curtea de jos va cuprinde jumătate din Scoția, nu crezi?

Uimirea din vocea ei îl făcu să zîmbească.

— Dar locuiești singur? continuă Jamie. Nu văd nici un oștean, nicăieri.

— Oamenii mei mă așteaptă pe culmea colinei, răspunse Alec. În curte.

— Și femeile?

— Cîteva. Majoritatea femeilor și a copiilor s-a dus la moșia lui Gillebrid, pentru festivalul de vară. Jumătate dintre ostași le însoțesc.

— De aceea e atîta liniște?

Întoarse capul spre el, zîmbindu-i, apoi îl întrebă:

— Cîți servesc sub comanda ta?

Însă uită de întrebare, imediat ce i-o pusese. Zîmbetul lui îi captase toată atenția.

— Te bucuri că te-ai întors acasă, nu-i așa? îl întrebă.

Însuflețirea ei îl bucura.

— Acum sînt cinci, poate șase sute de oameni, cînd se adună toți laolaltă — și da, englezoaico, mă bucur că sînt din nou acasă.

Jamie nu-și ascunse neîncrederea.

— Cinci sau șase sute? O, Alec, tare-ți mai place să faci haz pe seama mea.

— Ăsta-i adevărul, Jamie. Clanul Kincaid numără mulți oameni.

Totuși, Alec nu se putu stăpîni să nu-i mai împungă puțin îngîmfarea.

— Totuși, Alec, nu e ciudat că nu văd pe nimeni? S-ar putea, oare, ca toți șase sute să aștepte în curte?

Alec rîse, apoi scoase un șuierat ascuțit.

I se răspunse imediat la semnal. Apărură din case, din grajduri, de pe creasta zidului, din copaci și din pădurea care înconjura totul — oamenii aceia fioroși, pînă acoperiră tot locul.

Nu exagerase. Ba chiar, părea să le fi împuținat numărul. În timp ce Jamie se holba la oștași, Alec dădu din cap

aprobator, apoi ridică pumnul spre cer, făcînd să răsune un val de urale care cutremurară tăriile bolții.

Zarva o zgudui atît de tare pe Jamie, încît se agăță de cealaltă mînă a lui Alec, cu care acesta o ținea de mijloc. Venise în țara uriașilor, își spuse ea, de vreme ce cei mai mulți păreau înalți ca brazii despre care auzise că le plăcea să-i arunce la depărtare.

Cholie nu vorbise în dodii. Scoțienii purtau într-adevăr fuste femeiești. Jamie clătină din cap; nu, nu erau fuste, ci kilturi — cuvîntul gaelic pentru pleduri.

Unii dintre bărbați aveau cămăși galbene ca șofranul, alții umblau cu pieptul gol. Cei mai mulți erau desculți.

— Ai vrea să-i numeri? întrebă Alec.

Își mînă calul înainte, apoi adăugă:

— Cred că acum sînt vreo două sute aici, nevastă. Dar dacă voiești să...

— Aș zice cinci sute, șopti Jamie.

— Hai, că acum tu întreci măsura.

Jamie ridică privirea spre Alec, încercînd să-și regăsească graiul. Pe lîngă cărarea pe care o urcau se înșirase un perete de ostași, așa că vorbi încet cînd îi spuse:

— Ai propria ta legiune, Alec, fie și dacă acum e aici doar jumătate din numărul oamenilor tăi.

— Ba, o legiune are trei mii, uneori putînd ajunge chiar și pînă la șase mii de oameni. Eu nu am chiar atît de mulți, Jamie, decît dacă îmi chem și aliații, desigur.

— Desigur.

— N-ai de ce să te temi.

— Nu mă tem. De ce crezi că mă tem?

— Tremuri.

— Ba nu tremur. Toți se uită la noi.

— Sînt curioși.

— I-am luat pe nepregătite, nu-i așa, Alec?

Vocea ei suna cumplit de abătută.

— Ce vrei să spui?

Îl privea bărbia. Alec îi ridică fața, văzu că iar se înroșise în obraji, și se mira cu atît mai mult.

— Războinicii mei sînt tot timpul pregătiți.

— Nu par pregătiți.

Dintr-o dată, înțelese de ce părea atît de jenată.

— Noi nu le numim fuste.

Ochii ei se măriră de uimire.

— Beak ți-a spus...?

— Am fost acolo.

— Unde?

— În grajd.

— Nu se poate!

— Ba da.

— O, Doamne!

Înnebunită, Jamie încercă să-și aducă aminte ce vorbise cu grăjdarul.

— Și ce-ai mai auzit?

— Că scoțienii au minte de oaie, că aruncă unii-n alții cu brazi, că...

— Glumeam doar cu sora mea, cînd i-am spus... și am crezut că Cholie vorbea în dodii... Alec, întotdeauna se îmbracă așa de necuviincios? Cu genunchii la vedere?

Rîsul lui părea de-a dreptul păcătos.

— O să te deprinzi cu obiceiurile noastre, după ce te acomodezi, îi promise el.

— Nu te îmbraci și tu la fel ca ostașii tăi, așa-i?

O privi indignat.

— Ba da.

— Ba nu...!

Jamie oftă, cînd își dădu seama că iar îl contrazisese. Părea să se simtă ofensat ori de cîte ori îl corecta.

— Voiam să spun, acum porți nădragi cuviincioși, și de aceea am crezut...

— Am fost în Anglia, Jamie. E singura pricină pentru care m-am îmbrăcat așa de incomod.

Jamie se uită din nou în jur, apoi reveni cu privirea spre soțul ei.

— Își poartă izmenele suflecate pînă mai sus de poala pledului? îl întrebă.

— Nu.

— Atunci, cum de...

După lucirea drăcească din ochii lui, Jamie conchise că nu voia să știe.

— Lasă, bolborosi ea. M-am răzgîndit. Nu vreau să ştiu ce poartă pe dedesubt.

— A, dar eu vreau să-ţi spun.

Zîmbea ca un tîlhar. Dumnezeule, de la o clipă la alta devenea tot mai chipeş. Inima ei palpita în piept ca aripile unui fluture.

— Atunci, o să-mi spui mai tîrziu, şopti ea. Noaptea, Alec, cînd va fi întuneric şi n-ai să poţi vedea cum roşesc. Dar cînd se duc la luptă, poartă zale? adăugă ea, ca să-i mute gîndul de la lipsa de rufărie a ostaşilor.

— Noi nu purtăm niciodată armuri, îi explică el. Cei mai mulţi luptă avînd pe ei doar kiltul. Totuşi, veteranii preferă obiceiul vechi.

— Şi care e obiceiul vechi? întrebă ea.

— Nu poartă nimic.

Acum era convinsă că făcea haz pe seama ei. Gîndul la nişte războinici goi care plecau călare la bătălie o făcu să rîdă cu poftă.

— Va să zică, vrei să zici că-şi aruncă pledurile şi...

— Într-adevăr.

— Alec, pesemne mă crezi foarte copilăroasă, ca să mă duci de nas cu poveşti de-astea. Te rog, lasă gluma. E foarte urît să nu-ţi bagi în seamă oamenii atîta vreme.

— Trebuie să înveţi să nu-mi mai dai porunci, nevastă.

În timp ce-i şoptea acest ordin, îşi rezemă bărbia de creştetul capului ei. Era o mustrare blîndă. Un fior de plăcere

o străbătu prin abdomen.

— Aş vrea să fac ce se cuvine, bărbate, şi tu la fel. Iar grosolănia nu e acceptabilă după măsura nimănui, nici chiar după a unui scoţian.

Un strigăt răsună dintre copaci, cînd ajunseră în a doua poiană. Alec smuci de frîul lui Wildfire, care începuse să se agite, apoi descălecă. O lăsă pe Jamie în şaua armăsarului şi duse amîndoi caii de dîrlogi spre ostaşii care-l aşteptau.

Un bărbat blond, cam la fel de mare ca Alec, se despărţi de ceilalţi şi veni înainte, să-şi salute seniorul. Jamie bănui că era aghiotanul lui, şi bun prieten, căci îşi îmbrăţişă conducătorul, bătîndu-l cu putere pe spate.

Wildfire, care încă nu se liniştise, se cabră, cu un fornăit nervos, încercînd să dea cu copitele în oamenii care căutau s-o prindă de căpăstru.

Ca o mamă al cărei copil face o boroboaţă, Jamie se grăbi imediat s-o potolească. Fără să ia în seamă mulţimea din jur, ocoli armăsarul şi pe soţul ei, înghionti în lături doi oşteni mătăhăloşi şi alergă să-şi calmeze iapa.

Cînd ajunse la cîţiva paşi de ea, se opri. Nu fu nevoie să scoată nici un sunet. Nu făcu decît să ridice mîna, şi rămase în aşteptare.

Numaidecît, Wildfire se calmă. Spaima i se şterse din ochi. Sub privirile uimite ale războinicilor, mîndra frumuseţe albă veni spre stăpîna ei să primească o mîngîiere.

Dintr-o dată, Alec apăru lîngă Jamie. O cuprinse cu

brațul de umeri și o trase lîngă el.

— De obicei, e foarte cuminte, îi spuse ea. Dar e obosită, Alec, și-i e și foame. Poate ar fi bine s-o duc la...

— O să se ocupe Donald de asta.

Nu voia să-l contrazică în fața oamenilor. Alec luă frîul lui Wildfire și-i dădu cîteva instrucțiuni grăbite, în gaelică, tînărului care se apropiase în fugă.

După părerea lui Jamie, Donald era cam tînăr pentru un grăjdar șef, dar avea un glas blînd, ce contrasta cu părul roșu ca flacăra și chipul rumen, și un zîmbet prietenos. Totuși, Wildfire părea să nu-l poată suferi. Încercă să se înghesuie între Jamie și Alec, dar tînărul se arătă totuși mai hotărît. Cînd Alec dădu și el o comandă aspră, grăjdarul reuși să și-o supună, și o duse de dîrlogi prin curte, spre grajduri. Jamie se uita după ei, ca o mamă neliniștită că se desparte de copilul ei.

— O să se împerecheze.

Remarca lui Alec o irită. Va să zică, în ochii lui, și ea și iapa însemnau același lucru, nu? La fel îi spusese și ei. Calul și nevasta.

— Poate, spuse ea, apăsat.

Porniră spre treptele care duceau la ușile castelului. Cînd ajunseră în capul scării, Alec se opri, în sfîrșit. Se întoarse spre ceilalți, continuînd s-o țină de umeri.

Apoi îi dădu drumul, primi un pled de la un soldat și-l petrecu peste umărul drept al lui Jamie. De îndată ce termină,

în curte se lăsă tăcerea. Ostaşii îşi duseră mîna dreaptă la inimă, plecînd capetele.

Sosise momentul. Jamie stătea dreaptă ca o lance, cu mîinile pe lîngă trup, aşteptînd să audă minunata cuvîntare pe care Alec urma s-o ţină în faţa oamenilor lui. Acum trebuia s-o laude, îşi spuse ea, indiferent dacă voia sau nu.

Îşi impuse să ţină minte fiecare vorbă, ca să poată recita discursul din memorie, pentru a-l savura, ori de cîte ori Alec avea s-o irite.

Totuşi, fu un discurs neaşteptat de scurt — care se sfîrşi chiar înainte ca ea să-şi fi dat seama. Glasul lui Alec răsună peste mulţime, strigînd:

— Soţia mea!

Soţia mea? Asta era tot? Altceva nu mai avea de spus?

La semnalul lui, oamenii îşi scoaseră spadele. Un alt strigăt puternic făcu să se zguduie curtea.

Jamie se retrase mai aproape de Alec, apoi îşi lăsă capul în piept şi făcu o reverenţă în faţa ostaşilor.

Uralele lor o surprinseră. Lui Alec i se păru că era cam intimidată. Părea copleşită de toată atenţia care i se acorda.

— Ce le-ai spus, Alec? îl întrebă, deşi ştia prea bine ce le spusese.

— Că eşti englezoaică, minţi el.

— Şi de-asta chiuie? Fiindcă sînt englezoaică?

— Ba, nevastă. De-asta huiduie.

Era incorijibil. Jamie clătină din cap.

— Ce crezi despre oamenii mei? o întrebă el, redevenind serios.

Nu-l privi în timp ce-i dădea răspunsul.

— Cred că toți au spade, Kincaid, iar tu nu ai. Asta-i tot ce cred, acum.

Era o femeie bărbată, ba bine că nu. Drept răspuns la împunsătura ei, Alec zîmbi.

La un semn al său, aghiotantul lui urcă în grabă treptele și se opri în fața lui Jamie, așteptînd să se facă prezentările.

— El e Gavin, nevastă. Ori de cîte ori eu lipsesc de-acasă, el poruncește.

Jamie îl salută zîmbind — dar surîsul începu să-i șovăie, văzînd că Gavin nu-și mai la ochii de la ea. Se întrebă dacă mai era de oficiat vreo formalitate.

Era un bărbat foarte atrăgător. Și-i amintea de Daniel, noul soț al lui Mary, căci cînd îi zîmbi în sfîrșit, ochii lui verzi sclipiră veseli.

— Sînt onorat să te cunosc, Lady Kincaid.

Apoi, fără s-o scape din privire, îi spuse stăpînului său:

— Ai ales bine, Alec. Mă întreb cum l-ai convins pe Daniel...

— Am aruncat cu bîrna, ca să hotărîm cine alege primul, îl întrerupse Alec. Nevastă-mea a fost prada cea mai aleasă.

— Prada cea mai aleasă? se întoarse Jamie spre el, încruntată. Glumești cu mine în fața prietenului tău, Alec, sau chiar crezi ce spui?

— Glumesc, răspunse el.

— Mereu îi arde de glume, îl informă Jamie pe Gavin, ca pentru a scuza vorbele scandaloase ale soţului ei.

Gavin era uimit. De cînd îl cunoştea pe Alec, niciodată nu-l auzise glumind. Totuşi, prefera să n-o contrazică pe Lady Kincaid.

Se întoarse tocmai la timp pentru a-l vedea pe Alec făcîndu-i cu ochiul soţiei sale.

— E obosită, Gavin, spuse el, atrăgîndu-i din nou atenţia. Are nevoie doar de o cină bună şi o noapte de somn.

— Ba mai întîi are nevoie să vadă casa, interveni Jamie, exasperată. Căci e cum nu se poate mai curioasă. Şi pot să fac şi o baie, Alec?

— Mă voi ocupa de cele trebuitoare numaidecît, *my lady,* anunţă Gavin, înainte ca Alec să poată răspunde.

Şi se luă după noua lui stăpînă, ca un căţeluş. Alec observase cum se zgîia Gavin la soţia lui, iar felul în care încerca să-şi ascundă reacţiile faţă de Jamie îl amuza.

— Îţi mulţumesc, Gavin, răspunse ea. Nu e nevoie, totuşi, să vorbeşti aşa de formal cu mine. Te rog să mă numeşti Jamie. Ăsta-i numele meu de botez.

Cînd prietenul lui Alec nu-i răspunse, Jamie se întoarse să-l privească. Gavin rămăsese nedumerit.

— Nu se cade? întrebă ea.

— Ai spus că numele dumitale e Jane?

— Nu, e Jamie.

Şi dădu din cap, văzînd că Gavin era tot nedumerit. Întorcîndu-se spre Alec, ostaşul izbucni:

— Da' ăsta-i nume de bărbat!

Capitolul 9

— Tu l-ai pus, nu-i aşa, Alec?

Nu se osteni să-i răspundă la această întrebare absurdă. Jamie avea într-adevăr un nume de bărbat, iar pe Alec îl preocupau treburi mult mai importante decît să stea în uşă, discutînd cu ea această problemă.

Lăsînd-o cu privirea încruntată după el, plecă împreună cu Gavin, coborînd cele trei trepte spre sala cea mare. De fapt, fu nevoit să-i dea un brînci lui Gavin pentru a-l face s-o ia din loc.

Jamie privi în jur, curioasă. La dreapta ei se afla un zid de piatră înalt cît o turlă de biserică. Pietrele erau reci la atingere, netede ca nişte nestemate şlefuite, fără nici un fir de praf care să le păteze luciul maro-auriu. O scară de lemn ducea la etaj, unde un balcon se întindea pe toată lungimea unei laturi a clădirii. Jamie numără trei uşi şi presupuse că erau odăile de culcare pentru Alec şi rudele lui.

Fără îndoială, construcţia nu oferea prea multă discreţie. Oricine se afla în sala mare sau în hol putea să vadă cine intra sau ieşea din încăperile de sus.

Sala cea mare era destul de încăpătoare pentru o familie de uriaşi. Avea o înfăţişare golaşă, dar imaculată. Drept în faţa lui Jamie se afla un cămin mare de piatră, în care ardea un foc învăpăiat.

O masă cu cel puțin douăzeci de taburete ocupa o mică parte din latura stîngă. O altă masă, la fel de lungă, se afla în dreapta. La cîțiva pași dincolo de ea era pus un paravan înalt de lemn, probabil delimitînd drumul spre bucătărie.

Alec și Gavin stăteau așezați la masa din fața paravanului. De vreme ce nici unul dintre ei nu-i dădea vreo atenție, Jamie se duse pînă la paravan, privi dincolo de el și avu surpriza de a găsi un pat,pus pe o platformă înaltă. Pe peretele din spatele lui atîrnau în cuie diverse veșminte, iar Jamie își spuse că se putea ca acolo să doarmă Alec. Se rugă să se înșele.

Un soldat trecu pe lîngă ea și-i puse traista pe marginea platformei. Cu acest prilej, Jamie își dădu seama că, din păcate, ghicise bine. Ostașul o privi mirat, răspunzîndu-i apoi morocănos, cînd ea îi mulțumi că-i adusese bagajul, apoi îi făcu semn să se dea la o parte cînd un alt uriaș aduse un ciubăr rotund de lemn, punîndu-l în colțul de după paravan.

Jamie simți că roșea, la gîndul de a face baie în condițiile acelea. Paravanul avea să-i ascundă goliciunea, într-adevăr, însă oricine se întîmpla să intre în sală ar fi auzit zgomotele, ghicind negresit ce făcea.

Jamie se întoarse la soțul ei, hotărîtă să afle unde se afla bucătăria, ca să ceară să se servească cina. Ajunse lîngă el și stătu acolo cîteva minute, dar Alec nici n-o băgă în seamă. Îl asculta cu atenție pe Gavin, care-i dădea raportul. Jamie se așeză pe taburetul alăturat, cu mîinile împreunate în poală,

aşteptîndu-l cu răbdare să termine.

Curînd, i se făcu prea somn ca să se mai gîndească la mîncare. Tocmai se pregătea să se ridice de la masă, cînd în sală intrară grăbite două femei.

Aveau rochiile ţesute cu culorile clanului Kincaid, iar după ţinuta lor Jamie îşi dădu seama că nu erau nişte slujnice. Amîndouă aveau părul blond închis, ochi căprui şi zîmbete deschise — pînă dădură cu privirea de ea.

Zîmbetele le pieriră numaidecît de pe buze. Cea mai înaltă dintre ele chiar se încruntă la Jamie.

Jamie se încruntă şi ea. Era prea frîntă de oboseală ca să mai înghită asemenea nimicuri. Avea timp destul a doua zi pentru a încerca să se împrietenească. Deocamdată, nu-i ardea decît să plătească cu aceeaşi monedă.

Apoi, în sală intră un ostaş, care semăna vădit la faţă cu ambele femei. Se opri chiar în spatele lor, le puse mîinile pe umeri şi se uită la Jamie. Avea părul negru, aproape la fel de întunecat ca privirea.

Alec nu observă nimic, pînă cînd Jamie îl atinse uşor cu piciorul. Atunci o privi mustrător pentru că-l întrerupsese, dar imediat îi văzu pe cei trei care aşteptau lîngă intrare. Numaidecît, pe chip îi apăru un zîmbet larg. Cele două femei îi surîseră la rîndul lor. Cea mai înaltă dintre ele se repezi înainte.

— Veniţi şi staţi şi voi cu noi, îi pofti Alec. Marcus, ţie am să-ţi primesc raportul după cină. Ai adus-o pe Elizabeth

înapoi cu tine?

— Da, răspunse scurt Marcus.

— Unde e?

— A vrut să aştepte în casa ei o veste de la Angus.

Alec dădu din cap. Îţi aminti de soţia lui abia cînd Marcus întoarse privirea spre ea.

— Ea e nevastă-mea, le-o prezentă el. Se numeşte Jamie.

După care, întorcîndu-se spre soţia lui, îi spuse:

— El e Marcus, iar ea, Edith. Mary şi Edith sînt frate şi soră, şi veri primari ai Helenei.

Jamie ar fi putut ghici că erau frate şi soră — se încruntau aidoma. Dar era prea ocupată cu încercările de a urmări explicaţiile lui Alec, pentru a se mai preocupa de ostilitatea lor. Cine era Helena, şi cine acea Elizabeth, pe care Marcus tocmai o pomenise?

Alec îi întrerupse şirul gîndurilor, făcînd un semn către ultima dintre cei trei:

— Ultima, dar în nici un caz cea de pe urmă, este Annie a mea, anunţă el, pe un ton plin de afecţiune. Vino mai aproape, copilă. Trebuie să-ţi cunoşti noua stăpînă.

Cînd Annie se apropie şi ea grăbită, Jamie văzu că părea să fie doar cu un an sau doi mai tînără decît ea, deşi pe faţa frumoasă avea o expresie copilărească şi inocentă.

Annie făcu o reverenţă stîngace în faţa ei, apoi zîmbi dulce şi, cu o voce ca de fetiţă foarte mică, întrebă:

— Trebuie să-mi placă de ea, Alec?

— Da, răspunse el.

— De ce?

— Fiindcă atunci am să mă bucur.

— Dac-i pe-aşa, o să-mi placă, se învoi Annie. Cu toate că e englezoaică.

Zîmbetul i se lăţi şi mai mult, cînd adăugă:

— Mi-a fost dor de domnia ta, *my lord.*

Înainte ca Alec să fi avut timp de a-i răspnde la aceste cuvinte, Annie porni grăbită spre capătul opus al mesei, unde se aşeză între Marcus şi Edith.

Jamie o mai privi un moment pe Annie. Înţelegea limpede că era una dintre acele persoane deosebite care rămîn copii toată viaţa. I se frînse inima pentru ea, şi pentru Alec, fiindcă-i arătase o asemenea bunătate.

— Annie este sora lui Marcus? întrebă ea.

— Nu, e sora Helenei.

— Şi cine e Helena?

— A fost soţia mea.

Alec întoarse iar capul spre Gavin, înainte ca Jamie să-i mai poată pune vreo altă întrebare. Cîţiva servitori năvăliră în sală, atrăgîndu-le atenţia. Lui Jamie începu imediat să-i ghiorăie maţele, cînd zări tăvile cu mîncare pe care le aduceau cîteva femei voinice.

Masa fu acoperită cu căuşuri făcute din jimble uscate din care fusese scos miezul. Chiar în faţa lui Jamie fu pusă o porţie mare de carne de oaie. Jamie nu putea suferi oaia, după

ce se îmbolnăvise, în copilărie, de la o friptură din carne stricată, şi de-atunci nu se mai atinsese de aşa ceva, astfel că simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

Pe masă mai fură aduse felii de brînză, unele galbene, altele portocalii vîrstate cu roşu, tarte mari pline cu mure coapte şi pîini negre cu coaja aspră. De băut aveau căni de bere şi ulcioare cu apă.

Alec nu lua în seamă agitaţia din jur, iar cînd intră şi un grup de ostaşi, îi salută dînd scurt din cap, în timp ce continua să-l chestioneze pe Gavin.

Aghiotantul lui începea să-l irite. Deşi îi răspundea clar şi precis la toate întrebările, era atent mai mult la Jamie, care stătea aşezată în faţa lor, de cealaltă parte a mesei.

Ca reacţie la această ofensă săvîrşită fără voie, glasul lui Alec deveni mai sever. Jamie îşi privi soţul şi, cînd îi putu capta atenţia, îl întrebă:

— Ai primit vreo veste care te nemulţumeşte?

— Angus a dispărut.

— Angus?

— Un oştean aflat sub comanda mea, îi explică Alec. E egal în rang cu Gavin, deşi datoriile lui sînt de altă natură.

— Şi el ţi-e prieten?

Alec rupse în două o bucată de pîine şi-i oferi una dintre jumătăţi, înainte de a răspunde:

— Da, mi-e prieten bun şi el.

— Cine e Elizabeth? întrebă Jamie. Te-am auzit

întrebîndu-l pe Marcus dacă...

— Este nevasta lui Angus.

— O, biata femeie, răspunse ea, pe un ton plin de compasiune. Cred că e îngrozitor de îngrijorată. Nu s-ar putea ca Angus doar să fi întîrziat la întoarcerea acasă?

Alec clătină din cap.

— Nu, nevastă — aşa ceva ar fi o insultă la adresa mea. Trebuie că i s-a întîmplat ceva.

— E mort, altfel ar fi fost acum aici, interveni şi Gavin, ridicînd din umeri.

— De bună seamă, fu Alec de acord.

Ceilalţi oşteni îi ascultaseră atenţi, iar acum îi dădură dreptate lui Gavin.

— N-ai de unde să ştii dacă a murit sau nu, insistă Jamie, revoltată de răceala lor de-a dreptul barbară. Nu se cade să vorbiţi aşa despre prietenul vostru.

— De ce? întrebă Gavin, încruntîndu-se.

Fără să-i răspundă la întrebare, Jamie puse o alta:

— De ce nu plecaţi în căutarea lui?

— Au fost trimişi nişte oameni, caută chiar acum pe coline, răspunse Alec.

— Probabil îi vor găsi trupul neînsufleţit pînă dimineaţă, prezise şi Gavin.

— Gavin, nu pot să cred că vrei să pari aşa de nesimţitor, nu-i aşa? îl întrebă Jamie. Ar trebui să crezi că prietenul tău e în siguranţă.

— Ar trebui?

— Toți ar trebui s-o credeți, stărui Jamie, privind în lungul mesei, ca să se adreseze tuturor. Nu e bine să ne pierdem niciodată speranța.

Alec își ascunse zîmbetul. Soția lui se afla în casă de nici o oră, și deja dădea porunci.

— Ar fi o nădejde falsă, replică el. Și nu e nevoie să fii așa de ofuscată, nevastă.

Apoi își instrui soldații să ia parte și ei la conversație. Toți începură să vorbească în același timp, fiecare spunîndu-și părerea despre ceea ce i se putuse întîmpla lui Angus, deși toți împărtășeau aceeași concluzie: fără doar și poate, bietul Angus era mort.

Jamie tăcu pe tot parcursul mesei, ascultîndu-i. Înțelese curînd că dispărutul era un om foarte important pentru ei — și totuși, nu mai nutreau nici o speranță.

Edith și Annie nu scotea o vorbă, mîncînd cu privirea asupra bucatelor.

Alec o atinse pe Jamie pe braț. Cînd îl privi, el îi oferi o porție de oaie.

— Nu, mulțumesc.

— Ba ai s-o mănînci.

— Ba nu.

Nevenindu-i să creadă, Alec înălță o sprînceană. Îl contrazisese de față cu oamenii lui. Era de neconceput.

Jamie îi observă uimirea, și presupuse că nu-i plăcea să

fie contrazis.

— Nu vreau să mănînc carne de oaie, dar îți mulțumesc foarte mult că mi-ai oferit-o.

— Ai s-o mănînci, îi ordonă el. Eşti slăbită. Ai nevoie să-ți refaci puterile.

— Sînt destul de întremată, şopti Jamie. Alec, nu pot să mănînc oaie. N-am s-o pot ține în stomac. Pînă şi mirosul îmi face rău. Totuşi, restul mesei e foarte bun. Nici n-aş putea să mai iau o îmbucătură.

— Atunci, du-te şi fă-ți baia, o instrui el.

Observîndu-i iar oboseala din ochi, se încruntă.

— În curînd o să se-ntunece şi se va lăsa frigul. O să te pătrundă pînă-n măduva oaselor, dacă nu vei fi în pat.

— Şi-o să te pătrundă şi pe tine pînă la oase? îl întrebă ea.

— Nu, răspunse el, zîmbind. Noi, scoțienii, sîntem croiți dintr-o stofă mai aspră.

Jamie rîse. Hohotele ei melodioase atraseră atenția tuturor.

— Îmi întorci vorbele pe care ți le-am spus eu, remarcă ea.

Alec nu-i răspunse.

— Eu unde dorm, Alec?

— Cu mine.

Tonul lui nu îngăduia nici o contrazicere.

— Dar unde? insistă ea. Ne culcăm după paravan, sau într-una dintre camerele de sus?

Se întoarse să arate spre balcon, şi dintr-o dată încremeni. Pe toţi sfinţii, nu-i venea să-şi creadă ochilor. Se holbă într-acolo, plină de uimire.

Peste tot erau arme. Acopereau pereţii de sus şi pînă jos, de ambele laturi ale intrării. Dar ceea ce o uluia astfel nu era faptul că soţul ei avea drept locuinţă o panoplie uriaşă, nu — ci spada agăţată în mijlocul peretelui opus.

Era magnifică, acea spadă herculeană, cu prăselele bătute în nestemate roşii şi verzi. Arătau ca nişte ciorchini de struguri copţi. Jamie privi lung spada, înainte de a se uita şi la alte arme. Apoi, începu să le numere. Existau cinci spade cu totul, agăţate printre ciomege, ghioage, lănci şi alte arme cărora nu le ştia numele.

Da, erau cinci spade; numără din nou, doar ca să fie sigură.

Şi toate îi aparţineau lui. Oh, cît trebuia să mai fi rîs de ea cînd se oferise să-şi cheltuiască şilingii strînşi cu atîta caznă pentru a-i plăti o spadă! Se făcuse de ruşine, într-adevăr, dar şi mai mare era ruşinea lui Alec — pentru că o lăsase să se facă de rîs.

Era prea stingherită de propria ei naivitate pentru a-şi privi soţul, aşa că se uită în continuare spre perete, în timp ce întreba:

— Gavin? Toate armele acelea îi aparţin soţului meu, nu-i aşa?

— Într-adevăr, răspunse Gavin.

Îl privi pe Alec, pentru a-i judeca reacția față de schimbarea de comportament a lui Lady Kincaid. Cu siguranță, observase și el că vocea îi tremura, și nu se putea să nu-i fi văzut roșeața din obraji. Lui Gavin i se părea într-adevăr foarte ciudat. Stăpîna lui fusese atît de cuminte, aproape sfioasă, în timpul cinei. Abia dacă suflase vreo vorbă.

— Gavin? În Anglia, ceea ce-i aparține unui bărbat îi aparține și soției lui. La fel e și aici?

Îi vorbise fără să-și ia privirea de la soțul ei.

— Este la fel, răspunse Gavin. De ce întrebi, *milady?* Dorești ceva anume?

— Da.

— Și ce să fie, dar?

— Spada.

— O spadă, *milady?* se miră Gavin.

— Nu, Gavin, nu *„o spadă"*. Doresc *spada.* Cea din mijlocul peretelui de acolo. Spada aceea o vreau.

Din sală se înălță un murmur general. Gavin rămase cu gura căscată de uimire.

— Dar e însăși spada seniorului, se bîlbîi el. Cu siguranță, *milady...*

Rîsul lui Alec îl întrerupse.

— O nevastă n-ar putea nici măcar să ridice spada aceea, spuse el. Nu, o biată femeie nu poate avea în veci destulă putere — și mai ales una care nici măcar oaie nu-i în stare să

mănînce.

Cîteva clipe, Jamie nu-i răspunse la această provocare.

— Prin urmare, există pumnale pe care ar putea să le ridice cu slaba ei putere? întrebă ea într-un tîrziu, zîmbindu-i dulce bărbatului său.

— Desigur.

— Va să zică, poate că...

— Un jungher ar putea fi smuls cu uşurinţă din nişte mîini atît de nevolnice, Jamie.

Jamie dădu din cap a încuviinţare. Alec era cam dezamăgit, fiindcă îi fusese atît de uşor să cîştige duelul de vorbe. Cu o plecăciune spre el, porni spre paravan.

Alec se uită după ea, privind cum i se unduiau uşor şoldurile, pînă văzu că şi oamenii lui observaseră. Atunci îşi drese glasul ca să le atragă atenţia, fără să-şi ascundă neplăcerea..

Jamie ajunsese aproape de paravan, cînd mai adăugă spre el, peste umăr:

— Doar dacă nu cumva, desigur, ai dormi, Alec. Atunci, mîinile mele nevolnice ar fi destul de puternice, nu crezi? Noapte bună, bărbate. Mă rog să ai vise plăcute.

Rîsul lui Alec o urmă pînă după paravan.

— Am înţeles cumva greşit, se interesă Gavin, sau nevastă-ta tocmai te-a ameninţat cu moartea?

— Nu, n-ai înţeles greşit.

— Şi totuşi, rîzi?

— Nu te mai încrunta, îl muștrului Alec. Sînt în siguranță. Nevastă-mea n-ar încerca să-mi facă nici cel mai mic rău. Nu-i stă în fire.

— Nu-i stă în fire? E englezoaică, Alec.

— Vei înțelege asta cînd ai s-o cunoști mai bine.

— Este foarte frumoasă, consimți Gavin, zîmbind. N-am avut cum să nu observ.

— Am văzut c-ai obsrvat, mormăi Alec.

— Da... mă rog, va trece multă vreme pînă să mă obișnuiesc cu ea, recunosc Gavin, stînjenit că boierul său îl surprinsese privindu-i lung soția. Oamenii ar fi în stare să-și dea și viața ca s-o apere, Alec, dar sincer, nu știu dacă-i vor acorda vreodată loialitatea lor. Și numai fiindcă e englezoaică, desigur.

— N-am uitat asta, răspunse Alec. De fiecare dată cînd deschide gura, accentul ei mi-o amintește. Totuși, poate că va reuși să le cîștige încrederea pe merit, cu timpul. Eu n-am să silesc pe nimeni.

— Credeam că era cam sfioasă, dar acum nu mai sînt chiar atît de sigur.

— E tot atî de sfioasă ca mine, preciză Alec. Femeia asta cunoaște foarte puține temeri. Îi place să spună ce-are-n cap — ăsta-i altul dintre numeroasele ei cusururi. Dar e prea blîndă ca să-i fie bine, Gavin.

— Înțeleg..

— Și de ce naiba zîmbești? se răsti Alec.

— De nimic, *my lord.*

— Ascultă la mine. Vreau s-o păzeşti pe Jamie ori de cîte ori sînt plecat de-acasă. O clipă să n-o scapi din privire, Gavin.

— Te temi de vreun necaz?

— Nu, răspunse Alec. Dar tu fă numai cum îţi porunesc, fără să-mi mai pui întrebări.

— Desigur.

— Vreau să se acomodeze cît mai lin cu putinţă. Nu-i deloc chiar atît de voinică pe cît pare.

— Ai mai spus asta, remarcă Gavin, pe negîndite.

Alec îl privi crunt, ca să-i arate că nu-i plăcea defel comentariul lui.

— E de ajuns doar să vadă sînge, ca să se şi tulbure.

— La fel se tulbură şi cînd vede oaie.

Rîseră amîndoi — dar nu pentru multă vreme. De îndată ce privi în lungul mesei, Alec amuţi.

Toţi ostaşii se uitau ţintă la paravanul de lemn. N-or fi avut ei încredere în nevasta boierului lor, dar erau captivaţi de ea, cu siguranţă.

Jamie habar n-avea ce agitaţie stîrnise. Aşteptă cu răbdare pînă cînd servitoarele terminară de umplut ciubărul cu apă fierbinte, timp în care stătu de vorbă cu o femeie căruntă şi blîndă la fire, pe nume Frieda.

Aceasta tocmai se pregătea să plece, cînd Jamie o întrebă unde era bucătăria.

— La dracu-n praznic... şopti Frieda. O, Doamne, nu vrusei să zic asta, stăpînă.

Jamie abia îşi stăpîni rîsul. Biata femeie arăta copleşită, şi nu voia să-i mai sporească şi ea stînjeneala.

— N-am să spun nimănui, îi promise ea. Aşadar, bucătăria e în altă clădire?

Frieda dădu din cap atît de tare, încît cocul din creştet i se bîţîi mai-mai să se desfacă.

— În unele ierni, trebuie să mergem prin zăpada pîn-la genunchi, ca s-ajungem acolo.

— Mîine ai să-mi arăţi şi mie unde e?

— De ce vrei s-o vezi, fătucă?

— Acum, c-am ajuns să fiu stăpîna casei, s-ar putea să fac cîteva schimbări, pe ici, pe colo, îi explică Jamie. Şi se pare că ar trebui să aducem bucătăria puţin mai aproape de casa asta mare, nu-i aşa?

— Vorbeşti serios, fătucă? întrebă Frieda, fără să-şi ascundă entuziasmul.

Apoi se încruntă, şoptind:

— Totuşi, eu nu m-aş lăuda cu făcutul schimbărilor, cel puţin în faţa lui Edith. Îi place să se socoată stăpînă aici. Cam umblă cu nasul pe sus, muierea asta.

Jamie zîmbi.

— Va trebui să schimbăm şi asta, nu-i aşa?

După zîmbetul radios al bătrînei, îşi dădu seama că-şi făcuse o aliată pe viaţă.

— Mai bine vezi de baie pînă nu ţi se răceşte apa, o sfătui Frieda, înainte de a pleca.

Jamie se gîndi la spusele Friedei, în timp ce se dezbrăca de haine. Intră în ciubăr fără să scoată un sunet. Nu voia să le atragă atenţia celorlalţi — dar, cînd termină cu spălatul, era prea obosită ca să-i mai pese dac-o auzeau sau nu. Luă pe ea o cămaşă de noapte curată, legînd-o de jos şi pînă sus cu panglicile trandafirii, şi se culcă în patul cel uriaş.

Ultimul ei gînd, înainte de a adormi, fu că-şi dorea ca Alec să vină mai repede la culcare. Aşa să-i ajute Dumnezeu, începea să se îndrăgostească de scoţianul acela barbar!

* * *

Văd cum se tot uită Alec spre paravan. Căţeaua englezoaică l-a şi făcut s-o vrea. Oare aşa de puţin a iubit-o pe Helena, încît o poate înlocui cît ai bate din palme?

Nu mai ţine minte lecţia. Poate că i-a şi dăruit miresei inima lui. Dumnezeule, nădăjduiesc să fie aşa. Atunci, moartea ei va fi cu atît mai dureroasă.

Abia aştept s-o ucid.

Capitolul 10

Pe Jamie o trezirã şoaptele. La început, rămase dezorientată. Flăcările lumînărilor aruncau umbre în mişcare pe paravan. Jamie privi un timp jocul de lumini şi umbre, înainte de a-şi aminti unde se afla.

Şoaptele se auzirã din nou. Acum înţelegea şi cuvintele. Asculta sfînta taină a ultimei împărtăşanii, ritualul sacru pentru un suflet care urmează să se înalţe la ceruri.

Pesemne îl găsiseră pe Angus. Jamie îşi făcu în grabă semnul crucii, luă pe ea halatul şi se duse să se roage. Ştia că era considerată o străină, dar în acelaşi timp era şi soţia lui Alec. Nu avea datoria de a sta lîngă soţul ei cînd acesta îşi lua rămas bun pentru totdeauna de la un prieten?

Alec n-o auzi apropiindu-se. Jamie rămase la spatele lui, privind spre preotul care citea slujba.

Trupul fusese întins pe masa din partea opusă paravanului. Bătrînul preot, îmbrăcat în odăjdii de înmormîntare, negre cu tiv violet, stătea într-un capăt al mesei. Avea părul cărunt şi vorbea cu un glas îngreunat de tristeţe.

Alec stătea în capătul opus al mesei lungi, iar între ei se înşirau ostaşi de diverse ranguri. Anna, Edith şi altă femeie, se aflau în apropierea vetrei.

Inima lui Jamie se frînse pentru îndurerata femeie. Vedea

cum îi şiroiau lacrimile pe faţă, dar nu scotea un sunet, lucru pentru care Jamie o admira cu atît mai mult. În împrejurări asemănătoare, ea probabil că s-ar fi pierdut cu firea.

Se uită pe lîngă soţul ei, ca să-l vadă mai bine pe omul pe care-l jeleau.

În primul moment, crezu că era mort. Jamie se deprinsese să vadă răni de tot felul, aşa că abia dacă păli puţin la vederea îngrozitoarei privelişti din faţa ei. Bietul Angus era plin de sînge, de la o rană mare şi arcuită ce-i sfîşia pieptul. Avea antebraţul stîng rupt lîngă încheietură, dar fără ca oasele să iasă în afară.

Era un om brăzdat în lupte, cu trăsături aspre şi păr castaniu închis. Fruntea-i era umflată de la o lovitură, făcîndu-l să arate monstruos. Jamie îi privi mult timp chipul, întrebîndu-se care dintre toate acele vătămări îi cauzase moartea.

Deodată, omul se strîmbă. Era o mişcare aşa de măruntă, încît i-ar fi scăpat, dacă nu se uita la el cu atîta atenţie.

În suflet îi licări o scînteie de speranţă. Începu să urmărească respiraţia rănitului. Era puţin cam subţiată, dar mai avea vigoare — semn bun, căci cînd moartea venea să dea tîrcoale prăzii, se auzea un fîşîit uscat prin aer.

Şi cu toate acestea, adevărul o luă prin surprindere. Angus nu murea... încă.

Rugăciunile preotului nu se mai sfîrşeau odată. Jamie nu voia să mai aştepte. Omul pe care-l jeluiau risca să răcească şi

să moară înainte de crăpatul zorilor, dacă nu se ocupa de rănile lui.

Ajnse lîngă Alec şi-l bătu pe umăr. Acesta se întoarse imediat, apoi trecu în faţa ei, ca să nu-l vadă pe ostaşul rănit. Nu părea prea bucuros s-o ştie acolo.

— Angus e? şopti ea.

Alec dădu din cap.

— Culcă-te la loc, Jamie.

— N-a murit.

— E pe moarte.

— Nu, Alec, nu cred că moare.

— Du-te la culcare.

— Dar, Alec...

— Numaidecît.

Asprimea din porunca lui o îngrijora. Încet, Jamie se întoarse şi porni înapoi spre pat. Înşira deja în minte lucrurile de care avea nevoie ca să-l ajute pe Angus.

Cînd reveni lîngă soţul ei, avea braţele încărcate cu neprețuitele ei ulcele şi săculeţe de leacuri. În buzunarul mantalei îşi vîrîse un ac lung, cu fir rezistent. Din celălalt buzunar îi atîrnau trei ciorapi albi. Jamie era hotărîtă să facă tot ce putea pentru a-l salva pe războinic, cu sau fără cooperarea soţului ei. Spera doar ca Alec să nu facă prea mult tărăboi înainte de a se îndupleca.

Totuşi, trebuia să cedeze, şi cu asta, gata.

Preotul dădu binecuvîntarea din urmă şi îngenunche. Alec

făcu un semn spre oamenii lui, se întoarse şi fu cît pe ce s-o doboare pe Jamie la podea. Instinctiv, întinse mîinile s-o ţină.

Pe faţă i se citi imediat furia — ca şi în puterea cu care-i strînse umerii în mîini. Jamie trase adînc aer în piept, apoi izbucni:

— Noi, în Anglia, avem un obicei cam ciudat, Alec. Nu jelim un om pînă nu moare, şi nici nu chemăm preotul înainte de a fi convinşi că va muri.

Cu aceste vorbe, reuşi să-i atragă atenţia, aşa că se grăbi să continue:

— Alec, încă nu poţi şti sigur că că Angus e pe moarte. Lasă-mă să văd de rănile lui. Dacă Dumnezeu vrea să-l cheme la El acum, oricum nu voi schimba nimic cu ceea ce fac.

Răspunsul întîrzie mult timp. Alec o privea ca şi cum tocmai şi-ar fi pierdut minţile. Jamie încercă să treacă pe lîngă el, dar îi tăie calea din nou.

— E plin de sînge.

— Am văzut.

— Sîngele îţi face rău.

— Alec, de unde-ţi vin toate ideile astea?

Soţul ei nu-i răspunse la provocare, aşa că Jamie încercă să-l asigure:

— N-o să mi se facă rău.

— Dacă ţi se face, voi fi foarte nemulţumit de tine.

Iar dacă glasul îi devenea şi mai aspru, probabil ar fi

făcut să cadă o lovitură de trăsnet, îşi spuse Jamie.

— Voi avea grijă de el, bărbate, cu sau fără permisiunea ta. Şi acum, dă-te la o parte din drum.

Alec nu se clinti, dar porunca ei tăioasă îl făcu să mărească ochii. Părea gata s-o strîngă de gît. Prin urmare, Jamie îşi spuse că ordinele nu erau calea cea mai potrivită.

— Alec, te-am învăţat eu cumva cum să te lupţi cu banditii aceia care ne-au atacat pe drum încoace?

Întrebarea era prea ridicolă ca să-i răspundă, aşa că tăcu, iar Jamie continuă tot ea:

— Nu, sigur că n-am făcut-o. Eu nu mă pricep la lupte, bărbate, dar ştiu multe despre tămăduiri. Îl voi ajuta pe Angus cît pot, şi gata. Iar acum, te rog să-mi faci loc. Prietenul tău are nişte dureri îngrozitoare.

Abia aceste din urmă vorbe îl făcură pe Alec să devină mai îngăduitor.

— De unde ştii că are dureri?

— L-am văzut cum s-a strîmbat.

— Eşti sigură?

— Cît se poate de sigură.

Severitatea din tonul ei îl uimea. Sub ochii lui, se prefăcea într-o lupoaică.

— Fă tot ce poţi.

Cu un oftat obosit, Jamie se grăbi spre masă. Îşi puse leacurile într-un colţ, după care se aplecă peste Angus să-i cerceteze vătămările.

Toți războinicii reveniseră din nou lîngă masă. Păreau indignați, iar Alec se gîndi că s-ar fi putut să izbucnească o răscoală. Își încrucișă brațele pe piept și cercetă încet chipurile oamenilor, care se întoarseră să-l privească, așteptînd să vadă ce avea să facă în legătură cu acea intervenție nerespectuoasă.

Jamie nu le dădea nici o atenție ostașilor. Cu blîndețe, apăsă marginile umflăturii de pe fruntea lui Angus. Apoi îi studie rana de la piept.

— E întocmai cum bănuiam, spuse ea.

— Moare? întrebă Alec.

Jamie clătină din cap. Cu un ușor zîmbet, spuse:

— E mai mult amăgire.

— Amăgire?

— Adică arată mai rău decît este de fapt.

— Nu va muri?

Preotul pusese această întrebare. Bărtînul se chinuia să se ridice iar în picioare, gîfîind de efort. O privea pe Jamie cu o expresie încruntată cum în viața ei nu mai văzuse.

— Are mari șanse să scape, părinte, îi spuse ea.

Auzi țipătul unei femei și bănui că era Elizabeth.

— Aș dori să te ajut, anunță preotul.

— Ți-aș fi recunoscătoare.

În spatele ei, ostașii bombăneau printre dinți. Nu-i luă în seamă, întorcîndu-se iar spre Alec.

— Am observat că tocmai plecai cu oamenii tăi, dar dacă

nu aveți o treabă importantă, mi-ar prinde bine o mînă de ajutor și din partea ta.

— Ne duceam să meșterim o ladă, îi explică el.

— O ladă?

— Da, o ladă de îngropăciune, precizâ și preotul.

Jamie îl privi nevenindu-i să creadă. Îi venea să acopere cu palmele urechile lui Angus, ca să nu audă vorbele acelea descurajatoare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, l-ați fi băgat pe Angus în pămînt pînă mai respira?

— Nu, am fi așteptat, răspunse Alec. Chiar crezi că-l poți salva, nu?

— Eu cu ce pot să ajut? se interesă Gavin, înainte ca Jamie să-i poată răspunde soțului ei.

— Am nevoie de mai multă lumină, de fîșii de pînză, o cupă cu apă caldă, străchini cu și mai multă apă, și două șipci de lemn, Gavin, cam atît de lungi și de late, îi arătă ea cu mîinile dimensiunile dorite.

Dacă-și ziceau cumva că cererile ei n-aveau nici un sens, nu i-o spuseră.

— Are brațul rupt, fătucă. Te gîndești să i-l tai? o întrebă preotul.

Un oștean din spatele ei mormăi:

— Angus ar primi mai degrabă să moară, decît să rămînă fără un braț.

— N-o să i-l tăiem! răspunse ea, exasperată. O să i-l

îndreptăm la loc.

— Poți face asta? vru să știe preotul.

— Da, pot.

Oamenii se strînseră în jurul mesei. Gavin își croi drum pînă lîngă stăpîna lui.

— Uite cupa cu apă pe care o voiai. Străchinile sînt în spatele tău.

Jamie deschise una dintre ulcelele cu medicamente, luă între degete puțin praf castaniu și-l puse în apa din cupă, amestecînd bine. Cînd lichidul deveni tulbure, îi dădu pocalul lui Gavin.

— Ține-l un moment, te rog.

— Ce este, stăpînă? întrebă Gavin, mirosind poțiunea.

— O licoare de dormit pentru Angus. Îi va ușura și durerea.

— Doarme deja.

Nerecunoscînd glasul, Jamie își dădu seama că vorbise un alt oștean, pe un ton plin de furie.

— Doarme, într-adevăr, murmură încă unul. Poa' să vază oricișicine.

— Nu doarme, îi contrazise Jamie, abia păstrîndu-și răbdarea. Știa că trebuia să le cîștige încrederea, dacă voia să poată conta pe ajutorul lor.

— Și-atuncea, de ce nici nu se uită la noi, nici nu ne grăiește nimica?

— Are dureri prea mari, răspunse ea. Alec, vrei să-i ții

capul sus, ca să bea mai uşor?

Alec fu singurul care n-o contrazise. Se apropie de masă şi săltă capul rănitului. Jamie se aplecă peste prietenul lui, îi cuprinse obrajii între palme şi-i vorbi:

— Angus, deschide ochii şi uită-te la mine.

Fu nevoită să repete cererea de trei ori, ultima dată aproape răcnind, pentru ca războinicul să se supună în sfîrşit.

Un murmur surprins se auzi din jurul mesei, Toţi Toma necredincioşii fuseseră convinşi.

— Angus, trebuie să bei asta, continuă Jamie. Îţi va alunga durerea.

Nu se lăsă pînă cînd războinicul înghiţi o porţiune mare din licoare. Atunci, oftă mulţumită.

— Într-un minut, două, încep să-şi facă efectul.

După ce rosti aceste cuvinte, ridică privirea.

Alec îi zîmbea.

— Încă s-ar mai putea să facă febră şi să moară, şopti ea, temîndu-se să nu le fi dat prea mari speranţe.

— N-ar îndrăzni.

— Nu?

— După cum ai strigat la el...

Jamie simţi că roşea.

— A trebuit să vorbesc mai tare, explică ea. Altfel nu-l puteam face să răspundă.

— Cred că acum doarme, presupuse Gavin.

— Vom vedea.

Aplecîndu-se din nou peste Angus, Jamie îi cuprinse iar fața în mîini.

— Ți-a mai trecut durerea? îl întrebă.

Încet, războinicul deschise ochii. Jamie văzu că medicamentul începea să-şi facă efectul, căci ochii căprui ai scoțianului deveniseră sticloşi.

Şi pe chip i se aşternuse o expresie mult mai liniştită.

— Am ajuns în cer? întrebă el, cu vocea ca o şoaptă scrîşnită. Tu eşti îngerul meu?

Jamie zîmbi.

— Nu, Angus. Eşti tot în Highlands.

Privirea lui Angus deveni îngrozită.

— Dumnezeule Atotputernice, nu-s în paradis. Am ajuns în iad. Ce farsă crudă îmi joacă necuratul! Arăți ca un înger, dar vorbeşti ca... englezii!

Ultimul cuvînt îl spusese aproape urlînd, şi numaidecît începu să se zbată. Jamie se aplecă la urechea lui dreaptă şi-i şopti în gaelică:

— Odihneşte-te liniştit, prietene. Te afli în mîini scoțiene, în siguranță. Gîndeşte-te la următoarea ta luptă cu englezii, dacă te face să te simți mai bine, dar acuma taci şi lasă licoarea să te adoarmă.

Accentul scoțian cu care încercase să-i vorbească suna îngrozitor de fals, dar Angus era prea amețit ca să mai observe. Încetă să se mai zbată şi închise iar ochii.

Adormi cu zîmbetul pe buze.

— Şi eu aş dori să te ajut...

Vocea înecată de lacrimi era a lui Elizabeth. Femeia cea blondă venise de cealaltă parte a mesei, în faţa lui Jamie. Arăta speriată încă, dar şi hotărîtă, iar cînd Jamie îi zîmbi, răspunse şi ea cu un surîs mai şovăitor.

— Angus e soţul meu. Voi face tot ce-mi spui să fac.

— Îţi sînt recunoscătoare pentru ajutor, răspunse Jamie. Umezeşte pînza asta şi apasă-i-o pe frunte, o îndrumă ea.

Apoi scoase cei trei ciorapi din buzunar, iar pe unul dintre ei îl petrecu peste o şipcă de lemn adusă de Gavin. Între timp, unul dintre ostaşi acoperi şi stinghia cealaltă.

Acum mîinile îi tremurau, căci treaba de care se temuse cel mai mult nu mai putea fi amînată. Era vremea să îndrepte braţul lui ~~Alec~~ Angus.

— În Anglia, se obişnuieşte ca beteagul să fie adormit cu un burete, dar mie nu-mi place deloc tratamentul ăsta, îndrugă ea, cam fără şir. Mă rog ca Angus să nu se deştepte pînă mîntuiesc treaba.

— N-ar dormi mai bine dacă ai folosi buretele? întrebă un războinic.

— A, ba da. Dar s-ar putea să nu se mai trezească. Adesea se întîmplă aşa, din nefericire. E mai mare pericolul decît cîştigul, nu credeţi?

Fără întîrziere, ostaşii se repeziră toţi să-i dea dreptate.

— Alec? Va trebui să faci tu asta pentru mine, îi ceru ea. E n-am putere. Gavin, voi avea nevoie de nişte fîşii lungi de

pînză gata pregătite, ca să-i leg stinghiile de braț.

Petrecu al treilea ciorap peste mîna umflată a lui Angus, îi făcu cinci găuri și-i scoase prin ele degetele.

— Alec, ia-l de mînă. Gavin, tu ține-l de braț. Trageți amîndoi, dar cît se poate de încet, vă rog, pînă reușesc să-i îndrept oasele. Elizabeth, acum tu trebuie să te întorci cu spatele. Mai bine să nu vezi.

Jamie trase adînc aer în piept, ca să se calmeze, după care murmură:

— Dumnezeule, nu pot să sufăr partea asta... Haideți, acum!

Fu nevoie de trei încercări, pînă se convinse că într-adevăr capetele rupte ale oaselor se aflau din nou în poziția corectă. Strecură prima șipcă pe sub braț, iar pe a doua o puse deasupra. Mîinile îi tremurau. Alec ținu stinghiile nemișcate, în timp ce Jamie le înfășura cu fașa. Cînd termină, brațul lui Angus era ținut strîns locului.

— Gata, ce-a fost mai greu a trecut, spuse ea, cu un oftat adînc de ușurare.

— Dar pieptul, *milady*, îi reaminti preotul.

Tuși prelung, chinuit, apoi adăgă:

— Are o ditamai gaura.

— Arată mai rău decît e cu adevărat, răspunse ea.

Corul de oftaturi din jur o făcu să surîdă. Cînd ceru să i se mai aducă lumină, fu aproape orbită de nenumărate lumînări cu care veniră luptătorii.

Jamie mai ceru o cupă cu apă caldă. Desfăcu alt ulcioraş, turnă în apă nişte pudră portocalie, apoi îi dădu cupa preotului.

— Bea asta. O să-ţi vindece tusea, îi spuse ea. Îmi dau seama că te chinuieşte.

Preotul amuţi. Consideraţia ei îl uimea. Bău o duşcă zdravănă, apoi se strîmbă.

— Bea-o pînă la fund, părinte. îi ordonă Jamie.

Ca un copil, preotul se mai codi un minut, după care făcu ce i se spusese.

Apoi, Jamie îşi îndreptă atenţia spre rana din pieptul lui Angus. Era plină de pămînt şi sînge închegat, aşa că avu mult de furcă pînă să i-o curete bine. Lucra meticulos, căci ştia din proprie experienţă, şi din instrucţiunile primite de la mama ei, ce mult rău putea să facă un singur grăunte de ţărînă rămas într-o rană bandajată. De vreme ce avea marginile zdrenţuite, le cusu laolaltă cu acul şi aţa.

Alec poruncise ca în sala cea mare să mai fie adus un pat. Ştia că Jamie voia să-şi aibă pacientul în apropiere, iar casa lui Angus era destul de departe.

Soţia lui Angus nu mai scosese o vorbă, toată noaptea. Jamie abia dacă-i dădea vreo atenţie. Stătuse atît de mult timp aplecată peste rănit, încît cînd în sfîrşit se îndreptă, un junghi de durere îi străbătu spinarea, făcînd-o să se împleticească. Cel puţin o duzină de mîini se repeziră s-o sprijine.

— Edith, te rog, ajută-mă să bandajez pieptul soţului tău.

îi ceru ea, gîndindu-se în sfîrşit să n-o nesocotească pe biata femeie îngrijorată.

Elizabeth se grăbi s-o ajute. De cum terminată, Alec îşi duse prietenul în braţe pînă la pat. Jamie şi Elizabeth îl urmară.

— O să fiarbă de furie, cînd s-o trezi, cu durerile pe care le va avea atunci, prezise Jamie. Vei avea de-a face cu un urs turbat, Elizabeth.

— Dar se va trezi.

În vocea lui Elizabeth se simţea mulţumirea.

— Se va trezi, într-adevăr, confirmă şi Jamie.

O lăsă pe Elizabeth să potrivească pătura în jurul umerilor soţului ei, înainte de a o întreba:

— Edith şi Annie unde s-au dus?

— Înapoi la casa lor, să se culce, răspunse Elizabeth. Mi-au cerut să le trezesc cînd Angus... dacă o să moară.

Jamie îl privi pe Alec uimită, dar Elizabeth zîmbi.

— Acum nu mai trebuie să le trezesc.

Dădu să pornească spre uşă, după care îşi aminti că mai avea ceva de spus.

— Fiul meu va purta numele tatălui său, cînd va veni pe lume.

— Şi cînd va avea loc acest eveniment binecuvîntat? se interesă Jamie.

— Peste şase luni. Iar dacă e fată...

— Da?

— Atunci, o voi boteza după domnia ta, *milady*.

Jamie ar fi rîs, dacă ar mai fi ţinut-o puterile. Era atît de frîntă, însă, încît abia putu să zîmbească.

— Ai auzit, Alec? Elizabeth nu găseşte că Jamie e nume de bărbat. Ce zici de asta?

Elizabeth îi zîmbi lui Alec, care dădu din cap, apoi spuse:

— Jamie? Credeam că te numeşti Jane, *milady*.

Alec rîse şi pentru soţia lui. Elizabeth strînse mîna lui Jamie la piept, ca să-i dea de înţeles că glumea, apoi ieşi din sală, împreună cu Marcus.

— Omul ăla zîmbeşte vreodată? îl întrebă Jamie pe Alec, cînd rămaseră din nou singuri.

— Cine?

— Marcus.

— Ba, Jamie, nu zîmbeşte niciodată.

— Mă urăşte de moarte.

— Aşa se pare, dară.

Cu cît o privea mai mult, cu atît Jamie se simţea tot mai stînjenită. Îi puse în mîini cupa cu licoare, spunîndu-i cu o voce sfioasă:

— Uite, să-i dai asta lui Angus s-o bea.

— Vreme de cîteva ceasuri, ai împărţit la porunci ca un comandat pe cîmpul de luptă, Jamie. Iar acum, faci pe sfioasa cu mine. De ce această schimbare?

— Din cauza ta, răspunse ea. Mă intimidezi cînd te uiţi

aşa la mine.

— Bine că ştiu.

— Ba nu e bine deloc că ştii, bombăni ea.

Îi smulse iar cupa din mîini, se duse grăbită pînă lîngă Angus şi-l făcu să bea toată poţiunea.

— Vreau să-mi porţi pledul, spuse Alec.

— Poftim?

— Vreau să-mi porţi culorile, nevastă.

— De ce?

— Fiindcă acum eşti a mea, îi explică el cu răbdare.

— Am să-ţi port pledul cînd inima mea se va hotărî să-ţi aparţină, Kincaid, nici o clipă mai devreme. Ce zici de asta?

— Ţi-aş putea porunci să...

— Dar n-ai s-o faci.

Alec zîmbi. Va să zică, blînda lui soţioară începea să-l înţeleagă la urma urmei.

— Îţi dau două săptămîni ca să te hotărăşti, Jamie — dar pînă la urmă tot îmi vei purta pledul.

— Eşti foarte arogant, bărbate.

— Mă bucur c-ai observat.

Alec ieşi din sală înainte ca Jamie să-şi poată stăpîni rîsul îndeajuns ca să-l zădărască din nou. Soldaţii îl aşteptau în curte, dornici să afle cum se mai simţea camaradul lor.

— M-am lăudat că va avea nevoie de mult timp ca să le cîştige încrederea, îi spuse Gavin lui Alec. Am greşit. I-a luat mai puţin de o zi.

Marcus, împreună cu sora lui, Edith, aşteptară lîngă Gavin pînă cînd ajunseră alături şi Elizabeth cu Annie.

— Vezi, Annie? Ţi-am spus eu că Alec o se simtă mai bine! îi şopti fericită Elizabeth.

— Lady Kincaid l-a salvat pe Angus, îi spuse Gavin lui Marcus. E un prilej de bucurie, prietene, nu dé mînie. De ce te încrunţi aşa?

— Angus s-ar fi lecuit şi fără ajutorul lui Lady Kincaid. A fost voia lui Dumnezeu, nu a ei.

Asprimea din tonul lui îl făcu pe Alec să-l privească mai atent.

— N-o accepţi pe soţia mea, Marcus? întrebă el, cu o blîndeţe înşelătoare în glas.

Numaidecît, războinicul clătină din cap.

— O accept fiindcă ţi-e nevastă, Alec, şi aş apăra-o cu preţul vieţii mele, adăugă el. Dar loialitatea n-o să mi-o cîştige aşa uşor.

Anna şi Edith stăteau lîngă Marcus, la fel de încruntate. Alec le privi pe rînd, apoi vorbi din nou.

— Cu toţii o veţi face să se simtă binevenită aici. Aţi înţeles ce v-am spus?

Femeile încuviinţară neîntîrziat. Marcus aşteptă un timp pînă să vorbească.

— Ai uitat-o atît de repede pe Helena noastră, Alec?

— Sînt aproape trei ani de-atunci, interveni Gavin.

— N-am uitat-o.

— Atunci, de ce...

— M-am însurat ca să-mi mulțumesc regele, Marcus, cum știi și tu al dracului de bine. Înainte de a-i întoarce spatele soției mele, amintește-ți — și amintiți-vă cu toții — că și Jamie s-a măritat tot la porunca regelui ei. Nu și-a dorit această cununie cu nimic mai mult decît mi-am dorit-o eu. Onorați-o pentru că și-a făcurt datoria.

— Chiar n-a vrut să se mărite cu tine? întrebă Annie, peste poate de surprinsă.

Alec clătină din cap.

— Singurul motiv pentru care discut asemenea lucruri cu tine, Annie, e că Helena a fost sora ta. Jamie îi era juruită unui alt bărbat. De ce-ar fi vrut să se mărite cu mine?

— Englezii ne urăsc la fel de mult pe cît îi urîm și noi pe ei, adăugă Gavin.

— Soția ta nici nu știe ce noroc are, interveni Annie cu sfială.

Sinceritatea din vocea ei îl făcu pe Alec să zîmbească. Îi lăsă pe cei trei cu privirile după el și plecă, urmat de Gavin.

— Mă întreb, Alec, de cît timp va avea nevoie soția ta ca să ne accepte pe noi, mrmură acesta.

— De foarte puțin, prezise Alec. O să se acomodeze, Gavin. Ai să vezi.

Capitolul 11

Părintele Murdock stătea aşezat lîngă patul lui Angus, moţăind, şi aproape adormise, cînd îi atrase atenţia un scrîşnet de metal pe piatră. Se întoarse în direcţia aceea şi o văzu pe Lady Jamie chinuindu-se să tîrască un cufăr cît toate zilele. Îl scotea din prima cameră de la etaj, aflată chiar lîngă capul scării.

Preotul se grăbi să traverseze sala cea mare şi să urce treptele.

— Ce încerci să faci, Jamie? o întrebă.

— Mă gîndeam să folosesc dormitorul din faţă, părinte, răspunse ea. Are o fereastră mare, cu vedere frumoasă.

— Dar ce ce muţi cufărul acesta?

— Ocupă prea mult loc. Nu te obosi, părinte, am destulă putere ca să-l duc singură.

Preotul n-o luă în seamă şi îi dădu o mînă de ajutor pentru a împinge cufărul în camera din faţă.

— Ar fi trebuit să-l goleşti înainte de a-l duce, spuse el.

Jamie clătină din cap.

— Nu se cuvenea să mă uit înăuntru. Nu-i al meu, şi oricine are dreptul la viaţa sa personală.

— Cufărul a fost al Helenei, o înştiinţă părintele Murdock. Cred că acum îl poţi considera al tău, Jamie.

Înainte ca Jamie să răspundă, preotul se întoarse şi porni

spre uşă.

— Mai bine să mă duc jos la Angus. Trebuie să-l veghez pîn-o aduce Gavin pe Elizabeth înapoi.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, strigă Jamie în urma lui.

* * *

Fătuca o lungea la nesfîrşit, îşi spuse părintele Murdock, după aproape un ceas. Se tot uita în sus, spre uşa dormitorului, întrebîndu-se ce făcea. Cînd Elizabeth intră în sala cea mare, preotul se hotărî să vadă ce anume o ţinea pe Jamie atît de ocupată.

Era tot în al doilea dormitor. Aprinsese două lumînări, care scăldau odaia într-o lumină blîndă, şi stătea îngenuncheată lîngă cufăr. Tocmai închidea capacul, cînd părintele Murdock intră pe uşă.

— Ai găsit ceva de folos? o întrebă el.

Nu observă că Jamie plîngea, decît cînd ridică faţa să-l privească.

— Ce este, fătuco? Ce te-a necăjit?

— Sînt o proastă, şopti ea. Acum ea e moartă, iar eu nici măcar n-am cunoscut-o, părinte, şi totuşi plîng de parcă ar fi fost propria mea soră, de-o mamă şi de-un tată. Nu vrei să-mi povesteşti despre Helena, rogu-te?

— Alec ar trebui să-ţi povestească de ea, nu eu, se codi părintele Murdock.

— Te rog, părinte, îl imploră Jamie. Vreau să știu ce s-a întîmplat. Sînt convinsă că nu Alec a ucis-o.

— Dumnezeule mare, sigur că nu! exclamă preotul. Unde-ai auzit o asemenea grozăvie?

— În Anglia.

— Helena și-a luat singură zilele, Jamie. A sărit de pe creasta de deasupra păşunii.

— Nu s-ar fi putut să fie o întîmplare? N-o fi căzut fără voie?

— Nu, n-a fost întîmplare. A văzut-o cineva.

Jamie clătină din cap.

— Nu înțeleg, părinte. Era chiar așa de nefericită aici?

Preotul lăsă privirea în jos.

— Trebuie să fi fost peste poate de nefericită, Jamie, dar își ascundea foarte bine simțămintele. N-am văzut de ea așa cum ar fi trebuit, acuma-mi dau seama, abia. Annie și Edith socotesc că punea la cale să-și scurteze viața încă din clipa cînd s-a cununat cu Alec.

— Iar Alec crede și el asta?

— Aș zice că da.

— Moartea ei trebuie să-l fi durut îngrozitor.

Părintele Murdock nu răspunse, deși îi împărtășea părerea. Faptul că Alec refuza cu strășnicie să vorbească despre Helena dovedea că jalea încă nu-i trecuse.

— Părinte, de ce o femeie care se gîndea să-și ia viața ar fi adus în casa soțului ei toate lucrurile care-i erau dragi? Pînă

şi scutece pentru bebeluşi împachetase, continuă ea. Şi nişte aşternuturi aşa de frumoase... Nu ţi se pare că ar fi cam ciudat pentru cineva care...

— Nu gîndea limpede, replică părintele Murdock.

Jamie clătină din cap.

— Nu, părinte, eu nu cred că s-a omorît. Sînt sigură că a fost un accident.

— Ai o inimă gingaşă, fătucă, şi dacă te simţi mai bine gîndind că aşa a murit Helena, atunci îţi dau şi eu dreptate.

O ajută să se ridice în picioare. Jamie stinse lumînările şi coborî scara împreună cu el.

— Mă voi ruga în fiecare seară pentru sufletul ei, părinte, făgădui ea.

Un servitor dădu năvală în sala cea mare, o zări pe Jamie şi-i strigă:

— E aici sora domniei tale, *milady!*

Jamie apucă strîns mîna părintelui Murdock.

— Trebuie să fie Mary, venită să-mi facă o vizită. Mă scuzi puţin, te rog?

Tocmai ieşea pe uşă, deja, cînd preotul dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Am s-o aduc înăuntru, să te cunoască! îl mai anunţă ea, peste umăr.

Ieşi grăbită, cu un zîmbet de bun-venit pe faţă. Dar, în clipa cînd îşi zări sora, surîsul îi pieri de pe buze. Mary avea ochii plini de lacrimi. Jamie aruncă o privire în jur, să vadă

unde era Daniel, apoi îşi dădu seama că sora ei era singură.

— Cum ai reuşit să găseşti drumul încoace, Mary? o întrebă ea, după ce o îmbrăţişă.

— Tu eşti aia care se rătăceşte tot timpul, Jamie, nu eu, îi răspunse Mary.

— Ba, eu nu mă rătăcesc niciodată, replică Jamie. Acum termină cu plînsul.

Observase că vreo cîţiva ostaşi ai clanului Kincaid se uitau la ele, aşa că-i şopti:

— Hai, vom face o plimbare, ca să putem vorbi între patru ochi. Trebuie să-mi spui ce te-a tulburat aşa.

Şi o trase de mînă după ea pe cărare, către curtea de jos a cetăţii.

— Trei dintre oamenii lui Daniel mi-au arătat drumul încoace, îi explică Mary, după ce-şi mai regăsi calml. I-am mînţit, Jamie. Le-am spus că aveam permisiunea lui Daniel de a veni să-ţi fac o vizită.

— O, Mary, nu trebuia să faci asta! o dojeni Jamie. De ce nu i-ai spus lui Daniel că voiai să mă vezi?

— Omului ăluia nu-i poţi spune nimic! bodogăni Mary, ştergîndu-se la colţurile ochilor cu poala laibărului galben. Îl urăsc, Jamie. Am fugit.

— Nu, nu se poate să vorbeşti serios!

— Nu mai fi aşa de înfricoştă, surioară. Îl urăsc, îţi spun eu! E un om rău şi crud. Cînd îţi voi povesti ce mi s-a întîmplat, jur c-ai să-l urăşti şi tu.

Ajunseră la deschizătura din zidul cetății. Jamie și sora ei se așezară pe pragul de piatră.

— În regulă, Mary, spune-mi ce-ai pățit, îi ceru Jamie. Aici sîntem singure.

— Mi-e așa de rușine, se plînse Mary. Dar ești singura căreia îndrăznesc să-i vorbesc despre asta, surioară.

— Așa...? o îndemnă Jamie.

— Daniel nu mi-a cerut să mă dăruiesc lui.

Fraza se prăbuși între ele. Jamie o așteptă pe Mary să spună mai mult, iar sora ei îi aștepta reacția.

— Ți-a dat și vreun motiv?

— Da. Și la început am crezut că o făcea din considerație. A spus că-mi va lăsa timp să ajung să-l cunosc.

— Foarte frumos din partea lui, recunoscu Jamie, întrebîndu-se de ce nu-i arătase și Alec o asemenea compasiune.

Mary izbucni iar în lacrimi.

— Și eu am crezut la fel, cum ți-am spus. Pe urmă, mi-a zis că era foarte nemulțumit de mine, fiindcă te-am pus să mă aperi cînd ne-au atacat tîlharii aceia. Chiar găsea că *eu* ar fi trebuit să te apăr *pe tine*.

— De ce?

— Fiindcă tu ești sora cea mai mică.

— Și nu i-ai explicat că eu eram mult mai bine antrenată în îndeletnicirile de...

— Am încercat să-i explic, dar n-a vrut să mă asculte. Iar

pe urmă, m-a insultat din nou. Recunosc că şi eu i-am spus unele vorbe destul de urîte. Da' totuşi...

— Ce-a spus?

— A spus că precis sînt rece ca un peşte, Jamie, că toate englezoaicele sînt la fel.

— Vai, Mary, ce mod neplăcut de a vorbi cu o tînără mireasă...!

— Şi să ştii că lucrul ăsta nici nu-i cel mai rău, Jamie, mormăi Mary. Cînd am ajuns la el acasă, acolo era o femeie grasă şi urîtă care-l aştepta. S-a aruncat în braţele lui de îndată. Şi el nici nu s-a ferit de ea. S-au sărutat de faţă cu mine. Ei, de asta ce mai zici?

— Ai dreptate, surioară.

— Am dreptate?

— M-ai făcut să-l urăsc.

— Ţi-am spus eu! se repezi Mary. Ei, şi acum? Ce-am să fac, te întreb? În veci n-am să mai găsesc drumul ca să mă înapoiez la tata, şi sînt sigură că oamenii lui Daniel nu mă vor crede dacă am să le spun că am permisiunea seniorului lor ca să mă duc îndărăt în Anglia.

— Da, şi eu mă îndoiesc că vor crede o asemenea minciună, fu Jamie de acord.

— Vreau la tata!

— Ştiu că asta vrei, Mary. Şi mie mi-e dor de el. Uneori, şi eu aş vrea să mă întorc acasă.

— Alec te găseşte şi el rece ca un peşte?

Jamie ridică din umeri.

— N-a zis una ca asta.

— Are şi el o ţiitoare?

— O ce?

— O ibovnică. Are şi el una? repetă Mary.

— Nu ştiu, răspunse Jamie. Dar s-ar putea să aibă altă femeie, şopti ea. O, Doamne, Mary, la posibilitatea asta încă nu m-am gîndit.

— N-aş putea să locuiesc şi eu aici, cu tine, Jamie?

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

Sora ei dădu din cap.

— Mary, ştii, cînd i-am întîlnit prima oară pe bărbaţii noştri, mie mi s-a părut că Daniel era cel mai blînd dintre ei. Tot zîmbea, şi părea să aibă o fire atît de veselă...

— Şi eu am observat, confirmă Mary. Jamie, dar dacă are dreptate? Dacă *sînt,* într-adevăr, rece ca un peşte? Există femei pe care atingerea unui bărbat nu le poate încălzi cu nici un chip, şi pace. Cred că aşa era şi mătuşa Ruth. Mai ţii minte ce rea era mereu cu soţul ei?

— Mătuşa Ruth era rea cu toată lumea, preciză Jamie.

— Ştiu că e stînjenitor pentru tine, dar mă întrebam dacă nu cumva...

— Da, Mary?

— Dacă toţi bărbaţii or fi la fel ca Daniel, sau poate Alec e mai... Of, nici nu ştiu ce vreau să te întreb. Mi-e groază să-l las pe Daniel să mă atingă, de-acum, şi totul s-a întîmplat

numai din vina lui.

Jamie nu ştia cum s-o ajute pe Mary, dar era hotărîtă să încerce.

— Mary, trebuie să-l prind pe Alec înainte de a pleca la vînătoare, se repezi ea.

— Ai nevoie de permisiunea lui ca să mă primeşti să stau aici? întrebă sora ei, cu o spaimă vădită. Dacă zice că nu?

— N-am nevoie de nici o permisiune! se lăudă Jamie, încercînd să pară sinceră. Despre altceva trebuie să vorbesc cu el. Du-te şi aşteptă-mă în sala cea mare, Mary. Prezintă-i-te preotului nostru. Se numeşte părintele Murdock. Hai, surioară, nu te mai încrunta aşa. O să-ţi placă. Nu seamănă deloc cu părintele Charles al nostru. Voi veni şi eu, de îndată ce vorbesc cu Alec. Şi atunci, o să terminăm şi cu discuţia asta, îţi promit.

Îşi privi sora cum pornea spre casa cea mare, înainte de a o lua şi ea în josul pantei. Se gîndea să arunce o privire pe drumul de jos, ca să vadă dacă Alec şi oamenii lui plecaseră deja.

De cum trecu de zid, cîţiva soldaţi îi tăiară drumul. Stăteau înşiraţi pe scîndurile podeţului de peste şanţ. Jamie avu impresia că picaseră din cer. Fără îndoială, formau o stavilă mai redutabilă decît zidul — şi a dracului să fi fost dacă nu trebuia să ridice capul pentru a se uita la oricare dintre ei.

— De ce-mi tăiaţi calea? îl întrebă ea pe un om cu barbă

roşie care stătea chiar în faţa ei.

— Ordin, stăpînă, răspunse ostaşul.

— Al cui ordin?

— Al nobilului Kincaid.

— Înţeleg, răspunse Jamie, încercînd să-şi ascundă iritarea. Iar soţul meu a ieşit din fortăreaţă, au ba?

— Ba, răspunse războinicul.

Un zîmbet îi încreţi colţurile ochilor.

— Stă taman în spatele domniei tale.

Întorcîndu-se, Jamie se pomeni piept în piept cu Alec.

— Te mişti ca o umbră, mormăi ea, după ce-şi regăsi săpînirea de sine.

— Unde voiai să pleci?

— Te căutam. De ce le-ai poruncit oamenilor să mă oprească?

— Pentru paza ta, desigur.

— Prin urmare, cît timp eşti tu plecat, eu voi fi prizonieră?

— Dacă preferi s-o vezi aşa...

— Alec, aş dori ca după-amiază să călăresc. Dacă-ţi promit că n-am să fug... cu siguranţă...

— Jamie, nici o clipă nu m-am gîndit că ai putea fugi, replică el, exasperat.

— Atunci, de ce?

— Ca să nu te rătăceşti.

— Eu nu mă rătăcesc niciodată.

— Ba te rătăceşti.

— Şi dacă-ţi promit că nu mă rătăcesc?

O lăsă să înţeleagă singură cît de prostească era o asemenea întrebare.

Gavin se apropie de boierul lui, aducîndu-i de dîrlogi armăsarul. înainte ca Jamie să mai scoată o vorbă, Alec sărise deja în şaua calului.

Fu nevoită să-i aţină drumul.

— A venit Mary.

— Am văzut-o.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre sora mea înainte să pleci, şi înainte de a o ajuta să se instaleze în casă. E o chestiune foarte importantă, Alec, altfel nu te-aş deranja cu aşa ceva.

— Te ascult, nevastă-mă. Întreabă-mă tot ce vrei.

— A, nu, trebuie să vorbim între patru ochi, se grăbi ea să-i explice.

— De ce?

Jamie se încruntă. Îndărătnicul ei bărbat nu-i uşura cu nimic sarcina. Veni pînă lîngă el, îl atinse pe coapsă cu degetul, apoi spuse:

— Kincaid, îţi cer să stăm de vorbă fără martori.

Rămase cu privirea în pămînt, aşteptîndu-l să se hotărască. Îşi dădu seama că-l convinsese cînd îi auzi oftatul — dar în clipa următoare scoase un mic ţipăt de surpriză, căci Alec se aplecă şi o ridică pe cal, fără nici un efort. Abia avu

timp să se agațe de mijlocul lui, înainte ca armăsarul să pornească la galop. Alec nu se opri pînă nu ajunseră la mare distanță de zid și de restul oamenilor.

Jamie începu să-și netezească poalele. Erau înconjurați de copaci. Se uită cu atenție prin jur, ca să se asigure că erau într-adevăr singuri. Apoi își privi mîinile.

Alec tocmai ajunsese la capătul răbdării, cînd soția lui izbucni pe neașteptate:

— De ce n-ai așteptat ca să te culci cu mine?

Nu fusese pregătit pentru o asemenea întrebare.

— Alec, Daniel așteaptă din considerație pentru sentimentele lui Mary. Vrea s-o lase să-l cunoască mai bine. Ce părere ai despre asta?

— Am părerea că nu ține morțiș să se culce cu ea, altfel ar fi făcut-o pînă acum; asta-i părerea mea.

După un moment, continuă:

— Și te-am avut, fiindcă te-am dorit. Și tu m-ai dorit pe mine, nu-i așa?

— Da, recunoscu Jamie. Adică, nu... la început nu, cel puțin. Ascultă, Alec, despre problema lui Mary avem de discutat nu despre a mea.

Alec nu-i luă în seamă stînjeneala.

— Și ți-a plăcut.

— Într-adevăr, mărturisi ea, știind prea bine că iar avea să se umfle în pene.

— Uită-te la mine.

— Mai bine nu.

— Mai bine da.

Încet, Alec îi ridică bărbia, silind-o să-l privească în față. Văzu cum roşise, şi nu se putu abține să-i sărute fruntea încrețită de preocupare.

— Şi acum, spune-mi, ce te îngrijorează?

— Ție ți-a plăcut?

— Nu ți-ai dat seama?

— Daniel spune că toate englezoaicele sînt reci ca nişte peşti, spse ea, dînd din cap, ca nu cumva Alec să creadă că-i ardea de glumă.

Soțul ei rîse.

— Nu-i de rîs! îl dojeni Jamie. Şi încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

— La care întrebare? o tachină el.

— Sînt rece ca un peşte?

— Nu.

Oftă uşurată.

— O nevastă are nevoie să audă asemenea lucruri de la bărbatul ei, Alec.

— Vrei să mă culc acum cu tine?

— Ziua n-amiaza mare? Dumnezeule Atotputernice, nu!

— Dacă nu-ți iei mîinile de unde le ții, jur c-am să fac dragoste cu tine chiar acum, mîrîi el răguşit.

Jamie îşi dădu seama că-i strîngea în mîini coapsa goală şi numaidecît îi dădu drumul.

— Atunci, n-ar conta dacă aş purta sau nu pledul tău, cum mi-ai sugerat?

— Nu ţi-am „sugerat", ţi-am *spus:* ai să-mi porţi pledul, înainte să mă mai ating de tine. Şi-acum, ai terminat cu întrebările?

— Te-ai înfuriat?

— Nu.

— Pari furios.

— Nu mă mai tot provoca.

— Ai altă femeie?

Alec îşi spuse că în veci n-avea să înţeleagă cum mergea mintea ei. O îngrijorau cele mai absurde idei.

— Ar conta pentru tine dacă aş avea?

Jamie dădu din cap.

— Pentru tine ar conta dacă mi-aş lua alt bărbat?

— Dacă ţi-ai lua?

— Înţelegi ce vreau să-ţi spun.

— N-aş îngădui, Jamie.

— Ei bine, nici eu n-aş îngădui.

— Vorbeşti de parcă am fi egali, nevastă.

Ştia că-l înfuriase, şi ar fi vrut să-i înseninеze iar chipul.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare, Alec.

— Nu, nu am altă femeie.

Jamie zîmbi.

— Şi nici tu nu eşti rece, continuă el. Şi mă insulţi punîndu-mi asemenea întrebări.

— De ce te insult?

— Fiindcă e de datoria mea să te încing. Şi erai încinsă, Jamie, nu-i aşa?

Aroganţa lui reuşea chiar s-o mai liniştească, deşi Jamie nu avea nici cea mai vagă idee de ce.

— Poate, şopti ea, privindu-i gura. Dar, la o adică, poate că nu, bărbate. Se pare că am uitat.

Se hotărî să-i amintească. Îi captură faţa cu mîinile şi-şi lăsă gura peste a ei.

* * *

Mult mai tîrziu, cînd Gavin îl ajunse din urmă, Alec îşi aminti cuvintele lui Jamie, de cînd îi spusese că voia să-şi ajute sora să se instaleze.

El crezuse că era vorba de o vizită lungă de-o zi.

Era limpede că ea se gîndise la o şedere permanentă.

Da, înţelese totul prea bine, cînd Gavin îl anunţă că Lady Kincaid îi oferise sanctuar surorii sale.

Fergusonii declaraseră război.

Alec ştia că Daniel trebuia să fiarbă de furie. Îl trimise pe Gavin acasă, să stea cu ochii pe nevastă-sa, însărcină un alt oştean de încredere că supravegheze continuarea vînătorii, şi porni spre moşia Fergusonilor.

Reuşi să-i iasă în cale lui Daniel în apropierea hotarului dintre pămînturile lor. Alec era singur, dar Daniel îşi luase cu

el o mică oştire. Toţi oamenii erau înarmaţi pentru luptă.

Alec îşi opri armăsarul şi-l aşteptă pe Daniel să facă prima mişcare.

Aceasta nu întîrzie. Daniel îşi scoase spada şi o aruncă prin aer, astfel încît să se înfigă în pămînt chiar în faţa armăsarului lui Alec.

Gestul său semnifica declararea războiului. Acum, Daniel îl aştepta pe Alec să repete ritualul. Avea o expresie nepăsătoare, care însă deveni cu repeziciune uimită, cînd Alec clătină din cap, refuzînd să-şi înfigă spada în pămînt.

— Cutezi să refuzi lupta? mugi Daniel, atît de furios, încît venele de pe gît îi ieşeau în relief.

— Ba bine că nu! răcni şi Alec.

— Nu se poate!

— Tocmai s-a putut!

Fu rîndul lui Daniel să clatine din cap.

— De ce jocuri de ţii, Alec, vru el să ştie, deşi nu părea să mai arunce flăcări pe gură.

— Nu primesc o luptă pe care nu vreau s-o cîştig.

— Nu vrei să cîştigi?

— Nu.

— Şi de ce naiba nu vrei?

— Daniel, tu chiar crezi că am chef de două englezoaice în casa mea?

Această întrebare risipi o parte din furia lui Daniel.

— Dar...

— Dacă aș învinge, ar trebui s-o țin pe Mary alături de Jamie cîte zile oi avea. Ceri prea mult de la mine, prietene.

— N-ai fost de acord să-i oferi sanctuar soției mele? întrebă Daniel, cu o undă de zîmbet îmblînzindu-i chipul.

— Nu! răspunse exasperat Alec.

— Nevastă-ta a îndrăznit s-o protejeze pe Mary de mine, Alec. De *mine*. Iar nevastă-mea a lăsat-o. S-a ascuns în spatele ei ca un copil.

— Sînt englezoaice, Daniel. Greșeala ta a fost să uiți acest lucru.

— Ăsta-i adevărul, recunoscu Daniel, cu un oftat. Am uitat, într-adevăr. Nu vreau ca nevastă-mea să se poarte ca o lașă, totuși. Mai mare rușinea, cum a făcut-o pe sora ei mai mic să...

— Nu e lașă, Daniel, îl întrerupse Alec. A fost învățată să se poarte așa. Jamie le-a lăsat pe toate surorile ei să creadă că le va apăra în vecii vecilor.

Daniel zîmbi.

— Amîndouă sînt nătînge.

— Sînt, dară, fu Alec de acord. Noi doi sîntem prieteni de prea multă vreme ca să lăsăm o femeie să bage zîzanie între noi. Am venit la tine de bună credință, Daniel, ca să te rog... ba nu, să-ți cer să te întorci la moșia mea și să-ți iei nevasta acasă.

— Mi-ai dat cumva o poruncă? întrebă Daniel, zîmbind.

— Precum ai auzit.

— Şi dacă încă mă mai mănîncă a încăierare?

— Atunci am să-ţi fac hatîrul, se învoi tărgănat Alec. Dar va trebui să schimbăm regulile.

Veselia din glasul lui îl intriga pe ~~Alec~~ Daniel.

— Cum?

— Învingătorul ia amîndouă miresele.

Aruncîndu-şi capul pe spate, Daniel izbucni într-un rîs cu hohote. Alec îl ajutase să-şi salveze onoarea în faţa oamenilor săi. Acum se putea retrage fără să pară încins.

— N-ai renunţa tu la comoara ta, Alec, dar îmi creşte inima să aflu că nici ţie nu ţi-e aşa de uşor cu ea.

— O să se acomodeze.

— În ce-o priveşte pe Mary, mă cam îndoiesc.

— De-o mînă fermă are nevoie, atîta tot, Daniel.

Daniel îşi trimise soldaţii înapoi, înainte de a-i da răspunsul lui Alec:

— De-o mînă fermă şi de-un căluş, Alec. De cînd am ajuns la mine acasă, femeia asta nu mai contenteşte să se plîngă. Ştii că s-a supărat pînă şi că am o ţiitoare?

Alec zîmbi.

— Au ele ciudăţenii din-astea, de-ale lor... remarcă el.

— Poate că dacă o las să stea cu Jamie...

— Atunci o să se lase cu război, Daniel. Locul lui Mary e lîngă tine.

— Să le fi văzut, Alec!

Îşi scoase spada din pămînt şi o vîrî la loc în teacă,

înainte de a adăuga:

— Soția ta o apăra pe Mary, aruncînd tot timpul cu măscări spre mine. Pînă și porc m-a făcut!

— Ți s-a spus și în feluri mai rele.

— Da, da' numai de către bărbați, și n-au mai trăit destul ca să se laude cu asta.

— Nevastă-mea are un temperament focos, recunoscu Alec, cu un zîmbet.

— Aș vrea să i se ia și lui Mary puțin. Femeia asta parc-ar fi un iepure speriat.

— Tocmai pornisem pe urmele atacatorilor lui Angus, cînd am fost informat despre problema asta, spuse Alec, schimbînd din nou subiectul.

— Am auzit ce s-a întîmplat. Ce-ai zice să vin și eu cu tine? Înțeleg că baronii de la munte au fost de vină, nu? întrebă Daniel, vorbind despre banda oamenilor care fuseseră izgoniți din clanurile lor și formaseră o adunare proprie. Li se spunea baroni pentru că englezii prețuiau acest titlu și, prin urmare, cei din highlands îl considerau cel mai înjositor. Și li se și potrivea — căci, asemenea englezilor, acești munteni erau niște bandiți care luptau fără onoare sau conștiință.

— Ești binevenit la noi, Daniel, dar mai întîi trebuie s-o duci pe Mary acasă. Ne poți ajunge din urmă lîngă Pisc.

Nici unul dintre ei nu mai scoase o vorbă, pînă ajunseră acasă la Alec. Jamie și sora ei stăteai în mijlocul curții. Jamie zîmbi la vederea soțului ei, pînă cînd îi văzu chipul — iar

atunci, zîmbetul îi pieri de pe buze.

— O, Doamne, Daniel arată de parc-ar dori să mă omoare, şopti Mary, apropiindu-se de sora sa.

— Zîmbeşte, Mary, ca să-l amăgeşti, o instrui Jamie.

Alec descăleca şi porni încet spre soţia lui. Avea o expresie care-ar fi putut acri laptele. Jamie trase adînc aer în piept.

— Ţi-ai terminat vînătoarea, Alec?

Soţul ei nu-i răspunse la întrebare.

— I-ai oferit adăpost lui Lady Ferguson?

— Adăpost? Eu în sinea mea nu l-am numit tocmai aşa, bărbate.

— Răspunde-mi.

Furia din tonul lui o ardea ca un fier înroşit în foc. Temperamentul lui Jamie se înfierbîntă la rîndul său. Cum îndrăznea s-o certe de faţă cu musafirii?

— Mary m-a întrebat dacă poate sta aici, şi i-am dat permisiunea, răspunse ea. Dacă vrei să-l numeşti adăpost, n-am nimic împotrivă. E ca s-o apere.

— S-o apere de propriul ei soţ? întrebă Alec, cu o privire neîncrezătoare.

— Cînd soţul se întîmplă să fie un mojic nesimţitor, da, răspunse Jamie.

Se opri să-l măsoare pe Daniel cu o privire încruntată, apoi adăugă:

— Şi-a bătut joc de cele mai gingaşe simţăminte ale ei.

Alec. Ce-ai fi vrut să fac?

— Să-ţi vezi de treburile tale, asta aş fi vrut să faci! se răsti Daniel.

— A fost crud cu ea.

— Da, aşa a fost! strigă şi Mary, aprinzîndu-se de la sora ei. Dacă nu pot sta aici, am să mă duc înapoi în Anglia, singură. Găsesc eu drumul!

— S-ar putea s-o iau eu înainte, bombăni Jamie.

— Aţi ajunge în Normandia, prezise Alec.

Şi, înainte ca Jamie să-i răspundă, o cuprinse cu braţele, într-o strînsoare ca un cerc de oţel.

Jamie nu se opuse, ştiind că ar fi fost zadarnic.

— Nu mă duc cu tine acasă, Daniel! strigă Mary.

Daniel acţionă cu o iuţeală uluitoare pentru un asemenea uriaş. Mary nici nu apucă să ţipe, că se şi pomeni săltată pe calul lui, de-a curmezişul, cu faţa în jos.

Jamie încercă disperată să-şi păstreze demnitatea, în toată situaţia aceea atît de umilitoare.

— Nu pot să stau cu mîinile-n sîn, cînd o face aşa de ruşine, şopti ea.

— Ba poţi, se răsti Alec.

— Alec, fă ceva.

— N-am să mă amestec, şi nici tu n-ai s-o faci. Mary scapă uşor, Jamie. Daniel are un temperament aproape la fel de cumplit ca al meu. Sora ta l-a făcut de rîs.

Jamie se uită după cei doi pînă dispărură dincolo de

şanţul cetăţii.

— Dacă eu aş fugi, ai veni să mă iei înapoi? îl întrebă ea.

Alec nu-i răspunse.

— Ei, sigur că n-ai veni. Sînt prea neînsemnată ca să-ţi pierzi vremea pentru mine.

— Aş trimite pe cineva după tine.

În sfîrşit, Alec se întoarse spre ea şi o cuprinse în braţe.

— Dar de vreme ce nu pleci nicăieri, întrebarea asta n-are nici o importanţă, nu-i aşa?

— Încep să te antipatizez enorm, Alec Kincaid.

— Chiar ar trebui să faci ceva cu temperamentul ăsta al tău, englezoaico, îi spuse el, mîngîindu-i obrazul cu dosul mîinii. Încearcă să nu mai intri în nici un bucluc, cît timp sînt eu plecat.

Era singurul salut de rămas-bun pe care avea să-l primească, înţelese Jamie, cînd Alec încălecă şi porni, lăsînd-o cu privirea pe urmele lui.

Îşi atinse uşor obrazul cu degetele, în locul în care o mîngîiase Alec.

Apoi îşi îndreptă umerii şi-şi coborî smucit mîna la loc, pe lîngă trup.

Aproape că-l ura. Aproape.

Capitolul 12

Vestea despre remarcabila iscusință de vindecătoare a lui Lady Kincaid se răspîndi prin Highlands rapid ca un vînt de furtună. Dar povestea lecuirii lui Angus nu era exagerată, adevărul fiind destul de impresionant ca să nu aibă nevoie de înfloriturі.

Membrii clanurilor care veniseră la festivalul anual de pe moşia Gillebrid auziră vestea la doar o jumătate de zi după ce aflaseră că Angus murise. Lydia Louise, sora mai mică şi singura rudă a lui Angus, în afară de soția lui, Elizabeth, era într-un hal fără de hal, astfel că a trebuit să i se dea o porție mare de vin greu şi să fie dusă cu forța la culcare.

Nici unul dintre McPherson nu venise la festival. Singurul copil al căpeteniei, un fiu de numai trei luni, se simțea atît de rău, încît tot clanul era convins că trăgea să moară. Moştenitorul nu mai suporta laptele de mamă, iar vărsăturile violente de după fiecare alăptat îl secătuiau de puteri atît de tare, încît nici nu mai putea să sugă.

Se ştia că McPhersonii erau uniți cu Fergusonii împotriva McCoyilor, pescarii pe care-i ura toată lumea. Kincaizii, pe de altă parte, erau aliați cu McCoyii, de pe vremea de cînd un războinic al clanului McCoy pescuise o fată Kincaid gata să se înece în rîu, aşa că onoarea îi obliga pe Kincaizi să le stea alături McCoyilor împotriva

McPhersonilor.

Şi totuşi, cînd primi vestea desre priceperile tămăduitoare ale lui Lady Kincaid, Lady Cecily McPherson trecu peste toate legile din Highlands.

Cecily McPherson s-ar fi tîrguit pînă şi cu dracul, ca să-şi salveze copilul. Fără a spune nimănui despre planul ei, se duse cu pruncul la moşia Ferguson şi ceru ajutorul stăpînei de-acolo. Lady Ferguson fu foarte înţelegătoare cu biata femeie. De vreme ce Daniel era încă plecat pe urmele celor ce-l atacaseră pe Angus, nu era nevoie să-şi mai piardă vremea cerîndu-i permisiunea. Neîntîrziat, Mary duse bebeluşul la Jamie.

Toţi ostaşii de pe moşia Kincaid ştiau al cui era copilul, desigur, căci prin munţii aceia fiecare avea cunoştinţă de treburile tuturor celorlalţi. Totuşi, nimeni nu-i spuse stăpînei că-l îngrijea pe fiul vrăjmaşului lor. Bănuiau că pentru ea n-ar fi avut nici o însemnătate. Lady Kincaid era englezoaică, la urma urmei, şi prin urmare n-avea de unde să ştie despre rîcile din ţinuturile lor.

Totuşi, Gavin ştia ce s-ar fi întîmplat dacă moştenitorul murea pe pămînturile clanului Kincaid. După ce-i aruncă o singură privire bietului prunc, fu convins că războiul era inevitabil. Dădu poruncă trupelor să se pregătească pentru bătălie, trimise doi mesageri pe urmele lui Alec, apoi aşteptă cu răbdare primul atac al McPhersonilor.

Patru zile mai tîrziu, cînd toată armata în păr

McPhersonilor veni să ceară trupul ca să-l înmormînteze, bebelușul era gras și gălăgios.

Gavin nu-l lăsă să intre decît pe boier, împreună cu doi însoțitori. Cu Marcus alături, rămase în așteptare pe treptele castelului.

Jamie tocmai culcase copilul pe patul lui Alec, cînd auzi strigătele din curte, și se repezi afară să vadă ce era cu toată zarva.

— Nu plec fără mortul meu! răcnea namila din mijloc. Și cînd mă-ntorc aici, toate zidurile voastre vor fi mînjite cu sînge! Sînge de Kincaid!

— A murit cineva, Gavin? întrbă Jamie.

Aghiotantul îi răspunse fără a întoarce capul:

— Boierul McPherson a venit să-și ia fiul înapoi.

Furia din glasul lui Gavin o surprinse pe Jamie. Aceasta simți tensiunea din aer, apoi își dădu seama că cer trei străini se uitau la ea, încruntați. Își îndreptă umerii, ca reacție la atitudinea lor insolentă.

— Asta-i nevasta lui Kincaid? mugi cel din mijloc.

— Ea e, răspunse Gavin.

— Înseamnă că ea-i aia care mi-a răpit fiul.

Oare boierul ăla trebuia neapărat să strige fiece vorbă? Lui Jamie nu-i venea să creadă că putea fi tatăl unui copilaș atît de cuminte. Căpetenia era un om bătrîn, cu sprîncene stufoase care-i ascundeau aproape complet ochii întunecoși. Jamie bănuia că mirosea la fel de rînced pe cît arăta.

Marcus întoarse capul spre Jamie. Pe chip nu i se ghicea nimic din ce gîndea.

— Du-te şi adu copilul, ordonă el.

— Şi mai repede, femeie!

Jamie, care tocmai pornise înapoi, se opri la auzul ordinului strigat de boier şi se întoarse încet cu faţa spre el.

— Nu e nici o grabă, spuse ea.

— Îmi vreau mortul!

În veci n-avea să mai audă la fel de bine. Omul acela bătăios urlă ca un urs rănit. Jamie abia reuşea să-şi ţină cumpătul. Îşi spuse că, la urma urmei, McPhersonul credea că fiul lui murise, aşa că avea o scuză.

Nimeni nu mai scoase o vorbă pînă cînd Jamie reveni afară, cu copilul adormit în braţe. Acesta era acoperit complet cu o păturică de lînă groasă, ca să-l apere de vînt.

Pe chipul bătrînului boier nu se citea nimic. Jamie veni pînă lîngă el şi ridică acoperitoarea de pe faţa copilului.

— Dă-mi-l!

— Termină cu strigătele în clipa asta! îi porunci ea, încet. Dacă-l trezeşti după cît m-am chinuit să-l adorm, ai să plăteşti scump. Am vorbit limpede?

— Să-l trezesc...?!

— Ţi-am spus să nu mai strigi! îi reaminti Jamie, aproape strigînd la rîndul ei.

Îşi regretă numaidecît nesăbuinţa, căci copilul deschise ochii şi începu să se foiască în braţele ei. Se opri să-i

zîmbească, după care îl privi încruntată pe tatăl lui.

Nu observă expresia uimită de pe mutra boierului, cînd micuțul făcuse prima mișcare.

— Acum vezi ce-ai făcut? Strigătele domniei tale au tulburat copilul, bombăni ea.

Îl ridică pe umăr și începu să-l bată ușurel pe spate. Imediat, bebelușul scoase un rîgîit sonor.

— Cuminte, băiatu', gînguri ea, după ce-i dădu un sărut pe creștetul pleșuv.

Fără tragere de inimă, i-l întinse tatălui său. Observă că mîinile bătrînului tremurau, cînd își luă copilul în brațe.

— Am să-ți dau niște instrucțiuni, înainte să pleci, îi spuse ea.

Multă vreme, bătrînul războinic nu mai scoase o vorbă. Își privea fiul cu ochii mijiți, în timp ce încerca să-și revină. Nu putea da nici un semn de bucurie, căci asta ar fi însemnat să-și arate slăbiciunea în fața Kincaizilor, așa că nu făcea decît să se încordeze de începură să-i iasă ochii din cap. Moștenitorul scoase încă un rîgîit zgomotos, apoi zîmbi dulce, ca și cum ar fi știut cît se canonea tatăl lui și ar fi vrut să-i pună puterea la încercare.

— Nu-i mort.

— O să moară de spaimă, dacă nu contenești cu zbieretele, anunță Jamie. Și acum, seniorule, fii atent la mine, rogu-te. Îi vei spune soției domniei tale să-i dea copilului numai lapte de capră.

— Nici vorbă.

Jamie reacționă de parcă ar fi lovit-o un trăznet. Înainte ca scoțianul să poată schița vreo mișcare, îi smulse copilul din brațe, îl strînse la piept și începu să se plimbe nervoasă pe lîngă calul boierului.

— Atunci, n-ai decît să te duci acasă fără fiul domniei tale, McPherson. N-am să te las să-l ucizi din neștiință. Vino să-l iei cînd va fi destul de mare ca să-și poată purta singur de grijă.

Ochii boierului se căscară de uimire. Aruncă o privire spre Gavin, apoi din nou la Lady Kincaid.

— Dă-mi-l.

— Mai întîi îmi vei făgădui că-i vweți da numai lapte de capră.

— O să sugă laptele maică-sii, femeie.

— Laptele mamei lui nu-i place.

— Cutezi să-mi insulți nevasta?

Lui Jamie îi venea să-l ia la pumni, doar-doar îi băga mințile-n cap.

— Cutez să-ți spun ce trebuie să faci dacă vrei să-ți trăiască fiul! strigă ea. N-ar mai suporta să se îmbolnăvească din nou.

Veni iar aproape de nobil, pînă ajunse doar la un deget distanță, și spuse:

— Promite-mi.

Spre mulțumirea ei, McPherson dădu scurt din cap. Îi

înapoie bebelușul, apoi porni spre Gavin și Marcus.

— Ești cel mai nerecunoscător om pe care l-am văzut vreodată, mormăi ea.

— Nerecunoscător?!

Iar începuse cu răgetele. Jamie se răsuci în loc, cu mîinile în șolduri, și-i aruncă o privire menită să-l pîrjolească de viu.

— Da, nerecunoscător! strigă și ea. Ar trebui să-mi mulțumești, McPherson, nu să țipi la mine.

Ochii boierului se strînseră iar ca două fante. Jamie știa că se simțea lezat cumva în amorul propriu, dar nu avea nici cea mai vagă idee de ce.

— Îți vei cere iertare că mi-ai luat fiul de-acasă! mugi omul. De nu, o să se lase cu război!

— O să se lase c-un șut în dos, țap bătrîn ce ești! răcni și Jamie. Și-ai să-l capeți, dacă nu te porți respectuos cu mine!

— Mi-ai luat moștenitorul!

Nu-i venea să creadă că putea fi atît de prost. Iar calul era și el la fel de nesuferit ca și stăpînu-său. De îndată ce bătrînul îi dădu drumul de dîrlogi, încercă s-o muște pe Jamie de umăr.

— O să-ți ceri iertare! mugi el.

Jamie arse o palmă calului, dîndu-l la o parte, înainte de a-i răspunde:

— Cum îndrăznești să-mi pretinzi scuze? Nu ți-am luat fiul, și-o știi foarte bine. Poți să stai aici pîn-oi putrezi, dar de

la mine n-ai să primeşti nici o scuză!

Copilul începu să orăcăie, stricîndu-i concentrarea.

— Of, du-ţi fiul înapoi, acasă, la mama lui! ordonă ea. Şi să nu cutezi să mai pui piciorul pe pămîntul clanului Kincaid, pînă nu-nveţi să te porţi!

Căpetenia arăta de parcă l-ar fi mîncat palmele s-o lovească. Numai ca să-i facă în ciudă, dădu iar drumul căpăstrului. Calul încercă din nou să ia o îmbucătură din umărul ei, iar Jamie îl plesni şi mai tare.

Drept răspuns, McPherson scoase un urlet:

— Mi-a lovit calul! Aţi văzut cu ochii voştri, ostaşi! Femeia lui Kincaid a dat în calul meu! Una-i să insulţi nevasta unui om, da' să-i loveşti calul...

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, îl întrerupse Jamie, dacă n-o ştergi în clipa asta, am să-ţi dau şi *ţie* vreo două!

Cînd ostaşul din stînga boierului îşi duse mîna la spadă, Jamie scoase pumnalul din teaca de la cingătoare. Se întoarse spre oştean, ochi şi spuse:

— Ai să-ţi iei mîna de la armă, altfel te vei trezi cu jungherul meu în gît înainte de a-ţi trage respiraţia. Iar eu cînd betegesc pe cineva cu mîna mea, nu-l mai oblojesc!

Luptătorul ezită o fracţiune de secundă, apoi se supuse. Jamie dădu din cap.

— Şi acum, plecaţi de pe pămînturile mele, le ordonă ea, punînd cuţitul la loc.

Dintr-o dată, se simţea secătuită de puteri. De mult nu-şi

mai pierduse aşa de rău cumpătul. Nu-i mai rămînea decît să se retragă.

Se răsuci pe călcîie, cu gînd să intre în castel fără o singură privire peste umăr. Era hotărîtă să nu-i învrednicească pe McPherson cu nici o formă de salut.

Se opri, aproape împleticindu-se, cînd văzu şirul de ostaşi ai clanului Kincaid din spatele ei. Toţi erau înarmaţi şi gata de luptă — iar în mijlocul lor stătea Alec.

La naiba, probabil că văzuse totul.

Jamie era copleşită. Dintr-o dată, îşi dori să se fi putut întoarce în loc ca să pornească la drum pe jos şi să nu se mai oprească pînă în Anglia.

Acum nici nu mai ştia care era pericolul cel mai mare. Expresia de pe faţa lui fi putut face s-o ia la sănătoasa chiar şi lîna de pe oi. Pe lîngă el, boierul McPherson arăta ca un sfînt.

Nu-i adresă o vorbă, cînd Jamie veni lîngă el. O împinse doar la spatele lui, apoi făcu un pas înainte. Zidul de oameni formă imediat un cerc în jurul ei.

Războinicii îi blocau vederea, aşa că nu putu distinge nimic, nici chiar cînd se înălţă pe vîrfuri, încercînd să se uite peste umărul lui Marcus.

Între cele două căpetenii începură să zboare cuvinte furioase, aruncate ca nişte săgeţi. Uluită, Jamie îşi dădu seama că de fapt Alec o apăra. Era profund ofensat că un McPherson îndrăznise să-şi atingă spada în prezenţa lui Lady Kincaid. O, Alec era furios, ba bine că nu! Era furios foc!

Nu peste mult, se auzi iar cuvîntul „război". McPherson cerea o bătălie, iar Alec nici n-ar fi ştiut cum să încuviinţeze mai repede.

Dumnezeule mare, ce făcuse?

Alec n-avea să creadă în veci că nu fusese ea de vină. Poate că, dacă şi-ar fi păstrat calmul, ar fi putut evita acest război.

Oştenii nu se îndepărtară de ea decît după ce McPhersonii porniră pe cărare. Jamie hotărî că ar fi fost cel mai bine să plece înainte ca soţul ei s-o ia în seamă. Porni în sus pe scară şi tocmai credea că scăpase, cînd mîna lui Alec o apucă de braţ. Nu era deloc blînd, cînd o întoarse cu faţa spre el. De vreme ce Marcus şi Gavin se uitau şi ei, Jamie încercă să zîmbească — dar expresia încruntată a lui Alec îi mută gîndul.

— Binevoieşti să-mi explici? o întrebă el, blînd ca un leu care cască.

— Ba, răspunse Jamie. Mai bine nu.

Nu-i plăcu defel răspunsul ei. Mîna cu care o ţinea de braţ o strînse şi mai tare, pînă cînd pistruii începură să se înroşească.

— Copilul era bolnav, îi spuse ea.

— Şi?

— Şi l-am îngrijit.

— Cum a ajuns aici un moştenitor al lui McPherson?

— Şi eu mă întrebam acelaşi lucru.

— Răspunde-mi.

Nu ridicase tonul, dar Jamie ştia că era furios. Se hotărî să-l împace, fără a-i da un răspuns direct.

— Alec, n-am încercat decît să fac ceea ce era normal. Chiar şi dacă aş fi ştiut că scumpul de copilaş era al unui bătrîn atît de nesuferit, tot l-aş fi tratat. Îi era atît de rău... Ai fi vrut să-i întorc spatele?

— Aş vrea să-mi răspunzi la întrebare, îi reaminti el.

— Ai s-o acuzi pe Mary.

— Mary a fost amestecată?

Clătină din cap, apoi spuse:

— Nici n-ar trebui să mă mir.

— Mary mi-a adus copilul. Nevasta lui McPherson i l-a adus ei, ca să-mi ceară ajutorul.

În sfîrşit, Alec îi dădu drumul. Jamie îşi stăpîni pornirea de a-şi freca braţul care o ustura.

— Iar acum, eşti supărat pe Mary fiindcă s-a amestecat, nu-i aşa, Alec?

Nu se osteni să-i răspundă. Gavin îi aruncă o privire înţelegătoare, apoi îl întrebă pe Alec:

— Daniel ştie despre toate astea?

— N-avea cum, răspunse Alec. Era plecat în urmărire, cu mine. Dacă s-a dus direct acasă, probabil că tocmai acum află. Cu voia lui Dumnezeu, de azi încolo are s-o ţină sub zăvor şi cheie.

— Mary are inimă bună, interveni Jamie. Cu siguranţă,

Daniel n-o să se supere pe ea pentru că a ajutat un copil bolnav.

— Acum poți să te duci în casă, o anunță Alec, fără să-i ia în seamă cuvintele rostite în apărarea surorii ei.

Răceala lui o nemulțumea. Numai Dumnezeu știa că de-acum ar fi fost timpul să se fi obișnuit cu toate acele apucături. Alec fusese plecat de-acasă patru zile și nopți, dar în nici un caz nu-i dusese dorul.

— Nu sînt gata să intru în casă, replică ea, spre surprinderea lui Gavin și a lui Marcus.

Numai Alec nu părea surprins. În schimb, arăta mai degrabă resemnat.

— Mai întîi, aș avea să-ți pun o întrebare, contiuă Jamie.

Soțul ei scoase un oftat nervos.

— Marcus, trimite niște oameni să-i urmeze pe McPhersoni pînă la hotar, ordonă el, înainte de a întoarce din nou capul spre ~~Mary~~ Jamie. Ei? Și ce întrebare dorești să-mi pui?

— Mă întrebam cum a mers urmărirea.

— A mers bine.

— Va să zică, i-ați găsit pe oamenii care l-au rănit pe Angus?

— Da.

— Și?

— Și ce?

— A trebuit să ucideți pe cineva?

Lui Alec i se păru cea mai ridicolă întrebare pe care i-o

pusese cineva vreodată. Nu ştia ce să mai creadă despre soţia lui. Era pur şi simplu prea ilogică.

— Vreo şase, şapte, răspunse el dur. Vrei să ştii şi cum i-am omorît?

Jamie făcu un pas înapoi, uitînd că era pe scară. Alec o prinse de umeri ca să nu cadă.

— Nu, nu vreau să ştiu, nesuferitule, dar vreau să-mi spui numărul precis: au fost şase, sau şapte?

— De unde Dumnezeu vrei să ştiu eu? se răsti el, vizibil exasperat. Eram în grosul bătăliei, Jamie. N-am stat să-i număr.

— Ei bine, ar fi trebuit, mormăi ea. Pe viitor, te-aş ruga să le ţii socoteala. Măcar atîta lucru ai putea să faci pentru mine.

— De ce?

— Fiindcă nu mi-au mai rămas decît opt şilingi, de-aia.

Alec nu ştia despre ce vorbea, dar acest lucru nu-l surprinse. În cea mai mare parte a timpului, oricum n-o înţelegea deloc. Probabil ar fi preferat ca el să nu omoare pe nimeni. Era un gînd atît de amuzant, încît nu-şi putu stăpîni zîmbetul. Probabil omorîse de două ori mai mulţi, fusese o luptă crîncenă — dar pe-asta n-avea să i-o spună.

— Zîmbeşti, Alec. Asta-nseamnă că ai glumit cu mine?

— Într-adevăr, minţi el, ca s-o mai liniştească.

Jamie îi aruncă o privire în care se citea limpede că nu-l credea. Apoi îşi ridică poalele şi intră grăbită în casă.

— Alec, îl întrebă Gavin, ce credea c-o să se-ntîmple cînd

îi prindeai din urmă pe vrăjmaşii noştri?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Aghiotantul îşi stăpîni zîmbetul.

— Să nu uit, continuă el, schimbînd vorba. A venit încoace Franklin, ca să spună despre clanul lor că se întoarce acasă de pe moşia lui Gillebrid. Ar trebui să ajungă aici mîine după-amiază, cel mai tîrziu. Vin cu ei şi unii din clanul lui Harold. Vor să-şi aducă omagiile.

— Vor pe dracu', lătră Alec. Să caşte gura la nevastă-mea, asta vor.

— Chiar aşa, chicoti Gavin. Frumuseţea ei a început deja să devină o legendă. Mai e şi faptul că l-a salvat pe Angus. Ne vom trezi în prag cu oricine din împrejurimi care are cîte o durere sau un junghi.

— Angus cum o duce?

— S-a mai cuminţit.

— Cum adică?

— Voia să se întoarcă la îndatoririle lui. Nevastă-ta l-a prins tocmai cînd ieşea din casă. Elizabeth se dusese să dea o mînă de ajutor.

Gavin rîse cu poftă, înainte de a continua.

— S-a pus Angus al nostru pe nişte urlete, de se-auzea tocmai pîn-la uşile castelului. Cînd am ajuns acolo...

— A ridicat glasul la Jamie?

— Avea şi de ce, explică Gavin, cînd văzu că Alec începuse deja să se înfurie. I-a luat spada.

Drept răspuns, Alec înălță o sprînceană.

— Într-adevăr, avea toate motivele, recunoscu el, zîmbind. Și pe urmă?

— Jamie n-a ridicat o dată tonul la el, dar în cîteva minute Angus era înapoi în pat.

Alec porni spre grajduri, cu mîinile la spate.

— N-am încredere în nimeni dintre oamenii lui Harold, și mai cu seamă în ticăloșii ăia de fii ai lui, mormăi el, revenind la subiectul apropiatei vizite.

— Gemenii.

— Cu Justin o s-avem probleme, declară Alec. E obișnuit să capete orice i se năzare.

— Crezi c-ar fi în stare chiar și să se dea la nevasta altui bărbat?

— Ar fi. Individul ăsta a adus pe lume mai mulți copii din flori decît regele Angliei.

— Mda, chipeș cum arată, îi cam cad femeile la picioare... Ce ciudat că Philip, deși-i seamănă leit la înfățișare, are o cu totul altă fire... E prea sfios ca să încerce ceva.

— Nici în Philip n-am încredere, bombăni Alec.

Gavin zîmbi.

— Vorbești ca un om care ține la nevastă-sa, Alec.

— E proprietatea mea, replică boierul. Nimeni n-o s-o insulte.

— Nici pe moșie nu-i e prea ușor, remarcă Gavin. Toate

îmbunătățirile pe care le face merg bine, desigur, dar Edith îi bagă mereu bețe-n roate. Oprește orice ordin dat de Jamie. Și nici Annie nu-i cu mult mai grozavă. N-o învrednicește pe Jamie nici măcar cu-o vorbă.

La asta, Alec nu răspunse, căci tocmai o observase pe Jamie coborînd în goană treptele.

— Unde alergi așa? strigă el.

— Pînă la fierar! răspunse Jamie.

Și dădu colțul, făcîndu-se nevăzută.

Alec clătină din cap.

— Bătuta asta a luat-o pe-un drum greșit.

Gavin chicoti.

— Alec, se tot roagă de mine să-i mai dau și alte, și alte, și alte treburi. N-o pot lăsa să facă muncile grele, să mute pietroaiele, dar aș vrea să-i dau...

— Ce tot vorbești acolo? îl întrerupse Alec. Care pietroaie să le mute?

Harold îl privi nedumerit.

— Bucătăriile... îi aminti el.

Cînd Alec rămase încruntat în continuare, aghiotantul său începu să-i explice:

— I-ai dat permisiunea să mute bucătăriile, nu?

Alec ridică din umeri.

— I-oi fi dat-o, recunoscu el. În vreun moment de slăbiciune. Totuși, n-avea cum să-i ia mai mult de-un ceas să schimbe locurile lucrurilor de pe-acolo.

— Să schimbe locurile lucrurilor, repetă Gavin, uimit — şi izbcni în rîs.

— Ce naiba e aşa de distractiv, Gavin? se răsti Alec. Ţi-a spus nevastă-mea...

— Ba, cred că face întocmai ce i-ai dat tu permisiunea să facă, răspunse Gavin, gata-gata să se înece. Ai să vezi destul de curînd, Alec. Şi s-ar putea să fie o surpriză plăcută, se grăbi el să adauge, cînd Alec păru să-şi piardă răbdarea. N-aş vrea să ţi-o stric.

Părintele Murdock se apropie grăbit, cu sutana neagră fălfîindu-i în vînt.

— Alec? Dacă se poate, aş dori să vorbesc ceva cu tine.

Numaidecît, Alec şi Gavin încercară să treacă în partea din care bătea vîntul. Mirosul spurcat pe care-l răspîndea bătrînul le făcea ochii să lăcrimeze. Din respect, Alec nu spuse nimic — însă Gavin nu era la fel de diplomat.

— Dumnezeule mare, părinte Murdock, ce-ai făcut? Miroşi ca o cocină de porci.

Preotul nu păru insultat. Izbucni în rîs, şi dădu din cap.

— Miros într-adevăr urît, băiete, dar mă simt mai bine cum de ani de zile n-am reuşit. Jamie mi-a dat o pastă specială, să mi-o pun pe piept. Şi mi-a mai preparat şi încă o poţiune. Tusea mi-a trecut aproape de tot.

Făcu un pas înainte. Alec rămase pe loc, dar Gavin se grăbi să se retragă.

— Şi acum, destul cu sănătatea mea, şi să trecem la

lucruri mai importante. Soția ta mi-a dat toți șilingii ei, declară preotul, arătînd monedele pe care le ținea în mîini. Vrea să cumpere indulgențe. Nu m-a lăsat inima să-i spun că aici nu folosim gologani.

Alec clătină din cap.

— Se teme prea mult pentru sufletul ei. Asta-i o apucătură englezească, dacă nu mă-nșel.

Preotul zîmbi.

— Sufletul ei n-o preocupă deloc, Alec.

— Atunci, de ce?

— Pentru sufletul tău își face griji.

Gavin tuși zgomotos, ca să-și acopere ~~tusea~~.

— Număr acolo șapte șilingi, îi spuse el lui Alec.

— Sînt opt, îl corectă părintele Murdock. Unul, a zis, doar ca măsură de prevedere în caz că te-a lăsat memoria. N-am înțeles ce voia să spună cu asta.

— E bătută-n cap.

— E bună la suflet, îl contrazise părintele Murdock. Și acum, spune-mi ce să fac cu paralele astea.

— Pune-le în caseta de pe consolă, îi propuse Alec, ridicînd din umeri.

— Cum dorești, se învoi preotul. Și acum, dacă tot e vorba de scumpa ta soțioară... mă întrebam dacă i-ai da cumva permisiunea să folosească una dintre camerele goale de deasupra scării. Mi-a cerut să te întreb asta, Alec.

— Nu văd ce rău ar fi în asta, răspunse Alec. Pentru ce

are nevoie de cameră?

— Ca dormitor.

— Pe dracu'!

— Ei, fiule, nu e cazul să te burzuluieşti, îl linişti părintele Murdock — şi, ca să-l liniştească, se repezi să-i pună şi următoarea întrebare. Poate merge să călărească pe colină — fără să iasă de pe moşia Kincaid, desigur? Aşa, va avea o ocupaţie. Se vede limpede că-i e un dor de tine, ceva de speriat, cînd eşti plecat de-acasă.

Ultimele cuvinte făcură ca expresia lui Alec să se mai îmblînzească.

— Sigur că-i e dor de mine, se lăudă el. În regulă, părinte Murdock. Spune-i că poate pleca la călărie, dar numai cu escortă.

— Doar nu te-oi fi gîndind că s-ar putea să fugă, Alec? Ştiu că-i e dor de casă, dar...

— Părinte, femeia asta nu ştie să găsească nici măcar drumul de ieşire dintr-o odaie cu o singură uşă. Nu, n-aş crede c-ar încerca să se înapoieze în Anglia, dar sigur o să se rătăcească. N-are deloc simţul direcţiei.

— Într-adevăr, îi dădu dreptate preotul, cu o lucire în ochi. Are tot atîtea cusururi, ca un cer albastru de vară.

— Te contrazici, interveni Gavin. Cerul albastru n-are nici un cusur.

— Ba, pentru cine-i orb, are, replică Murdock, uitîndu-se ţintă la Alec. Dacă soţia ta e aşa de jalnică, voi fi bucuros să

mă ocup de obținerea unei anulări a căsătoriei.

— Nici să nu te gîndești!

Alec nu voise să-l contrazică atît de vehement, și știu că tocmai căzuse în capcana bătrînului, recunoscînd cît de mult ținea la Jamie.

— Încep să mă satur de palavrele femeilor, mormăi el. Gavin? Crezi c-o poți împiedica pe nevastă-mea să înceapă încă un război, pînă văd eu de alte treburi?

— A întrebat de Helena.

Afirmația calmă a preotului căzu între ei ca o piatră. Încet, Alec se întoarse din nou cu fața spre părintele Murdock.

— Și...? întrebă el, cu glasul lipsit de orice emoție.

— Știai că i s-a spus că tu ai fi ucis-o pe Helena?

Alec clătină din cap.

— Cînd a auzit o asemenea bîrfă nerușinată? întrebă Gavin.

— Înainte ca Alec să sosească la ea acasă, răspunse părintele Murdock.

— Și te-a întrebat dacă e adevărat? continuă aghiotantul, cînd își dădu seama că stăpînul său nu avea de gînd să-l chestioneze pe preot.

— Nu, nu m-a întrebat nimic, răspunse părintele Murdock, încruntat. Ba chiar, mi-a spus că nu crezuse nici o clipă mișelia aceea. Dar nu crede nici că Helena și-a luat zilele. Cred că a fost o întîmplare nefericită. Are o inimă

tandră, Gavin, şi o încredere deplină în soţul ei.

Alec dădu din cap.

— Într-adevăr, n-ar da crezare bîrfelor. Jamie e o femeie atît de bîndă şi iubitoare, afirmă el, cu glasul plin de mîndrie.

— Aşa e, într-adevăr, întări şi Gavin.

— Ai să-i lauzi toate eforturile cu bucătăria, nu-i aşa, Alec? continuă preotul. Ce zici de noua adăugire? Se arată că va fi de frumoasă, şi treaba merge bine, acum că oamenii au contenit cu bodogănelile.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Alec.

Murdock îi aruncă lui Gavin o privire scurtă, apoi se întoarse iar spre Alec.

— Despre bucătărie. Cu siguranţă, n-ai uitat că i-ai dat lui Jamie permisiunea să mute clădirea.

— Ce-am făcut?! răcni Alec.

Preotul se grăbi să facă un pas înapoi, cu teamă.

— A zis că are permisiunea ta ca să mute bucătăria, Alec. Fetiţa asta cuminte n-ar minţi. S-ar putea oare ca tu însuţi să fi uitat...?

Renunţă să mai continue, cînd Alec porni valvîrtej spre uşile castelului.

— Gavin, părea foarte... surprins.

— Părea? *Era* — şi chiar mai mult decît surprins! replică Gavin. Fă bine şi ţine-te aproape de Jamie pînă trece furtuna. Acuş o să observe şi spărtura aia din spatele...

Urletul de revoltă al lui Alec răsună în toată curtea.

— A observat-o, şopti părintele Murdock. Doamne, ai milă de noi — uite că vine şi Jamie.

Şi, ridicîndu-şi poalele sutanei, preotul o luă la goană spre stăpîna lui.

— Fătucă, aşteaptă! strigă el.

Jamie se răsuci în loc numaidecît, cu o expresie îngrijorată pe faţă.

— Părinte, n-ar trebui să alergi pînă nu te simţi mai bine cu pieptul! îi recomandă ea.

Părintele Murdock urcă treptele şi o prinse de braţ.

— Alec tocmai a văzut gaura din peretele din spate.

Jamie zîmbi cu blîndeţe.

— Trebuia s-o vadă odată şi-odată, părinte.

Se vedea limpede că biata fată nu înţelegea primejdia în care intrase.

— Fă bine şi vino cu mine la capelă, pînă cînd Alec va auzi toate explicaţiile oştenilor. Într-o oră, două, o să se liniştească. Atunci, vei putea să...

— Aveţi mai multă încredere în boierul vostru, replică Jamie. Va vedea că schimbarea e justă, imediat ce va fi gata. Nu mă îndoiesc, părinte. Şi-n plus, n-o să strige la mine. Mi-a promis. Vă rog să nu vă faceţi griji.

Părintele Murdock făcu în grabă semnul crucii, după ce Jamie îl bătu pe dosul mîinii şi intră în casă. Avea genunchii prea slăbiţi ca s-o urmeze.

Jamie se opri brusc cînd văzu ce se petrecea. Alec stătea

aşezat în capul mesei lungi. Un soldat, în picioare lîngă el, îi dădea raportul.

Soţul ei îşi ţinea cotul rezemat pe masă şi fruntea sprijinită în pumn. Nu arăta peste măsură de tulburat — ba chiar, părtea mai degrabă obosit decît furios.

Toţi soldaţii care lucraseră la demolarea bucătăriei veniseră şi ei.

Stăteau în şir, aşteptînd să le vină rîndul la vorbă. Jamie se încruntă, nemulţumită de lipsa lor de loialitate, apoi porni spre soţul ei.

Cînd în sfîrşit Alec ridică privirea, Jamie îngheţă. Era furios. Ochii-i aruncau văpăi. Şi nici vîntul n-o ajuta prea mut. Şuieratul ce se auzea prin spărtura din zid îi reamintea lui Alec ce făcuse.

O privi lung, rece, cîteva momente.

— Aş dori să-ţi explic, începu ea.

— Ieşi din încăperea asta numaidecît, nevastă.

Nu ridicase tonul, dar porunca lui severă o ustură totuşi.

— Alec, mi-ai promis că-ţi ţii cumpătul, îi aminti ea, speriată de expresia pe care i-o văzuse în ochi.

Abia acum, Alec răcni:

— Ieşi afară pînă nu...! Acum, nevastă.

Jamie dădu din cap. Se duse în grabă la consolă, luă o monedă din casetă, apoi ieşi din sală cu toată demnitatea de care era în stare.

Edith şi Annie, care stăteau lîngă intrare, rîseră răutăcios

cînd trecu pe lîngă ele.

Capitolul 13

O lăsase pe Wildfire să alerge cu vîntul, şi nu făcea decît să se ţină de coama ei, plîngînd fără ascunzişuri. Nu ştia încotro se îndreptau, nici de cît timp goneau aşa, nebuneşte. Nu voia decît să plîngă după pofta inimii. Cînd iapa se opri în sfîrşit, la adăpostul unor copaci, Jamie conchise că era timpul să se mai calmeze.

Atunci îl văzu pe băiat. Nu era un Kincaid, căci pledul lui avea alte culori. Jamie nu scoase nici un sunet. Spera ca băiatul să n-o observe, căci nu voia să fie văzută în halul acela, nici chiar de un copil.

Băiatul era prea preocupat ca să se uite în spate. Privea ţintă în tufişurile din dreapta lui. Jamie se întrebă ce anume i-o fi atras aşa atenţia.

Dintr-o dată, copilul scoase un ţipăt şi începu să se retragă, în timp ce din desiş ieşea un mistreţ uriaş care, cu un groh㠃it furios, se repezi spre el.

Jamie reacţionă pe negîndite. Plesni flancul lui Wildfire, făcînd-o s-o ia la galop, în josul povîrnişului. Cu mîna stîngă strînse căpăstrul şi coama iepei, şi se aplecă în dreapta.

Copilul o văzu venind, şi o luă la fugă spre ea, cu mîinile întinse. Jamie se rugă să aibă atîta putere pentru a-l ridica de la pămînt.

Dumnezeu se îndură de ei. Cu ajutorul băiatului, îl putu

sălta îndeajuns ca aceasta să-şi arunce un picior peste spinarea lui Wildfire.

Nu peste mult, mistreţul renunţă să-i mai fugărească, dar Wildfire încă mai tremura de frică. Dintr-o dată, pe neaşteptate, se întoarse, iar Jamie şi băiatul se rostogoliră la pământ, căzînd ea pe o parte, iar el, deasupra ei.

Neîntîrziat, copilul se ridică în picioare, încercînd apoi s-o ajute.

— Te-ai lovit? o întrebă, cu glasul tremurîndu-i de frică.

— Doar puţin, răspunse Jamie, în gaelică, ridicîndu-se încet pe picioare, după care observă că laibărul i se rupsese la cusătura de pe umăr.

— Am scăpat ca prin urechile acului, annţă ea. Doamne, ce frică mi-a fost! Ţie nu?

Copilul dădu din cap.

Apoi, zîmbiră amîndoi.

— I-am arătat noi lui, nu-i aşa?

— Arătat, într-adevăr! confirmă Jamie, privind chipul adorabil, cu păr lung şi roşcat, şi nasul plin de pistrui, al băiatului. Eu sînt Lady Kincaid, se prezentă ea. Iar numele tău este...?

— Nu pot să spun, şopti băiatul. N-am voie să merg pe pămînturile Kincaizilor.

— Te-ai rătăcit?

Copilul clătină din cap.

— Ai să mă spui.

— Ba n-am să te spun. Ce făceai aici?

— Îmi place să mă duc la vînătoare, răspunse el, ridicînd din umeri. Lindsay mă cheamă.

— Şi clanul tău cum se numeşte?

— Lindsay, repetă el. Vorbeşti limba noastră, dar sună altfel. Şi nici nu porţi pledul Kincaizilor.

— Pentru că sînt englezoaică.

Băiatul făcu ochii mari.

— Sînt soţia lui Alec Kincaid, Lindsay, îi explică ea. Tu cîţi ani ai?

— Fac nouă în vara asta.

— Te-o fi căutînd mama ta, aş crede.

— Tata e cel cu căutatul. Şi o să se-ngrijoreze. Acum mai bine mă duc acasă.

Jamie dădu din cap. Nu zîmbi, căci expresia copilului devenise foarte serioasă.

— Mi-ai salvat viaţa, spuse el. Va trebui ca tata să te răsplătească.

— Nu e nevoie de nici o răsplată, protestă Jamie. Trebuie doar să-mi promiţi că n-ai să te mai duci de unul singur la vînătoare. Îmi dai cuvîntul tău?

Cînd îl văzu dînd din cap, îi zîmbi în sfîrşit.

— Vrei să vin şi eu cu tine pînă acasă?

— Dacă ai veni, te-ar lua prizonieră. Sîntem certaţi cu Kincaizii, îi explică el, pe cel mai firesc ton.

— Atunci, să ai grijă. Şi grăbeşte-te, cred că aud pe

cineva venind.

Copilul tocmai dispăruse între copaci, cînd din partea opusă dădu buzna Alec, pe armăsarul lui. Fu atît de uşurat s-o vadă, încît îşi opri calul şi rămase în şa, privind-o, în timp ce aştepta să i se calmeze respiraţia.

Abia peste cîteva clipe, îi observă frunzele din păr şi ruptura de la umăr.

— Ce naiba s-a întîmplat? strigă el. Cine-a îndrăznit...

Sărise deja din şa, şi alerga spre ea, aşa că Jamie făcu repede un pas înapoi.

— Nu mi s-a întîmplat nimic! anunţă ea.

— Să nu mă minţi!

O prinse în braţe şi o strînse la piept.

— Şi-atunci tu de ce m-ai mințit?

— Nu te-am mințit, spuuse el, începînd să se calmeze.

— Ţi-ai pierdut cumpătul cu mine.

— Ai pus oamenii să dărîme peretele din spate al casei mele, replică Alec.

— Ai spus că pot să aranjez altfel bucătăriile, şopti Jamie. Pe timp de iarnă, Frieda, Hessie şi toate celelalte slugi trebuie să umble prin zăpadă ca să-ţi aducă cina. Era normal să mut clădirea chiar în spatele casei. Dar tu n-ai vrut să mă laşi să-ţi explic...

Alec închise ochii, rugîndu-se să nu-şi piardă răbdarea.

— Da, mi-am pierdut cumpătul, recunoscu el. Şi sînt supărat pe tine.

— Din cauza găurii din zid?

— Nu. Din cauză că ți-a fost frică de mine. Ce credeai, că te-aș fi lovit?

— Nu, dar m-ai făcut de rîs. Un soț nu trebuie să țipe la soția lui.

— Pe viitor, voi încerca să țin minte acest dictat, îi promise el. Dar să știi, iubirea mea, că vor exista momente cînd iar am să-l uit.

La asta, Jamie zîmbi în sfîrșit. Dumnezeule, ce bine se simțea! Puțin îi păsa dacă lui Alec îi mai sărea țandăra, în viitor. Puțin îi păsa de toate insultele lui, căci acum ghicea că era doar modul său de a-și proteja propriile sentimente. Nu, n-o mai deranjau deloc toate acele năravuri dificile.

Iar motivul era foarte simplu de înțeles.

Tocmai îi spusese „iubirea mea".

* * *

Gavin și părintele Murdock se întoarseră să-l privească pe Alec cum își ajuta soția să descalece. O ținu în brațe mult mai mult timp decît era necesar, și după felul cum se uitau unul la altul, nici preotul și nici aghiotantul nu vrură să se amestece. Se întoarseră și plecară agale, zîmbind amîndoi ca niște slabi de minte.

Alec știa că ar fi trebuit să se ocupe de treburi mai importante. Totuși nu se putu abține să-i atingă gura cu a lui,

doar încă o dată. Şi ar mai fi sărutat-o din nou, dacă nu intervenea Donald. Alec îi dădu frîul lui Wildfire, iar Jamie se înclină şi vru să plece.

— Şi acum unde te duci? o întrebă Alec, doar ca s-o mai ţină lîngă el un minut sau două.

— Să-mi schimb laibărul rupt, răspunse Jamie. Dar mai întîi trebuie să aduc nişte lumînări.

Alec se gîndi s-o însoţească, dar Donald îl reţinu:

— Alec? Putem vorbi ceva?

— Ce anume? întrebă Alec, trăgîndu-şi armăsarul de căpăstru spre grajd.

— E vorba de iapa lui *milady*, începu Donald. Nu vreau să te încarc cu un asemenea fleac, dar nu ştiu cum s-o stăpînesc, că tare încăpăţînată mai e. Nu mănîncă, nu doarme, şi sigur o să-şi frîngă piciorul, după cît tot bate cu copita ca să iasă din boxă. A şi rupt trei scînduri.

— Atunci, mut-o în altă boxă.

— Am încercat deja.

Alec o auzea pe Wildfire izbind scîndurile grajdului. Îşi duse armăsarul spre boxa stricată, iar iapa se potoli de îndată ce Alec întinse mîna s-o mîngîie.

— S-a liniştit, zîmbi el.

— Fiindcă l-ai adus lîngă ea pe negrul domniei tale, răspunse Donald. Cînd îl vede sau îi simte mirosul, se cumineşte. E deprinsă cu el. Mă întrebam, *my lord*, dacă n-am putea încerca să-i împreunăm.

— Ar ucide-o.

— N-aş crede! se grăbi Donald să-l încredinţeze. Iar dacă nu începe să mănînce, o să se îmbolnăvească.

Alec se hotărî să pună imediat la încercare propunerea lui Donald. Dacă armăsarul încerca să-i facă lui Wildfire cel mai mic rău, putea să intervină înainte de a o vătăma serios.

De îndată ce intră în boxa lui Wildfire, uriaşul negru se duse la nutreţ şi începe să mănînce, fără să-i dea nici o atenţie iepei. Wildfire se burzului că-i fusese încălcat teritoriul, dar armăsarul îi arătă neîntîrziat cine era stăpînul, scoţînd un nechezat asurzitor care-l făcu pe Alec să zîmbească. Calul îşi dilată nările, după care îi dădu iepei o lovitură îndesată de copită drept în dos. Wildfire deveni sfioasă cum se cuvenea. Nu avea loc destul ca să se cabreze, deşi încercă de cîteva ori. Armăsarul o lăsă în voie, pînă cînd iapa se potoli şi veni să mănînce împreună cu el. Doar o dată încercă să-l înghiontească într-o parte.

— Şi armăsarul meu e la fel de posesiv ca mine, remarcă Alec.

— *My lord?* întrebă Donald, vizibil derutat de acest comentariu.

— Lasă, nu contează, zîmbi Alec.

În clipa următoare, îşi aminti ce-i spusese părintele Murdock — că Jamie îşi dorea un dormitor numai al ei.

— Pe dracu'! mormăi el.

Iapa avea mai multă minte decît stăpîna ei, fără doar şi

poate.

* * *

Lui Jamie nici nu-i trecea prin minte ce griji îi cauza soțului ei. Tocmai își dăduse seama că o luase într-o direcție greșită. După o conversație plăcută cu fierarul, se hotărî să-i cunoască pe locatarii celorlalte căsuțe cuibărite laolaltă lîngă zidul din spate.

— Toți își vor fi luînd masa de amiază, o anunță fierarul.

— Ce zici, Henry, aș putea să arunc cîte o privire în fiecare colibă? îl întrebă ea.

— Desigur, stăpînă, îi răspunse omul cel pleșuv. Vor fi onorați cînd am să le spun că te interesează atît de mult.

Jamie începi să urce încet panta colinei. Se opri să culeagă cîteva flori plăcut mirositoare de lîngă zid, apoi își continuă drumul. I se păru că auzi un sunet în spatele ei și se întoarse să-l salute pe cel ce se apropia.

Dar nu era nimeni, și conchise că fusese doar un șiretlic al vîntului.

Aruncă o privire în casa tocilarului, apoi merse mai departe, pînă la ultima, tăbăcăria, și tocmai se uita înăuntru, cînd simți un brînci puternic din spate. Fu atît de surprinsă, încît căzu în genunchi. Scoase un strigăt deloc potrivit pentru o lady, în aceeași clipă în care ușa se trîntea în urma ei, lăsînd-o în beznă. Coliba nu avea ferestre.

Jamie bănui că vîntul trîntise uşa şi încercă să-şi găsească prin întuneric florile pe care le scăpase din mînă. Încă nu-şi dăduse seama de pericol, şi nu-şi făcea nici o grijă — pînă cînd simţi mirosul de fum.

Abia acum se duse la uşă şi încercă s-o deschidă. Nu voia să se clintească.

Începu să intre în panică, şi lovi cu pumnii, strigînd după Alec. Coliba mică şi pătrată devenea un infern. Nu trecuse nici un minut, şi tot acoperişul ardea.

Curînd, ţipetele îi fură înlocuite de o tuse tot mai slabe. Un lemn aprins căzu la picioarele ei. Jamie se retrase de lîngă bîrna din care ţîşneau flăcări şi scîntei, privind fascinată trandafirul roz, cu coadă lungă, pe care-l ţinea în mînă, pînă cînd petalele începură să se zgîrcească de căldură.

Flăcările se tîrau spre ea. Cocioaba era plină de fum, şi nu se mai putea ţine pe picioare. Se prăbuşi pe jos, gîfîind sufocată. Sub obraz, răcoarea pămîntului bătătorit era nespus de plăcută.

Refuza să creadă că-i sunase ceasul. Alec urma să ajungă la timp. Avea s-o salveze. Îi promisese că avea s-o apere.

O, Doamne, numai de s-ar fi grăbit! Numai să nu fi rămas iar singur... „Are nevoie de mine. Încă mai are nevoie să-mi spună că mă iubeşte," cugetă ea.

Şi unde mama dracului era?

Dintr-o dată, pe Jamie o cuprinse frica. După ce Alec o salva, avea de gînd să-i ţină o predică straşnică despre

virtuțile promptitudinii.

Dumnezeule, începea să-și piardă mințile... Izbucnirea de furie o secătuise de ultimele puteri. Jamie închise ochii și începu să se roage.

Urletul disperat al lui Alec îi ajunse la urechi prin fumul pîclos. Abia izbuti să zîmbească, fără vlagă.

— Doamne-Ți mulțumesc, îngăimă ea.

* * *

Alec tocmai pornise să urce povîrnișul, cînd auzise strigătele. Apoi, văzuse flăcările de deasupra tăbăcăriei. I se tăiase respirația, iar în clipa următoare o luase la fugă. Cînd îl ajunse din urmă pe Gavin, fierbea de mînie. *Știa* că Jamie era înăuntru. Știa.

El și Gavin sosiră în fața colibei în același moment. Văzură amîndoi bîrna de lemn rezemată de ușă. Gavin o înlătură cu piciorul, în timp ce Alec smulgea ușa din țîțîni și o azvîrlea la pămînt.

Teroarea îi dădea puteri sporite. Iar cînd o văzu pe Jamie, simți o asemenea furie, încît mugetul lui chinuit fu cît pe ce să dărîme pereții.

O ridică în brațe și ieși cu ea din colibă chiar înainte ca zidurile să se prăbușească. Afară, îngenunche pe pămînt, ocrotind-o cu brațele, speriat să respire pînă nu era sigur că și ea mai respira.

Avu nevoie de cîteva minute ca să-şi regăsească măcar în parte stăpînirea de sine. Gavin îngenunche lîngă el.

— Alec, lasă-i mai mult aer, şopti el, abia recunoscîndu-şi propriul glas slăbit.

Jamie deschise ochii, pentru a vedea chipul îngrijorat al soţului ei. Încercă să-i zîmbească printre lacrimi, şi observă că şi ochii li erau înceţoşaţi. Pesemne că fumul îi tulburase vederea, îşi zise ea.

Ridică mîna să-l atingă pe frunte, şi numai atunci îşi dădu seama că încă mai strîngea între degete una dintre florile ofilite. Îi dădu drumul şi începu să-l mîngîie pe frunte.

Alec îi atinse şi el fruntea, chiar în acelaşi moment.

— Ţi-am făgăduit că n-am să te părăsesc, murmură ea, cu o voce răguşită ca a unui bătrîn.

— Nici eu n-am să te las vreodată.

Glasul lui suna ca frunzele veştede, călcate în picioare.

Îşi zîmbiră o clipă.

— Acum eşti bine, Jamie? N-ai păţit nimic?

Îngrijorarea şi afecţiunea din ochii lui o uluiau.

— Am ştiut că mă vei salva.

— De unde-ai ştiut?

— Fiindcă ţii la mine, Alec Kincaid.

Îi imitase de minune accentul. Alec dădu din cap, mulţumit de răspunsul ei. Apoi se ridică, ţinînd-o în continuare cu capul rezemat sub bărbia lui. Cînd se întoarse să coboare colina, observă mulţimea de soldaţi care se

adunaseră în spatele său.

În tăcere, cu toții îi urmară în josul pantei.

— De ce ești atît de furios, Gavin? întrebă Jamie, privindu-l pe aghiotant peste umărul lui Alec, în timp ce intrau în casa cea mare. Doar nu poți crede că totul s-a întîmplat din vina mea, nu-i așa?

Înainte ca Gavin să răspundă, Jamie se întoarse iar spre Alec.

— Vîntul a fost de vină, bărbate. Bătea atît de tare, încît a trîntit ușa în spatele meu. Da, da, foarte tare sufla, continuă ea, văzînd că o priveau ca și cum nu le-ar fi venit a crede. Și șuieratul vîntului era ciudat, suna ca și cum cineva ar fi rîs de mine... Alec, de ce te uiți la mine cu atîta îndoială? Nu mă crezi?

— Ba te cred, îi spuse el.

— Știm că n-a fost vina domniei tale, *milady*, interveni și Gavin. Ușa era...

Lăsă explicația neterminată, căci zărise semnul făcut de Alec.

— Cum era ușa, Gavin?

— Înțepenită, izbucni el. Ușa se înțepenise.

— Da, sigur că se înțepenise, îi dădu ea dreptate.

— Gavin, du-te și poruncește o baie pentru Jamie. Apoi, întoarce-te pe colină și ia servitorii la întrebări. Cu siguranță, unul dintre ei va avea cîteva răspunsuri importante pentru noi.

Alec o duse pe Jamie în spatele paravanului, unde o

culcă pe pat.

— După baie, ai să rămîi în pat pînă mîine, îi ordonă el.

— De ce?

— De ce? Pentru că ai nevoie să te înzdrăvenești, Jamie, de aceea!

— Mi-am revenit deja.

Alec clătină din cap.

— Acum ar trebui să plîngi, fetițo, nu să-mi zîmbești așa de dulce. Nu știi cît ești de gingașă?

— Trebuie să zac în pat fiindcă sînt... gingașă? Alec, n-are nici un sens.

Rămase așezată pe marginea patului, cu fața brăzdată de fum și praf, și părul încîlcit, în timp ce servitoarele aduceau găleți cu apă. Jamie începu să le salute pe rînd, zîmbind. Le reținuse nu numai numele lor, ci și pe ale soților și copiilor. Alec era impresionat. Avea într-adevăr o memorie remarcabilă. Cînd o întreba pe fiecare femeie despre rudele ei, îi dădea de înțeles cît de mult o prețuia.

Observă că și femeile îi răspundeau la salutări cu tot atîta afecțiune.

Pînă și bătrîna Hessie, bucătăreasa cea mereu posacă și acră, îi zîmbea stăpînei sale.

— Vei mai fi în stare să îndrumi oamenii cu... munca de la bucătărie? o întrebă ea, după ce-i aruncă boierului o privire timidă.

Jamie rămase cu zîmbetul pe buze.

— A văzut gaura, Hessie, şopti ea. Şi nu am de gînd să întrerup lucrul. Am să...

— Voi lua eu în primire munca aia, anunţă Alec.

— Serios?

Părea teribil de mulţumită de el, iar Alec se întrebă dacă nu cumva asta urmărise tot timpul.

— Angus poate dirija soldaţii, afirmă el, după ce-i explic ce vreau să facă. Gaura va fi astupată cu scînduri, pînă e gata coridorul.

— Coridorul? întrebă Jamie. Nu înţeleg.

— Nu vreau ca bucătăria să fie chiar lîngă sală, replică Alec. Fumul de la gătit ar umple toată casa. Vom clădi un coridor de legătură. Eşti mulţumită aşa?

Ghici că nu era tocmai mulţmită, cînd Jamie îi aruncă o privire bănuitoare.

— Şi cît de lung va fi acest coridor?

— Nu foarte lung, îi promise el.

Abia acum dădu din cap, cu deplină satisfacţie.

— Iată, Hessie, spuse ea. Ţi-am zis eu că Alec va înţelege cît de binefăcătoare e această schimbare.

Observă expresia încruntată a soţului ei, aşa că se grăbi să adauge:

— Tot clanul e important pentru el.

Întorcîndu-se spere Alec, îi spuse:

— I-am spus lui Hessie că, după părerea ta, ostaşii şi servitorii merită să stea pe picior de egalitate.

Spre surprinderea ei, Alec spuse:

— Într-adevăr. Iar lui Hessie nu era nevoie să-i spui. Îşi înţelege şi ea valoarea.

Numaidecît, servitoarea îşi îndreptă umerii, cu mîndrie. Apoi făcu o plecăciune în faţa boierului ei şi se grăbi să plece.

— Şi acum, fă-ţi baia, nevastă, pînă nu se răceşte ca gheaţa apa asta, de la curentul care trage pe-aici.

Alec continua să zîmbească, dar cînd trecu iar de cealaltă parte a paravanului, renunţă la orice prefăcătorie. Începu să se plimbe prin faţa vetrei, în timp ce încerca să găsească un sens acelei grozăvii. Cineva încercase într-adevăr s-o ucidă pe neprețuita lui Jamie. Dacă n-ar fi ajuns acolo la timp... Dacă ar mai fi rămas doar cîteva minute în grajd...

— Alec? Nimeni n-a văzut nimic.

Se opri din mers, la auzul vocii lui Gavin.

— Vorbeşte mai încet, îi porunci el. Nu vreau ca Jamie s-audă nimic din toate astea.

— Aude deja! anunţă ea, de după paravan.

Alec nu-şi ascunse exasperarea, apoi îi făcu semn lui Gavin să se apropie.

— Jamie, nu asculta! îi strigă el.

— N-am cum să nu ascult, răspunse Jamie. Ai observat, Alec, că aici nu e pic de discreţie? L-am întrebat pe părintele Murdock ce crede, dacă aş putea să duc lucrurile noastre într-unul dintre dormitoarele de la etaj, bărbate. Ţi-a spus despre dorinţa asta a mea?

— Trebuia să mă întrebi pe mine.

— Tu erai ocupat! strigă ea.

— Vorbeşte de parcă nici n-ar fi fost cît pe ce să ardă de vie, nu-i aşa, Gavin?

— E mult mai puternică decît o credem noi, răspunse încet aghiotantul. S-ar putea ca părintele Murdock să aibă dreptate, la urma urmei.

Degeaba încercase să n-o amestece în discuţie, căci vocea lui Jamie răsună iar de după paravan:

— Sigur că părintele Murdock are dreptate, Gavin. E un om al lui Dumnezeu, dacă mai ţii minte.

— Jamie!

— Alec, voi înceta să vă mai ascult conversaţia de îndată ce-mi răspunzi. Nu se poate să nu-ţi dai seama cît de firească e cererea mea. Am putea să ne mutăm la catul de sus înainte de...

— Să ne mutăm?

— Poftim? A, păi da, desigur! răspunse ea. Să ne mutăm, asta am spus!

Alec zîmbi. Va să zică, nu avusese de gînd să se mute sus de una singură. Îşi spuse că nici nu se gîndise vreodată că soţia lui ar fi putut nutri asemenea planuri necurate. Totuşi, nici nu i le explicase desluşit pe cele pe care le avea.

— Mîine o să ne mutăm sus! strigă el.

— Îţi mulţumesc, Alec.

— O soţie nu-i mulţumeşte soţului ei. Şi acum, fă-ţi baia

şi nu mă mai întrerupe.

Vorbise pe cel mai sever ton de care era în stare, dar rîsul lui Jamie îi dădu de înţeles că nu era destul de aspru. Umerii i se pleoştiră a dezamăgire.

— Spune-mi ce-ai aflat, îi ceru el lui Gavin, în timp ce se rezema de consolă.

— Henry a avut o discuţie lungă cu Jamie, apoi s-a întors la treburile lui. Cum ştii, fierarul nostru e cam fudul de urechi. A spus că era aplecat peste nicovală şi n-a observat pe nimeni care să vină sau să plece. I-am luat la întrebări şi pe ceilalţi, Alec — pe toţi...

— Şi...?

Gavin clătină din cap.

— Se duseseră la masă.

— Cineva trebuie să fi văzut...

— Alec, colina era aproape pustie, îl întrerupse Gavin. De ce nu vrei să-i spui lui Jamie?

— Ca să nu-şi facă griji, recunoscu Alec.

— Trebuie să fie în gardă.

— Nu, vom fi noi în gardă, pentru ea. După ce aflăm cine-a fost, abia atunci îi vom spune. N-o să mai rămînă singură nici o clipă. Cînd nu pot să stau eu lîngă ea, va sta unul dintre voi doi — tu sau Marcus.

Gavin dădu din cap.

— Nici eu nu vreau să se sperie, şopti el. A ajuns să însemne mult pentru mine. Nu-mi vine să cred, cînd mă

gîndesc la o asemenea trădare...

— E cineva dintre ai noştri, declară Alec. Iar cînd am să-l descopăr...

Chiar atunci, vocea lui Jamie le ajunse la urechi. Cînta de una singură, în timp ce-şi făcea baia, o baladă englezească destul de desfrînată, care-i făcu pe cei doi bărbaţi să înalţe din sprîncene, zîmbind.

— Se poartă de parcă nu i s-ar fi întîmplat nimic neobişnuit, remarcă Alec, clătinînd din cap.

— Înţeleg de ce vrea ca dormitorul vostru să fie sus, spuse Gavin. La drept vorbind, *my.lord*, de-aici se-aude şi cel mai slab sunet.

Alec dădu din cap.

— Du-te la uşă şi nu mai lăsa pe nimeni să intre, porunci el, desprinzîndu-se de vatră.

— Unde te duci?

— La culcare.

— La culcare? repetă Gavin, nevenindu-i să creadă. Nici măcar amiaza nu e, încă.

Alec se întoarse în loc, privindu-şi exasperat aghiotantul.

— Bagă de seamă să nu fiu deranjat, îi ceru el.

În sfîrşit, Gavin înţelese. Zîmbi, pornind spre uşă, gata să stea de strajă.

— Odihnă plăcută, Alec! îi ură el, cu amuzament vădit.

Acum ştie că cineva a încercat să-i ucidă nevasta. Pînă la căderea nopţii, toată lumea va fi auzit de păcatul ăsta. O vor păzi cu străşnicie. Va avea grijă ca să n-o mai pască nici cel mai mic pericol.

Nu înţelege că încă nu-i era hărăzit să moară. Viclenia mea e mai mare decît a lui, dar aş dori să mă pot lăuda şi eu cuiva cu iscusinţa mea. Nu cutez, firește, şi prin urmare trebuie să-i las pe toţi să creadă că au intervenit la timp. A, ştiam c-avea s-o scape. Focul nu putea să treacă neobservat. Sigur că ştiam asta.

Ceea ce vreau să văd acum e chinul lui, nu neliniştea. N-am să sfîrşesc cu omorul pînă mîine... poate chiar poimîine, dacă-mi pot stăpîni lăcomia.

Încă-i mai aud şi acum zbieretul. O chema pe nume. Cred că a început s-o iubească. Lecţia asta va fi cu atît mai dulce dacă aşa e...

Vreau s-o ating în timp ce va muri.

Capitolul 14

Jamie îi făcu pe Gavin să tresară cînd veni în spatele lui şi-l bătu uşurel pe umăr. N-o auzise apropiindu-se. Se răsuci în loc, şi văzu că era stăpîna lui, cu o pereche de botine în mînă.

— Nu te-am auzit venind.

— N-am vrut să te sperii, spuse Jamie. Şi vorbeşte mai încet, Gavin. Alec trage un pui de somn.

— Boierul?!

— Te rog, Gavin, nu striga aşa. Şi nici nu e nevoie să faci mutra asta neîncrezătoare. Alec e şi el om, Lucas. Dacă n-ar avea nevoie de odihnă, acum n-ar dormi atît de adînc, nu-i aşa?

Gavin clătină din cap. Se străduia cu disperare să nu rîdă în hohote. Ultima oară cînd îl văzuse, nobilul Kincaid nu arătase cîtuşi de puţin obosit. Desigur, se pregătea să se culce, dar Gavin ştia că nu la somn îi stătea gîndul.

Dumnezeule, abia aştepta să-l stîrnească puţin!

Jamie se prinse de braţul lui, ca să-şi ţină echilibrul în timp ce se încălţa.

— Cred c-am să-i cer lui Hessie să mă ajute acum să curăţ dormitorul de sus.

Îi dădu drumul şi, netezindu-şi poalele, încercă să-l ocolească. Gavin se grăbi să-i aţină calea.

— Trimit un om să ți-o cheme, propuse el.

— Mersul pe jos o să-mi facă bine.

— Păstrează-ți puterile pentru munca pe care o ai de făcut, o povățui aghiotantul.

— Bine, Gavin, se învoi ea, ca să-l înduplece.

Dar, cînd văzu ce îngrijorat arăta, îl privi mai atentă, nedumerită.

— Te simți bine? Te porți foarte ciudat, zău așa.

Gavin o lăsă să-i simtă fruntea cu dosul mîinii, înainte de a-i răspunde:

— Mă simt foarte bine, Jamie. Și acum, ce-ar fi să te apuci de treabă?

Jamie îl mai privi o dată lung, înainte de a se întoarce, pornind în sus pe scară. Gavin o urmă la doi pași distanță. Jamie nu spuse nimic despre această ciudățenie, pînă cînd ajunseră la cea de-a treia ușă. Abia atunci se întoarce iar spre el.

Înainte de a apuca să-i pună vreo întrebare, Gavin se și repezi cu o explicație:

— Mă gîndeam că, dacă ai de mutat ceva, să-ți dau și eu o mînă de ajutor.

Jamie îi zîmbi drăgălaș.

— Ce frumos din partea ta, Gavin. Totuși, părintele Murdock m-a ajutat deja să mut un cufăr, iar acum am loc destul pentru lucrurile mele, cînd vor veni.

— Lucrurile domniei tale au și sosit, *milady*, își aminti

dintr-o dată Gavin. Azi, în zorii zilei. Să pun oamenii să aducă bagajele din curtea de jos?

— Dacă eşti bun, Gavin. Nu cumva ai văzut... printre obiectele din căruţă era şi vreun scaun?

— Nu sînt cît să umple o căruţă, îi răspunse el. O căruţă n-ar fi putut urca pe cărarea aceea îngustă şi abruptă. Le-au adus patru cai de samar — şi da, *milady*, am observat ceva cam ciudat...

— Propriul meu scaun! îl întrerupse ea, bătînd din palme. Ţi se pare ciudat din cauza picioarelor, dar se leagănă înainte şi-napoi. A fost al familiei mamei mele. Lui tata îi plăcea să se aşeze în el seară de seară, şi a fost foarte drăguţ că s-a gîndit să mi-l trimită.

— Un scaun care se leagănă, *milady?*

— Ştiu, oftă ea, oamenii nu se vor deprinde nicicînd cu noutatea, teamă mi-e. Totuşi, a fost al mamei mele şi, desigur, am să-l păstrez pînă mor. Va fi moştenit din generaţie în generaţie.

Gavin se întrebă cine-o fi fost neghiobul care meşterise un scaun atît de smintit, dar avu înţelepciunea de a-şi păstra gîndurile pentru sine.

Cînd coborî scara, îl văzu pe Marcus, care tocmai intra în sala cea mare.

— Marcus, am o vorbă cu tine! îi strigă el.

— Da, Gavin?

Se opriră într-un loc de unde Gavin avea sub ochi toate

cele trei uşi de la catul de sus. Nimeni nu putea să intre sau să iasă, fără ştirea lui.

— Vreau ca sub fereastră să stea doi străjeri.

— Care fereastră?

— Jamie lucrează în prima odaie de deaspra. Pune doi ostaşi în faţa uşii, şi alţii doi sub fereastra ei.

— Le spun şi de ce? întrebă Marcus, încruntîndu-se gînditor.

— Sigur că da, se răsti Gavin. Le spui că-şi apără stăpîna.

— Gavin, ce încerci să-mi spui? întrebă Marcus, ajuns la capătul răbdării.

— N-ai auzit?

— Ce să aud?

Gavin oftă, apoi îi povesti drama petrecută.

— Cineva a închis-o înăuntru, Marcus. Cu piciorul ăsta am dat la o parte bîrna de la uşă, nu putu el să nu se laude. Şi tot nu mi-a venit să cred.

— Cine să fi făcut una ca asta?

— Nimeni n-a văzut ţipenie de om prin apropiere, îi explică el. Iar Alec vrea ca tu şi cu mine să fim tot timpul în gardă.

— A rostit anume numele meu? întrebă Marcus, nepărînd să-i vină a crede.

— Da. Pune mare preţ pe loialitatea ta, Marcus. Te-ai îndoit vreodată?

Marcus clătină din cap.

— Nu i-am dat motive să-mi pună loialitatea la îndoială, spuse el, dar nici n-am ascuns că nu mă bucuram deloc de căsătoria lui, forțată sau nu.

— Îl insulți pe boierul nostru, dacă-ți închipui...

— Ba, replică Marcus, cu tărie. Din contră, chiar. Îmi arată că mă prețuiește, Gavin, iar eu sînt... umilit de încrederea pe care mi-o acordă.

Gavin izbucni în rîs.

— Niciodată n-ai mai vorbit cu atîta patimă, iar eu, uite că rîd de tine. Nu te simți ofensat, bunul meu prieten, dar te-ai înroșit ca focul în obraji.

Îl bătu pe umăr, iar fruntea lui Marcus se mai descreți. Izbuti chiar și un surîs — lucru rar din partea lui.

Cei doi ostași redeveniră serioși cînd li se alătură și boierul. Expresia de pe chipul lui nu promitea o convorbire prea veselă.

— Unde-i nevastă-mea?

Răcnise atît de tare, încît Gavin fu convins că-l auziseră pînă și soldații care făceau instrucție în curtea de jos.

— E deasupra scării, face curățenie în ultima odaie, îi răspunse el.

— Singură?

— Am controlat camera înainte de a intra. Nimeni nu poate să vină sau să plece fără să văd eu.

Alec dădu din cap.

— Vreau să stați amîndoi cu ea pînă mă întorc, porunci

el. Un pas să nu facă fără voi — unul în fața ei, celălalt în spate. Ați înțeles?

Gavin și Marcus dădură din capete.

— O să se-ntrebe de ce, spuse apoi Marcus. E ea englezoaică, Alec, da' proastă nu-i.

Gavin fu mai uimit de tonul șăgalnic al lui Marcus decît păru Alec să fie.

— Da, o să se-ntrebe, fu și el de acord.

— Atunci, n-are decît să se întrebe, se răsti Alec. Ziceți-i doar c-așa am dat eu poruncă, și gata. Fir-ar să fie, femeia asta n-ar trebui să facă munci de-ale servitorilor de rînd! mai adăugă el.

— A ținut morțiș, Alec, spuse Gavin. Și am văzut cu ochii mei că avea nevoie să lucreze, ca să-și mai consume din energie. Poate o fi împrumutat din puterea ta — că mie-mi păreai dărîmat de tot, dacă-mi dai voie s-o spun. Nu cumva ai nevoie să mai dormi nițeluș, *my lord?*

— A dormit după-amiază? interveni Marcus, cu o expresie neîncrezătoare.

— Amuzamentul vostru îmi displace, declară Alec. Și dacă mai zîmbiți la mine așa, jur pe Dumnezeu că dau cu voi de toți pereții. Iar cînd termin, vă promit cam să dorm mult mai mult decît adineaori.

Amenințarea îi atrase întocmai măsura de respect pe care o dorise.

— Mă duc să vorbesc cu Angus, anunță el peste umăr.

Mă întorc în cîteva minute.

Era la fel de furios ca vîntul care se întețea, în timp ce mergea spre casa lui Angus. Strigătele pe care le auzi cînd ajunse acolo îl înștiințară că nici credinciosul său ostaș n-o ducea mult mai bine.

Îi deschise Elizabeth, cu un zîmbet larg pe buze, semn că răcnetele soțului ei n-o tulburau cîtuși de puțin.

— N-arăți rău deloc, Elizabeth, pentru o femeie care trăiește cu un nebun, remarcă Alec, în timp ce intra în casă.

— Soția ta m-a prevenit că nu-mi va fi ușor să-ncerc să-l conving pe Angus să se odihnească. Și a avut dreptate, căci s-a transformat într-un adevărat urs! adăugă ea, ridicînd vocea, ca să fie sigură că soțul ei o auzea. Dar nu mă îndoiesc că, după ce-i vor scoate firele din piept, o s-o lase mai moale cu mofturile astea necontenite.

— Încetezi odată să mai vorbești despre mine în felul ăsta nerespectuos?. strigă Angus. din pat. Boierul a venit să mă vadă, nevastă. Nu-l interesează s-audă smiorcăielile astea muierești.

Elizabeth îi mai aruncă lui Alec o privire exasperată, înainte de a se întoarce spre soțul ei.

— Pot să-i ofer puțin vin?

Angus o privi nemulțumit, apoi dădu din cap.

— Nici mie nu mi-ar strica un pocal.

Nevastă-sa nu-l luă în seamă. Îi turnă lui Alec o porție mare de vin roșu, iar soțului ei îi dădu o cană cu apă.

— Vă las cu ale voastre, spuse ea, făcînd o plecăciune spre Alec, înainte de a ieşi.

— Elizabeth? Ia vino-aici, înainte să pleci, o chemă Angus.

Alec se rezemă de pervaz şi o privi pe soţia cea scundă şi drăguţă a lui Angus întorcîndu-se grăbită la bărbatul ei, care o apucă de ceafă cu mîna cea nevătămată, o trase spre el şi o sărută îndelung şi cu patimă.

Înainte de a o lăsa să plece, îi mai şopti ceva la ureche şi o bătu cu palma la dos. Elizabeth aproape că zbură pe uşă afară.

— E o femeie de treabă, spuse Angus, cu un oftat prelung.

Aruncă pe pardoseala de pămînt bătătorit apa din cană, apoi se dădu jos din pat să caute ulciorul cu vin.

— L-a luat cu ea, îl anunţă Alec, rîzînd. Te cunoaşte mai bine decît crezi.

Angus păru mulţumit de aceste cuvinte. Îi făcu semn lui Alec să-i dea şi lui o parte din vinul său, şi trase o duşcă prelungă.

— Doamne, ce bun e. Nevastă-ta i-a spus lui Elizabeth că nu pot bea vin pînă nu-mi scoate firele. Numai Dumnezeu ştie de ce i-o fi zis o asemenea grozăvie. Mai bine mă lăsaţi să mor, oameni buni, ca să mă cruţaţi de...

— ...îngeri?

Angus dădu din cap.

— Voiai să vorbeşti cu mine ceva anume, sau ai venit doar să mă mai vezi?

— Închide uşa, Angus, îi ceru Alec. Nu vreau s-audă nimeni. Am nevoie de nişte sfaturi, prietene.

Dintr-o lovitură de picior, Angus închise uşa.

— Îmi dau seama că e ceva serios, Alec. Eşti posomorît la faţă.

Alec îi explică ce i se întîmplase lui Jamie, după care începură să discute despre măsurile de pază sporită pe care le avea de luat pînă era găsit făptaşul.

Aşezîndu-se pe un scaun, cu picioarele rezemate pe pat, Angus se încruntă adînc, cufundat în gînduri, pe cînd Alec se plimba prin cameră. Trecură cîteva minute, înainte ca boierul să se întoarcă iar spre ostaşul său.

— Angus, vreau să-mi spui tot ce-ţi mai aminteşti despre Helena. Ai fost aici, cu Marcus şi Gavin, în scurtul răstimp al căsniciei mele cu ea. Iar în lipsa mea...

— Da, în cea mai mare parte a timpului, făceai treburile regelui, fu Angus de acord. Îţi dai seama, Alec, că asta-i prima dată cînd i-ai rostit numele, de la înmormîntare încoace?

— Am vrut să las totul în urmă, anunţă Alec. Şi totuşi, eu întotdeauna...

Se întrerupe, clătinînd din cap, apoi îi ceru din nou lui Angus să-i spună tot ce ştia despre Helena.

Petrecu o jumătate de ceas chestionîndu-şi prietenul de

încredere, iar cînd plecă, nu era cu mult mai bine dispus. Din vîrful colinei, o văzu pe Jamie în fereastra de la primul cat. Dacă se întorcea doar cu puțin mai la stînga, l-ar fi văzut și ea pe el. Jamie, însă, era atentă la cei doi soldați care stăteau rezemați de zid, sub ea.

Zîmbea, iar lui Alec îi veni numaidecît inima la loc. Doamne, încîntătoare mai era! Își legase părul în creștetul capului, dar cîteva șuvițe lungi îi atîrnau pe lîngă față, iar pe nas și frunte era mînjită cu praf. Avea nevoie de încă o baie, pînă la căderea nopții, conchise el, zîmbind.

Un lucru pe care unul dintre soldați i-l spunea celuilalt îi atrase lui Jamie atenția.

Sub privirile lui Alec, își rezemă coatele pe pervaz și se aplecă în afară. Pe fața ei se vedea limpede că se amuza copios cu povestirea pe care unul dintre soldați i-o spunea prietenului său.

Alec se apropie, după care se opri brusc, cînd își dădu seama că cei doi oameni vorbeau în gaelică.

Iar ea înțelegea fiecare cuvînt.

Fu prea surprins ca să se mai înfurie pe ea. Apoi, auzi sfîrșitul unei glume vechi pe care străjerul i-o spunea celuilalt, despre un războinic scoțian care găsea o femeie despuiată de haine, întinsă pe marginea drumului. Ostașul își făcea de cap cu ea, pînă venea altul și-l mustra pentru purtarea lui păgînească, atrăgîndu-i atenția că femeia era moartă.

— Moartă? îşi încheie oşteanul anecdota. Eu credeam că e englezoaică.

Lui Jamie îi pieri zîmbetul de pe buze. Dispăru din fereastră, în timp ce străjerii de jos se prăpădea de rîs. Dar numaidecît se ivi din nou, aducînd o găleată cu apă. Alec îşi stăpîni rîsul, privind-o cum se chinuia să ridice greutatea. Nu se osteni să-şi prevină oamenii. Jamie ţinti cu grijă, după care zîmbi satisfăcută, cînd apa plină cu clăbuc de săpun curse în capetele celor doi.

— Iertaţi-mă, rogu-vă! strigă ea, cînd aceştia îşi terminară litania de sudălmi, ridicînd privirile spre fereastră. Nu ştiam că sînteţi aici.

— E Lady Kincaid! exclamă un ostaş, privindu-l uimit pe celălalt.

Amîndoi îşi cerură iertare că ocărîseră. În timp ce treceau grăbiţi pe lîngă Alec, unul dintre ei observă ce noroc aveau că stăpîna lor nu înţelegea limba gaelică, altfel sigur ar fi fost ofensată de comentariile lor grosolane.

La asta, Alec nu-şi mai putu stăpîni rîsul, atrăgîndu-i soţiei sale atenţia.

Din fereastră, Jamie îi zîmbi.

— Văd că eşti bine dispus, bărbate! strigă ea. Te simţi mai odihnit, aşadar?

Nu se putea să nu pomenească somnul lui de după-amiază! Alec se opri din rîs.

— Ei, Alec? insistă ea, aplecîndu-se peste pervaz. Nu-mi

spui şi mie de ce rîdeai?

Doar ca să-i facă în ciudă, Alec îi povesti anecdota pe care o auzise. Jamie, însă, nu-l lăsă s-o termine.

— Am auzit de mult gluma asta veche, Alec! strigă ea. Femeia nu era moartă — era scoţiancă, şi atîta tot.

Şi plecă de la fereastră, înainte ca Alec să mai poată spune ceva.

Se întîlniră la baza scării.

— Ce-i toată îngrămădeala asta aici? bodogăni el.

Tot spaţiul dintre ei era plin de boccele. Deasupra tuturor stătea pus un scaun ciudat la înfăţişare, cu tăblia mare ca pentru doi oameni.

— Lucrurile mele, răspunse Jamie. Unele vor merg în dormitorul nostru, Alec, iar locul celorlalte e în sală.

— Nu-mi place îngrămădeala, spuse el.

Se aplecă, luă o tapiserie şi o ridică, pentru a putea vedea imaginea. Jamie ocoli grămada de bagaje şi-i smulse tapiseria din mîini.

— Nu te mai încrunta aşa, bărbate, şopti ea, căci Gavin şi Marcus observau amîndoi scena. M-am gîndit să punem tapiseria asta deasupra consolei.

— Ce naiba e? mîrîi el. Nu deslușesc...

— Te-ai uitat pe partea cealaltă, replică Jamie.

Se duse grăbită la Gavin şi-i dădu tapiseria.

— Te rog, agaţ-o pe perete — cît mai dreaptă, dacă eşti bun. Şi încearcă să nu te uiţi la ea pînă n-ai pus-o, Gavin.

Vreau să fie o surpriză.

— Cu mîinile domniei tale ai lucrat-o, *milady?* întrebă Gavin, zîmbind.

— Sfinte Cerule, nu! Agnes şi Alice au cusut totul. A fost surpriza lor pentru mine, de ziua mea.

Apoi îi privi lung pe Gavin şi Marcus, şi se întoarse iar spre Alec.

— Ştii, trebuie să conspirăm pentru a aranja ca surorile mele gemene să-i cunoască pe Gavin şi Marcus. Sînt aproape sigură că s-ar...

— N-ai să pui la cale nici o cununie, Jamie, i-o reteză Alec.

— Gemenele seamănă cu tine, Jamie? se interesă Gavin.

— Nu, nu, amîndouă sînt mult mai drăguţe.

Gavin făcu ochii mari.

— Atunci, trebuie să le cunosc pe aceste domnişoare! anunţă el.

— La fire, sînt aidoma cu Mary, mormăi Alec.

— Nu contează! se repezi Gavin.

Apoi se duse grăbit spre şemineu să agaţe deasupra tapiseria, urmărit de hohotele lui Alec.

— Gavin, dacă spui cuiva că boierul tău a dormit în timpul zilei, voi avea grijă să le cunoşti pe ambele surori.

— A, puiul ăla de somn? strigă Gavin, peste umăr.

Pînă şi Marcus rîdea. Jamie nu-l mai văzuse niciodată zîmbind. Involuntar, îi surîse şi ea.

— Ce te amuză aşa? îl întrebă.

— Lasă, Jamie, nu contează, răspunse Alec.

Jamie îi aruncă soţului ei o privire bănuitoare.

— Le-ai sugerat cumva oamenilor tăi că s-ar putea ca surorile mele să nu fie vrednice de ei? întrebă ea, proptindu-şi mîinile-n şolduri.

— Nici în seama unui ţap nu le-aş lăsa.

La auzul ţipătului ei sonor, de indignare, Alec nu se putu abţine să nu adauge alene, făcînd un pas înainte:

— Nu-mi plac cruzimile faţă de animale, nevastă. Cu siguranţă, trebuie să fi observat asta, de-acum. Nu-mi lovesc calul cu vergeaua, şi nici nu...

— Îmi insulţi familia?

Nu-i mai răspunse, privind-o doar cu zîmbetul acela irezistibil care ei îi plăcea atît de mult. Jamie nu-şi mai putu stăpîni rîsul. Omul n-avea nici cea mai mică speranţă.

— Ruşine să-ţi fie, Kincaid. Acum îmi dau seama că pur şi simplu nu-mi cunoşti destul de bine familia ca să-ţi faci o părere corectă. Desigur, mă voi ocupa de problema asta cît de curînd posibil.

Zîmbetul lui şovăi. Al ei deveni şi mai dulce.

— Am să-i invit pe toţi să ne facă o vizită, bărbate. O vizită plăcută şi cît mai lungă.

— Şi cînd o să fie asta? strigă Gavin, atrăgîndu-i atenţia, în timp ce cobora de pe taburetul unde se cocoţase ca să agaţe tapiseria pe perete.

— Dă-te mai înapoi, şi-ai să vezi cine e, cu siguranţă! strigă Jamie.

— Este... Dumnezeule mare, Alec! Tocmai l-am agăţat pe peretele casei tale pe...

— E William, iubitul nostru Cuceritor, Gavin. Înfăţişat cum nu se poate mai fidel, din cîte mi s-a spus. Era un bărbat foarte chipeş, nu găseşti?

Cîteva momente, nimeni nu scoase o vorbă. Gavin şi Marcus se uitau ţintă la Alec, aşteptîndu-i reacţia.

Boierul îşi privea lung nevasta, parcă nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Marcus fu primul care să-şi revină.

— Era gras.

— Era solid, Marcus, nu gras, îl corectă Jamie.

— Ce Dumnezeu e chestia aia de deaspra capului? întrebă Gavin, făcînd încă un pas înapoi. Drăcia aia galbenă?

— O aureolă, explică ea.

— L-aţi sfinţit? se interesă Marcus.

— Încă nu e o canonizare oficială, dar nu peste mult şi biserica îi va recunoaşte sanctitatea.

— De ce?

Jamie era mulţumită că soţul ei şi ostaşii lui arătau un asemenea interes faţă de istoria Angliei. Le povesti pe îndelete cum schimbase William, de unul singur, modul de viaţă din Anglia. Le explică amănunţit drepturile şi îndatoririle seniorului şi ale vasalului, şi legătura dintre ei.

Cînd termină, nu se îndoia că avea multe întrebări să-i pună.

Nimeni, însă, nu părea dispus s-o întrebe nimic.

— Credeți că un asemenea sistem ar merge aici?

— Merge deja, Jamie, de sute de ani, se răsti Alec.

— Tocmai ai descries clanul scoțian, fată, preciză Gavin, încercînd să-și atenueze dezamăgirea față de reacția soțului ei.

— Dă-o jos.

— Alec, nu poți vorbi serios! se plînse Jamie. Surorile mele au lucrat ore întregi la această tapiserie. A fost un dar de ziua mea. Vreau să mă pot uit la ea ori de cîte ori îmi vine cheful.

Părintele Murdock tocmai intra în sală. O singură privire spre peretele de deasupra vetrei îl înștiință de ce se încrunta atît de fioros boierul său, așa că se grăbi să intervină în favoarea lui Jamie.

— Ei, ei, Alec, nu vrea să te insulte, punînd chipul vrăjmașului în casa ta.

— A, da, sigur că n-am vrut să-l insult! confirmă Jamie. El, însă, la fel de sigur îmi pune răbdarea la încercare, atîta lucru pot să-ți spun.

— Îți pun răbdarea la încercare?

Alec abia reușea să nu strige. Se abținea numai datorită firii ei gingașe.

— Fără doar și poate, Alec Kincaid, continuă Jamie. Asta-i și casa mea, nu? Ar trebui să am voie să agăț pe pereți

orice tapiserie doresc.

— Ba nu.

Jamie şi părintele Murdock se încruntată la Alec. Gavin şi Marcus zîmbeau. Jamie îi întoarse lui Alec spatele.

— Părinte, mă ajuți să duc scaunul ăsta în sală? Sau şi aşa ceva e contra regulilor tale, Alec?

Părintele Murdock privi lung piesa de mobilier.

— Are nişte obezi de butoi prinse de picioare, remarcă el cu glas tare. E ceva în neregulă aici, fătuco.

— Scaunul trebuie să se poată legăna înainte şi-napoi, îi explică ea cu răbdare.

Drept răspuns, preotul mişcă din sprîncene a mirare.

— Ştiu, continuă Jamie, în veci n-o să se prindă, printre cei de-aici. Totuşi, e un scaun cum nu se poate mai comod. Trebuie să-l încerci şi dumneata, părinte.

— Poate altă dată, murmură preotul, retrăgîndu-se cu un pas de lîngă acea parascovenie.

Alec nu-şi mai ascundea exasperarea. Ridică scaunul şi coborî cu el cele trei trepte, apoi traversă sala din cîțiva paşi lungi şi-l puse lîngă vatră. Încerca să nu se uite la mutra pocită a lui William care-i rînjea de pe perete.

— Poftim. Acum eşti fericită, nevastă?

Păra destul de posac pentru ca părintele Murdock să intervină din nou.

— Ei, dar jilțul ăsta e destul de încăpător ca să mă înghită pe de-a-ntregul!

— Surorile mele stăteau pe genunchii tatei, după cină, iar el le spunea cele mai minunate poveşti, mărturisi Jamie, cu un zîmbet duios pe faţă.

Alec rămase nedumerit, atît pentru că nu mai auzise niciodată acea nostalgie în tonul ei, cît şi fiindcă nu pomenise nimic şi de sine însăşi. O chemă spre el, cu degetul îndoit.

Cînd Jamie ajunse destul de aproape pentru ca nimeni să nu le poată auzi vorbele, o întrebă:

— Şi tu unde stăteai, Jamie?

— Eleanor şi Mary stăteau de obicei pe un genunchi al tatei, iar gemenele, pe celălalt.

— Eleanor?

— Fata cea mai mare. A murit cînd eu aveam şapte primăveri. Dar ce e, Alec, de ce te încruntă? Te-a supărat ceva din ceea ce ţi-am spus?

— Ca de obicei, mi-ai dat un răspuns ocolit.

Alec începea deja să înţeleagă, dar voia să se asigure că ghicise corect.

— Te-am întrebat tu unde stăteai.

— Lîngă scaun, de obicei. Sau în faţa lui. De ce e aşa de important unde stăteam eu?

— Nu stăteai şi tu cu ei?

— Nu era loc destul.

Acest răspuns simplu, dat pe un ton atît de firesc, aproape că-l făcu să-şi piardă calmul. Ea fusese străina. Dintr-o dată, Alec se simţi în stare să-l stîlcească în bătaie pe acel

tată vitreg şi nesimţitor.

Ştia din instinct că n-ar fi fost de ajuns să-i spună cît ţinea la ea. Trebuia să găsească o cale de a i-o arăta.

— În scaunul ăsta prost lucrat n-o să stea nimeni, nevastă, anunţă el.

— Ţi-e frică să-l încerci?

— Mă tem că ai dreptate — n-o să se prindă niciodată aici, la felul nostru de viaţă. Totuşi, îţi dau voie să-l păstrezi. Poţi să-l ţii lîngă vatră.

— Şi William?

— William poate să se ducă...

— În dormitor? se repezi părintele Murdock.

— Nu-i ultima mutră pe care am chef s-o văd înainte de-a adormi, se răsti Alec. Pune-l în beciul de vinuri, dacă tot ţii morţiş să-l agăţi undeva, Jamie, da' nu vrea să-l mai văd la chip.

Jamie părea gata să-l contrazică din nou, aşa că părintele Murdock îi luă mîna într-ale lui amîndouă.

— Puţin cîte puţin, fătucă scumpă, îi şopti el.

Alec îl privi sever, apoi se duse la masă şi-şi turnă o stacană de bere. Preotul i se alătură repede, cu Jamie pe urme.

— Mie dă-mi un potir cu apă, îi ceru el.

Apoi, o idee neaşteptată îi făcu sprîncenele să danseze din nou.

— Alec, ştii cumva cu ce te alegi cînd amesteci berea cu apă?

Alec dădiu din cap.

— Cu bere îndoită cu apă.

— Şi o dată ce le-ai amestecat pe amîndouă, nu poţi să le mai despărţi, nu-i aşa?

— Sigur că nu poţi. Unde vrei să ajungi, părinte?

— Jamie are un suflet bogat, în felul ei special de a face lucrurile, începu preotul. Tradiţiile neamului ei fac parte din ea, la fel cum şi tu ai tradiţiile tale. N-aţi putea să le îmbinaţi paşnic la un loc? O tapiserie frumoasă cu Regele Edgar al nostru ar arăta foarte bine lîngă cea cu William. Ce părere ai de ideea asta?

Lui Alec nu-i prea surîdea ideea, dar zîmbetul lui Jamie îl înştiinţă că ei nu-i displăcea, aşa că se învoi, deşi cam fără tragere de inimă.

— Foarte bine, spuse el. Dar va fi una mai mare decît cea cu William.

Jamie era prea încîntată ca să mai stea la discuţii. Ea, una, s-ar fi gîndit ca tapiseria cu Edgar să fie doar pe jumătate cît cea a lui William, dar se părea că trebuia să le facă egale.

— Îţi mulţumesc, Alec, murmură.

Totuşi, Alec era hotărît să aibă ultimul cuvînt.

— Marcus, dă jos tapiseria aia pînă va fi gata şi a lui Edgar. În curînd vor veni aici oamenii, la masă. Le va fi aşa de rău, încît nu-şi vor mai putea face instrucţia de după-amiază, dacă se uită la *el* cît mănîncă.

În continuare, Gavin şi Marcus o ajutară să-şi ducă

bagajele în dormitor, iar cînd terminară, Jamie le văzu pe Annie şi Edith lîngă vatră. Amîndouă se uitau mirate la scaunul ei, şi întoarseră capetele spre ea cînd le salută.

Annie zîmbea, pînă văzu expresia încruntată a lui Edith. Atunci, se încruntă şi ea.

Jamie nu-i dădu nici o atenţie. Biata copilă n-avea nici o vină pentru că era aşa cum era. Cu Edith, însă, lucrurile stăteau cu totul altfel.

— Ce-ai păţit? întrebă femeia, privindu-i cu dispreţ înfăţişarea răvăşită după atîta muncă. Ai căzut în hîrdăul cu clăbuci?

Marcus, care stătea în spatele lui Jamie, făcu un pas înainte, strigînd la sora sa:

— Să nu-ndrăzneşti să vorbeşti pe tonul ăsta cu nevasra boierului nostru!

Jamie avu senzaţia că nimerise în mijlocul unei furtuni cu tunete şi trăznete. Îl bătu pe Marcus pe umăr şi, cînd acesta se întoarse, îi ceru permisiunea să se ocupe ea de sora lui.

Numaidecît, războinicul dădu din cap a încuviinţare.

Jamie trecu în mijlocul sălii.

— Annie, du-te afară, copilă. Edith, tu rămîi aici unde eşti.

Pesemne că din vocea ei lipsea orice autoritate, căci Edith nu-i luă în seamă porunca, pornind şi ea spre uşă.

Marcus interveni din nou. Ordinul lui aspru o făcu să se oprească brusc.

Jamie îi mulțumi, apoi îi ceru s-o lase cîteva minute singură cu Edith.

— Nici unul din nou nu pleacă, îi răspunse Gavin, care stătea pe treapta de jos, încruntîndu-se teribil la Edith.

Înțelegînd că nu-i putea înduplecă, Jamie se întoarse în sfîrșit spre sora lui Marcus.

— De cînd am ajuns aici, mă tratezi ca pe o leproasă, îi spuse ea lui Edith. M-am săturat de atitudinea ta.

Edith îi rîse în față, cu răutate.

— Va să zică, nu vrei să încercăm să ne înțelegem? continuă Jamie, cu o voce mai aspră.

— Nu văd de ce m-aș înțelege cu de-alde tine, bodogăni Edith.

— Marcus? strigă Jamie

Nu voia să-i ceară ajutorul, dar trebuia să forțeze prin furia lui Edith.

— Da, *milady?*

— Dacă-i cer lui Alec s-o alunge pe Edith de pe moșia Kincaid pînă la căderea serii, se va învoi?

Edith scoase un țipăt șocat.

— Da, *milady.*

— Și unde-o să mă duc? întrebă femeia. Marcus, doar nu se poate să...

— Tăcere!

Nici Marcus și nici Gavin n-o mai auziseră pe Jamie vorbind pe un asemenea ton. Aghiotantul zîmbi. Îi venea să

rîdă, la vederea expresiei indignate de pe fața lui Edith.

— Eu sînt stăpîna aici, Edith, continuă Jamie, vorbind încet și arogant. Dacă vreau să te proscriu, mi se va face pe plac.

— Marcus nu te-ar lăsa în veci.

— Ba m-ar lăsa, se laudă Jamie — o, Doamne, cît mai ura acele minciuni îngrozitoare pe care era nevoită să le spună! E fratele tău, dar Alec este boierul lui. Marcus îi e loial soțului meu, adăugă ea — spre deosebire de tine. Tu nu-i ești loială nimănui, nu-i așa?

— Ba sînt! strigă Edith.

— Oi fi fost cîndva, poate, replică Jamie, ridicînd din umeri. Da, probabil i-ai fost loială lui Alec cînd era căsătorit cu Helena. Părintele Murdock mi-a spus că erai foarte apropiată de prima soție a lui Alec.

— Nu-i poți lua locul. N-am să te las.

— I l-am și luat.

Aceste ultime cuvinte provocatoare o făcură pe Edith să-și piardă în sfîrșit controlul. Fără să se mai poată abține, se repezi la stăpîna ei. Nu voia decît să-i șteargă de pe față expresia aceea fudulă. Voia s-o rănească la fel de rău pe cît o rănea și Jamie pe ea.

Jamie așteptase atacul. Era mai scundă decît Edith, dar mult mai puternică. O înșfăcă de încheietura mîinii, silind-o să îngenuncheze la picioarele ei înainte ca femeia să-și fi sfîrșit cel dintîi urlet.

Marcus şi Gavin, care se repeziseră spre ele să intervină, se opriră lîngă Jamie.

— Să nu vă amestecaţi, le porunci ea, fără să-şi scape prada din ochi.

Acum n-o mai ţinea pe Edith de încheietură, ci-i pusese o mînă pe umăr, în timp ce femeia plîngea cu faţa îngropată în fustele ei.

Nimeni nu scoase o vorbă, pînă cînd Edith îşi mai regăsi cît de cît firea.

— O, Doamne, am vrut să te lovesc! Îmi pare aşa de rău! se tîngui ea. Cînd te-am văzut că scoteai din dormitor cufărul Helenei, împreună cu părintele Murdock, n-am mai ştiut de mine. Nu voiam să-i arunci lucrurile. M-a apucat aşa o...

— Nu voiam să arunc lucrurile Helenei, îi explică Jamie. N-am făcut altceva decît să mut cufărul în odaia de alături, Edith.

— Hăinuţele pentru copilaş erau în cufăr, continuă Edith, ca şi cum nu i-ar fi auzit explicaţiile. A lucrat cu atîta sîrguinţă la toate cămăşuţele...

— Va să zică, voia să aibă un copil cu Alec? întrebă Jamie, cu vocea ca o mîngîiere blîndă.

— Te rog, *milady,* zi că mă ierţi, suspină Edith. N-am vrut să-ţi fac nici un rău.

— Nu mi-ai făcut nimic, Edith. Şi să ştii că şi eu regret cele întîmplate.

— Regreţi? ridică Edith faţa spre ea, cu lacrimile

şiroindu-i pe obraji.

— Îmi cer iertare pentru toate minciunile acelea înveninate pe care ţi le-am spus, Edith, dar erai atît de întărîtată împotriva mea, încît a trebuit să folosesc cîteva mici vicleşuguri ca să-ţi atrag atenţia.

— N-ai să mă goneşti?

Jamie clătină din cap, apoi o ajută pe Edith să se ridice.

— Eşti o membră foarte importantă a acestui clan, Edith. În veci nu te-aş fi alungat. Şi în legătură cu Helena am mințit. Nu i-am luat locul.

Edith clătină din cap.

— Dar acum eşti soţia lui Alec.

— Asta nu înseamnă că ne purtăm ca şi cum Helena nici n-ar fi existat.

— El aşa face.

— Alec?

Cînd Edith dădu din cap, Jamie şopti:

— Pe el îl doare cel mai rău.

— Nu ştiu, murmură şi Edith. Eram încredinţată că nu-i pasă. N-au fost cununaţi multă vreme, *milady*. Nici măcar n-a fost timp s-o aducă pe fiica ei...

— Pe cine?!

Nu voise să strige, dar cuvintele rostite de Edith pe un ton atît de firesc o surprinseseră aşa de tare, încît abia mai reuşi să se stăpînească.

— Părintele Murdock a spus că Alec şi Helena n-au

apucat să fie căsătoriți decît două luni.

Edith dădu din cap.

— Alec îi fusese juruit lui Annie, spuse ea, dar Regele Edgar s-a răzgîndit. Annie... ei bine, nu creştea destul de repede, iar Helena tocmai îşi pierduse soţul. Se numea Kevin, şi a murit apărîndu-şi regele. Iar Helena era borţoasă cu copilul lui Kevin.

Jamie fu cît pe ce să cadă de pe picioare. Marcus o luă de braţ ca s-o sprijine.

— Ţi-e rău, *milady?*

— Nu mi-e rău. Fierb de furie, asta mi-e. Edith, cît timp a fost Helena căsătorită cu Kevin?

— Şase ani.

— Şi acum, vorbeşte-mi despre copilul ăsta al lor, îi porunci ea.

— A avut o fiică, începu Edith. Helena îl aştepta pe Alec să se întoarcă, pentru a se duce să i-o aducă aici. Fetiţa era îngrijită de mama lui Kevin.

O conduse pe Jamie spre masă, cînd stăpîna ei anunţă că trebuia să stea jos.

— Te simţi rău, se bîlbîi ea. Te-am făcut să...

— Ei, dar la dracu', mie nimeni nu-mi spune nimic! strigă Jamie. Mama mea era grea cu mine, cînd s-a măritat cu tatăl meu vitreg. Şi dacă-ţi închipui c-am să las asta să...

În sfîrşit, reuşi să se stăpînească. Observase chipurile îngrijorate ale ostaşilor. Trase adînc aer în piept, apoi zîmbi

fără vlagă.

— Edith şi cu mine am rezolvat această mică dispută. Ne pare rău că v-am silit să ne vedeţi comportamentul atît de nepotrivit pentru două doamne. Dar vreau ca nici unul dintre voi să nu-i spună lui Alec despre toate astea. N-ar face decît să se simtă ruşinat şi să se supere. Nu-i aşa, Edith?

O aşteptă să dea scurt din cap, apoi adăugă:

— Edith, vei continua să te îngrijeşti de treburile casei. Aş dori să-ţi dau şi eu cîte o mînă de ajutor, din cînd în cînd. Crezi că diseară am putea să mîncăm la cină şi altceva decît oaie? Nu pot s-o suport.

Edith zîmbi. Ochii i se umpluseră iar de lacrimi.

— Cum o cheamă pe fetiţa asta? o întrebă Jamie.

— Mary Kathleen, răspunse Edith. Familia lui Kevin are şi puţin sînge irlandez.

— Mary e şi numele surorii mele, zîmbi Jamie. Şi cîţi ani are acum?

— Trei. N-am mai văzut-o de la naştere. Am auzit că mama lui Kevin a murit acum trei luni. O rudă mai îndepărtată are acum grijă de Mary.

Prin mintea lui Jamie se formau deja tot felul de planuri.

— Noi două avem multe de vorbit, verişoară, dar mai tîrziu, după ce-ţi aranjezi pieptănătura.

Aceste cuvinte îşi atinseră ţelul. Edith sări numaidecît în picioare.

— Mi s-a desfăcut părul? strigă ea, copleşită, bătîndu-se

cu mîinile peste laturile capului.

— Doar puțin, răspunse Jamie, încercînd să nu zîmbască.

Edith făcu o reverență, apoi se repezi afară din încăpere.

Jamie oftă prelung.

— Grea zi ai mai avut, Jamie, remarcă Gavin. Mai întîi lupta cu focul, apoi lupta cu o femeie hotărîtă...

— De fapt, m-am luptat cu un mistreț gras, cu Alec, cu focul, și abia la urmă cu Edith, îl corectă ea, zîmbind.

— Cu un mistreț? Cu ce mistreț te-ai luptat?

De îndată ce lui Gavin i se șterse furia de pe chip, Jamie îi povesti cele întîmplate.

Cînd termină, nu putu să nu observe cît de neîncrezători arătau cei doi războinici.

— Deci, după cum vedeți, nu m-am luptat într-adevăr cu mistrețul, am reușit să scăpăm de el. Îl cunoașteți pe copilul acela? Se numește Lindsay.

Gavin fu nevoit să se așeze, înainte de a-i răspunde.

— Îi știm clanul.

— Dumnezeule, Jamie, începu Marcus, tatăl lui e un boier...

— ...nemilos... interveni Gavin.

— ...foarte puternic! încheie Marcus.

— Puteai să mori! strigă Gavin, sărind în picioare.

— N-o dojeni, Gavin, ripostă celălalt. Sînt sigur că Alec trebuie să fi...

— Nu prea i-am spus, îi întrerupse Jamie. Și nu vă mai

încruntați așa. I-am promis copilului că n-am să-l pîrăsc. Nu văd nici un motiv de a-i spune lui Alec cele întîmplate. Și-ar face doar griji degeaba, și nimic mai mult. Vreau să-mi dai cuvîntul tău, Gavin. Și tu, Marcus.

Amîndoi războinicii se învoiră imediat. Nici unul nu avea de gînd să se țină de vorbă, desigur, dar pentru moment preferau s-o liniștească.

— S-a mai întîmplat și altceva, ce-oi fi uitat să ne spui? întrebă Gavin, tărăgănat.

— Aveți răbdare, replică Jamie. Încă n-a apus soarele.

Gavin zîmbi — și, minunea minunilor, Marcus zîmbi din nou și el.

— Ce mai dimineață, remarcă Jamie, cu un oftat. Marcus, știii cumva unde e Mary Kathleen?

Ostașul dădu din cap.

— Departe de-aici?

— Trei ceasuri, călare, răspunse el, ridicînd din umeri.

— Atunci, am face bine să pornim de îndată.

— Poftim, *milady?*

Marcus îl privi pe Gavin nedumerit, întrebîndu-se dacă înțelesese bine cuvintele stăpînei sale. Jamie dispăruse deja dincolo de paravan.

— Plecăm numaidecît! repetă ea, scoțînd capul de după un colț. Nu te superi că te rog să mă conduci tu, Marcus, nu-i așa? Adevărul e că probabil m-aș rătăci, chiar dacă primesc toate îndrumările de trebuință.

— Unde ne ducem?

— S-o vizităm pe fiica mea.

Era o minciună, desigur, căci Jamie nici nu se gîndea să se mulțumească doar cu o vizită. Dar nu prea le putea spune adevărul, dacă voia să le obțină ajutorul.

Și-n plus, avea să afle destul de curînd.

Mary Kathleen venea acasă, unde-i era locul.

Ce mai încoace și-ncolo?

Capitolul 15

Alec se apropia de capătul răbdării. Dădea vina pe propria lui nervozitate pentru că instrucția de după-amiază nu mergea deloc bine. Era o muncă grea și frustrantă, care-l făcea să scrîșnească din dinți, căci acum îi instruia pe luptătorii mai tineri și lipsiți de experiență.

Toate oalele se spărgeau în capul tînărului David, al doilea fiu al boierului Timothy. Băiatul nu părea în stare să progreseze, oricît s-ar fi străduit. Alec îl doborî la pămînt, cu spadă cu tot, pentru a treia oară, dîndu-i și un dos de palmă, pentru a adăuga și umilința în lecția de apărare a vieții. Arma lui David se duse în zbor. S-ar fi înfipt în piciorul altui soldat, mai vîrstnic, dacă acesta nu se ferea la timp.

— Ar trebui să te omor acum și să termin odată! răcni Alec la băiat. David, n-ai să reziști nici cinci minute în luptă, dacă nu înveți să fii atent la ce faci. Și ține-te de armă, pentru numele lui Dumnezeu!

Înainte ca războinicul cel blond ca grîul să-i răspundă, Alec îl săltă pe picioare, strîngîndu-l de gît, doar-doar i-o mai veni puțin mintea la cap. Cînd chipul pistruiat al lui David începu să se acopere de pete roșii, Alec știu că reușise să-i capteze atenția.

— Alec!? strigă unul dintre ostași.

Alec îl aruncă pe David la pămînt, înainte de a se

întoarce. În aceeaşi clipă, remarcă tăcerea care se lăsase. Toţi soldaţii se opriseră din lucru, fără să-i ceară permisiunea, şi se uitau spre culmea colinei.

Încă înainte de a se răsuci în loc, Alec ştiu că numai Jamie putea fi cauza acelei întreruperi.

Fu nevoit să se pregătească — şi totuşi, la vederea soţiei sale coborînd în goană colina, în spinarea lui Wildfire, i se tăie respiraţia. Călărea pe deşelate, cu părul fluturîndu-i în urmă, iar Alec se temea să se mişte, ca să n-o sperie. Cu siguranţă, ar fi căzut la pămînt, rupîndu-şi gîtul.

Călărea ca o regină. Chiar şi de la distanţa care-i despărţea, Alec îi vedea zîmbetul discret, ademenitor.

Wildfire venea spre locul unde aşteptau Alec şi oamenii lui. În urma ei coborau călări Gavin şi Marcus.

Cu o mişcare arogantă a capului, Alec îi făcu semn să vină lîngă el.

— Unde te duci?

— Să călăresc.

— Cu arcul şi săgeţile?

— Da, răspunse Jamie, întrebîndu-se de ce era aşa de iritat. E bine să fii pregătit întotdeauna. Şi s-ar putea să şi vînez puţin.

— Nu vorbeşti serios, nu-i aşa, nevastă?

— Ba da.

— Nici peretele grajdului n-ai putea să-l nimereşti, declară el, şi totuşi te gîndeşti să loveşti o ţintă în mişcare?

— Crezi că nu pot?

— Știu că nu poți.

— Ar trebui să ai mai multă încredere în soția ta, mormăi Jamie, în timp ce-și lua încet arcul de la umăr și scotea o săgeată din tolbă. Mă lași să mă duc la vînătoare, dacă-ți dovedesc cît de iscusită sînt?

Marcus tuși, încercînd să-și acopere rîsul. Jamie îl privi încruntată.

— Nu te las să te faci de rîs în fața oamenilor mei, anunță Alec.

— N-am să mă fac de rîs.

Alec avu îndrăzneala să-i zîmbească.

— Fii bun și dă-te la o parte din drum, bărbate, îi ceru ea. Poți să rîzi mai tîrziu, se răsti, văzînd cît de greu îi era să se abțină. Dacă ții cu tot dinadinsul.

Alec dădu din cap, apoi făcu cîțiva pași înapoi.

De îndată ce Jamie își potrivi săgeata în arc, ostașii o luară la fugă ca să se ascundă, semn că nici ei nu prea aveau încerere în îndemînarea ei.

Capul lui Wildfire o împiedica să ochească, așa că oftă, se descălță și se ridică în picioare pe spinarea iepei, ținîndu-și echilibrul grațios ca o dansatoare. Ochi și trase, cu o clipă înainte ca Alec să ajungă lîngă ea. Apoi se așeză la loc, bătînd iapa cu palma ca s-o liniștească, și-i zîmbi soțului ei.

— Acum de ce ești furios? îl întrebă.

— Niciodată să nu mai riști așa, nevastă!

Strigătul lui o făcu pe Wildfire să se agite din nou, dar Alec o apucă de căpăstru şi o potoli la loc cît ai clipi.

Observase, totuşi, că Jamie nu-şi pierdea nici o secundă echilibrul, şi nici nu părea speriată.

— Ce tot vorbeşti? întrebă ea. Cu ce am riscat?

— Puteai să mori, mormăi el printre dinţi. Dacă tot e vorba să te ucidă cineva vreodată, eu voi fi acela. Niciodată să nu te mai ridici în picioare pe spinarea calului. Nici măcar o dată, ai priceput?

— Am obiceiul de a călări aşa oricînd mi se năzare, Alec. În timp ce galopează pe pajişte, mă ridic uneori în picioare pe spinarea ei.

— O, Doamne!

— Ăsta-i adevărul. Vrei să-ţi arăt...?

— Nu!

— Nu striga la mine, Alec. O sperii pe Wildfire.

— Pe tine vreau să te sperii, nevastă. Dă-mi cuvîntul tău.

— Of, în regulă, atunci, se învoi Jamie. Îţi dau cuvîntul meu. Acum eşti mulţumit?

— Da.

— Atunci, te rog să nu-mi mai strîngi coapsa cu mîna. Mă doare.

— Nevastă, ştii cît de aproape te afli de un mare pericol?

Această ameninţare nu păru s-o înspăimînte cîtuşi de puţin.

— Alec?

— Ce?

— De cît timp ai ticul ăsta în obraz?

Nu-i răspunse.

— Săgeata ei nu-i printre celelalte! anunță tînărul recrut numit David.

— Sigur că nu e printre celelalte, răspunse ea.

— Știai că n-ai să nimerești?

— Ba a nimerit. Îmi vei găsi săgeata chiar în mijloc. Du-te și adu-mi-o, te rog.

Daniel coborî panta pînă lîngă țintă, și scoase un chiot.

— Are dreptate! Săgeata ei e în mijlocul țintei!

Jamie tocmai urmărea reacția lui Alec, și fu cam dezamăgită. Soțul ei nu făcu decît să ridice o sprînceană.

— Gavin! strigă el. Vreau să mai luați cu voi zece oameni.

Numaidecît, aghiotantul își întoarse capul și porni înapoi spre grajduri.

— Jamie, ai uitat ceva, adăugă Alec, cînd soția lui încercă să-i ia din mîini căpăstrul.

— A...

Îmbujorîndu-se, Jamie îi făcu semn să se apropie și se aplecă să-l sărute.

Alec nu-și mai putu ascunde exasperarea.

— Nu asta! Voiam să zic că ți-ai uitat șaua.

— Nu-mi place, replică Jamie. E prea nouă. Mă face să mă simt țeapănă, Alec.

— Marcus, adu-i nevesti-mii una dintre şeile mele vechi. De ce nu mi-ai spus că ştii să călăreşti pe deşelate? Te crezusem nepricepută. Azi, în pădure, ai căzut de pe cal.

— Nu ţi-am spus, fiindcă ai fi găsit că aşa ceva e necuviincios pentru o lady.

Afirmaţia ei naivă îl făcu să zîmbească.

— În veci n-aş fi putut crede că faci ceva necuviincios pentru o lady.

Jamie surîse.

— Mi-o reaminteşti tot timpul, adăugă el. Ar fi trebuit să-mi dau seama că eşti iscusită, recunoscu apoi. Beak mi-a spus că erai singura care putea încăleca iapa. Totuşi, a adăugat că nu călăreai prea des.

— Mă proteja, explică Jamie. Se gîndea că-ai să mă tratezi cu mai multă consideraţie, dacă mă credeai neinstruită.

Alec zîmbi.

— Jamie? Să nu mă mai săruţi niciodată ca adineaori.

Jamie crezu că voia să-i spună să nu-şi mai arate afecţiunea în faţa oamenilor, dar Alec o chemă spre el cu degetul şi, cînd ajunseră aproape nas în nas, îi şopti:

— Să mă săruţi aşa.

Nici măcar nu-i lăsă timp să zîmbească. Gura lui o acoperi pe a ei, poruncitor, flămînd, iar limba i se repezi înăuntru tocmai la timp ca să-i guste oftatul.

* * *

Alec îşi tot spunea că nu era îngrijorat, dar se plimba încoace şi-ncolo prin faţa vetrei, după cină, cînd soţia lui încă nu se întorsese acasă. Nu, n-avea de ce să-şi facă griji. Marcus şi Gavin aveau s-o protejeze bine. Trebuia să apară din clipă-n clipă. Abia după apusul soarelui urma să-nceapă să se alarmeze, îşi spuse el pentru a zecea oră.

Folosise cu rost oţele de despărţire. Imediat după plecarea lui Jamie, ceruse să-i fie adus calul şi se dusese direct la clanul Helenei. Vorbise cu verii care şi-o mai aminteau şi aflase cîteva lucruri destul de interesante despre femeia care urîse atît de mult căsnicia cu el, încît îşi pusese capăt zilelor, de disperare.

La întoarcere, se sfătuise îndelung cu părintele Murdock. Preotul era în mod vizibil uimit că boierul său începuse în sfîrşit să vorbească despre soţia lui moartă, iar întrebările acestuia îl nedumereau şi mai mult, dar ştia că nu avea căderea să i le pună la îndoială.

Iar acum, Alec se învîrtea prin marea sală, reflectînd la cele aflate.

Jamie, care tocmai revenise la castel, stătea în capul scării, aşteptîndu-l s-o observe. Chiar cînd se pregătea să-l strige, Alec se întoarse brusc spre ea.

Fu atît de uşurat s-o vadă, încît se încruntă fioros, ca la un vrăjmaş.

Drept răspuns, Jamie zîmbi.

Alec observă că poalele rochiei i se legănau, apoi văzu mutrişoara care-l privau de-acolo.

Gavin şi Marcus stăteau deoparte şi de alta, privind amîndoi fetiţa.

Jamie trase adînc aer în piept, apoi o luă pe Mary Kathleen de mînă.

— Vino să-l cunoşti pe tatăl tău, îi şopti ea.

Mary Kathleen se cam codea, intimidată de uriaşul din faţa ei. Ochii săi căprui cu auriu erau mari ca două străchini.

— O să te iubească din toată inima, îi făgădui Jamie.

Şi, înainte ca fetiţa să aibă vreo reacţie, îi strînse mîna într-a ei şi coborîră scara.

Alec nu avea idee ce se petrecea. Îngeraşul cel desculţ purta pledul lui, semn că aparţinea unui Kincaid, dar nu-şi amintea să-i mai fi văzut faţa vreodată.

Era o fetiţă drăgălaşă, cu o claie de bucle ca mierea, mai lungi într-o parte a feţei decît în cealaltă.

— Cine-i asta? întrebă el.

— Fiica ta.

— Cine...?!?

Jamie nu-i luă în seamă uimirea.

— Sau, mai bien zis, acum e fiica noastră. Salută-l pe tăicuţul tău, Mary Kathleen.

Fetiţa era încă speriată. Continua să se holbeze la Alec, în timp ce-şi tot răsucea o şuviţă de păr.

— E fiica Helenei, anunţă Gavin, ca să risipească tăcerea.

— Acum e fiica mea, îl corectă Jamie.

O lăsă pe Mary Kathleen să se ascundă iar în spatele ei.

— E foarte simplu de înțeles, Alec. Cînd te-ai însurat cu Helena, ai devenit tatăl lui Mary Kathleen. Urma s-o aduci să locuiască aici, cu tine, nu-i așa? Iar cînd eu te-am luat de bărbat, ei bine, am devenit noua mamă a li Mary. Amîndoi ne-am nesocotit datoriile față de acest copil, bărbate.

— Kincaizii au îngrijit-o bine, interveni Marcus.

— Bunica ei a murit acum trei luni. Știai că Mary a fost dată în grija unei rude îndepărtate care nu voia altceva decît să pună mîna pe ajutorul de la tine pentru a o crește? Mă doare să recunosc că era o englezoaică, Alec. Și mai știi că fiica ta are spatele și coapsele pline de vînătăi? Dacă o mai lăsam acolo, într-o lună ar fi fost moartă.

Nu știuse, iar pe chip i se citea furia.

— Vino aici, Mary, o chemă el pe copilă.

Aceasta scutură din cap, în timp ce încerca să-și îndese în gură o mare parte din rochia lui Jamie.

Alec izbucni în rîs.

— Așa să-mi ajute Dumnezeu, doar de cîteva ceasuri e cu tine, și deja îți seamănă, cînd e vorba de încăpățînare, îi spuse el lui Jamie.

Luă fetița în brațe și o ridică, astfel încît să ajungă față-n față.

— Ai grijă cu ea, Alec. E gingașă încă.

Alec îi șopti lui Mary Kathleen ceva, și zîmbi cînd fetița

dădu din cap.

— O poți face să-ți vorbească? întrebă în şoaptă Jamie. Mie nu mi-a spus o vorbă. Nu cumva o fi ceva în neregulă cu vocea ei?

— Nu-ți mai face griji, replică Alec. Va vorbi cînd o să vrea ea. Nu-i aşa, Mary?

Fetița dădu iar din cap.

— Purta culorile lui Kevin, îl informă Gavin. Dac-ar fi văzut ce murdar era pledul ăla, s-ar fi răsucit în mormînt.

— Cine i-a schimbat hainele? se interesă Alec.

— Eu, răspunse Jamie. Atunci i-am văzut şi vînătăile, şi am ştiut că trebuia s-o aduc aici.

— Bine ai făcut nevastă. Hotărîrea asta o luase-şi de cînd ai pus pe ea pledul meu.

Avea o minte prea ageră pentru ea.

— Da, Alec, recunoscu Jamie.

Alec luă cu grijă fetița sub braț, ca şi cum ar fi fost o trăistuță cu ovăz pentru cai.

— Nu aşa se ține un copil! izbucni Jamie. Are doar trei primăveri, Alec.

Dar pe Mary Kathleen nu părea s-o deranjeze. Lăsă să-i scape un chicotit.

— Ce s-a întîmplat după ce-ai văzut vînătăile? îşi întrebă Alec soția.

— M-am înfuriat.

— Şi ce-ai făcut?

— Am azvîrlit pledul la pămînt, izbucni Jamie. Era un gest de insultă, şi l-am făcut anume. Totuşi, m-am stăpînit. Îmi venea să-i fac şi eu cîteva vînătăi acelei femei nesuferite, ca să mă ţină minte.

— Eu am scuipat pe el, declară Marcus. De faţă cu martori, Alec.

— Bine.

Văzînd că stăpînul lui nu-l dojenea, Marcus se mai însenină la chip.

— Asta-nseamnă război, îi reaminti el lui Alec.

— Două războaie, preciză şi Gavin. Uiţi de familia Helenei. Se vor implica şi ei.

— Ba nu, îl contrazise Alec, lor n-o să le pese. De ce credeţi că Annie a venit cu Helena, cînd sora ei s-a măritat cu mine? Cele două fete fuseseră tratate îngrozitor de familia lor. Regele ştia asta, desigur.

— Şi tot de-asta te-ai însurat şi tu cu ea atît de curînd după moartea primului ei soţ? întrebă Jamie. Ca s-o aperi?

Alec dădu din cap. Cînd în sfîrşit îşi privi soţia, zîmbea.

— Îţi mulţumesc.

— Pentru ce, Alec?

— Pentru că ai adus-o pe fiica noastră acasă.

Ochii i se umpluseră de lacrimi, şi ar fi izbucnit în suspine, dacă tocmai atunci Alec nu se prefăcea c-o scăpa pe Mary Kathleen din braţe — aşa că, în schimb, scoase un strigăt de spaimă.

Tatăl şi fiica rîseră. Alec ridică din nou fetiţa în faţa lui.

— Nevastă? Copila asta miroase mai rău ca Murdock. Îmbăiaz-o, îi ordonă el. Marcus, trimite pe cineva după Edith şi Annie, ca să-şi cunoască nepoata.

Angus şi Elizabeth intrară tocmai cînd Jamie pornea spre ciubărul din spatele paravanului. Mary Kathleen se intimidădin nou, ascunzîndu-şi faţa lîngă gîtul lui Jamie. Edith se oferi să ajute la scăldat, iar Jamie primi, după care îl auzi pe Angus spunîndu-i ceva despre pregătirile care se făceau pentru vizita regelui.

— Vine regele vostru să vă vadă? îl întrebă pe Alec, părînd copleşită.

Reacţia ei ciudată îl făcu pe Alec să înalţe dintr-o sprînceană.

— Într-adevăr.

— Edgar?

— E singurul rege al Scoţiei pe care-l avem.

— Şi cînd soseşte?

— Mîine. Îţi displace vestea asta, Jamie? Pari tulburată.

— E cunoscut pentru cruzimea lui, izbucni ea.

Toţii cei din sală o priviră neîncrezători.

— Edgar? repetă Alec. Jamie, e cunoscut pentru bunătatea lui.

Mormăielile de încuviinţare ale celorlalţi o ajutară să-şi mai revină. Îi zîmbi lui Mary Kathleen, apoi spuse:

— Nu trebuia să dau crezare acelor istorii. Nu, n-ar fi

putut să facă ceea ce-am auzit c-a făcut, dacă-i aşa de bun pe cît spune toată lumea.

— Ce istorii? întrebă Marcus.

— Povesteşte-ne, îi ceru şi Gavin, şi-ţi vom spune dacă e adevărat sau nu.

— Am auzit că Edgar, cînd s-a urcat pe tron, a trebuit să-l detroneze pe altul şi... ei bine, şi l-a orbit, ca să nu mai aibă de furcă cu el.

Nimeni nu scoase o vorbă. Toţi se uitară unii la alţii.

— Ştiu, se repezi Jamie, vă spuneţi că mă fac de rîs dînd crezare unor asemenea clevetiri.

— Ei, Jamie fată, întîmplător povestea asta-i adevărată, recunoscu Gavin. Dar nu l-a ucis pe înaintaşul lui. L-a orbit doar.

— Într-adevăr, interveni şi Marcus, omul mai trăieşte şi-acum.

Alec îi privi cum încercau să alunge temerile lui Jamie. Voia s-o menajeze la fel de mult ca ei.

— Cum poţi zîmbi, Alec, cînd regele vostru a săvîrşit un asemenea păcat?

— Regele Angliei e mult mai nemilos.

— Nu trebuie să-l vorbeşti de rău pe Henry.

— Să-l vorbesc de rău? Jamie, tocmai l-am lăudat.

Părea să creadă sincer ceea ce spusese. Jamie se încruntă teribil la el, ca să-i arate ce părere avea despre un asemenea stil de „laude".

— Ce te îngrijorează cu adevărat, nevastă?

— Dacă n-o s-o lase pe Mary să stea cu noi?

— O s-o lase.

— Eşti sigur, Alec?

Soţul ei dădu din cap.

— Şi voi îngenunchea în faţa lui, ce crezi? continuă Jamie.

— Dacă doreşti.

— Asta mă va face să-i fiu neloială lui Henry?

Alec îi zîmbi cu blîndeţe. Era clar că soţia lui avea nevoie de nişte lecţii de istorie.

— Mă îndoiesc că i-ai fi neloială, Jamie. Edgar e cumnatul lui Henry.

Fu atît de uşurată de această veste, încît i se înmuiară umerii.

— Şi de ce nu mi-ai spus? M-am frămîntat degeaba, ca un copil, Alec.

Şi o duse pe Mary după paravan înainte ca Alec să-i spună că era bătută-n cap.

— De ce-ai lăsat-o să creeadă că Edgar şi Henry se au aşa de bine? îl întrebă Gavin.

— Din acelaşi motiv pentru care şi tu i l-ai zugrăvit mai blînd pe Edgar, răspunse sec Alec. Ca să nu-şi facă griji.

* * *

În timp ce Mary mînca de cină, Edith se duse la etaj, cu Annie, ca să-i pregătească dormitorul. Se hotărîse ca Mary să doarmă în odaia de lîngă cea a lui Alec şi a soţiei lui, pentru ca Jamie s-o audă dacă plîngea noaptea.

— Toate mamele au somnul uşor, afirmă ea. Ştim cînd copiii noştri au nevoie de noi. Vei înţelege ce vreau să spun, Elizabeth, după ce naşti.

Vorbea cu atîta entuziasm, încît pe Elizabeth n-o lăsă inima să-i spună că-i era mamă doar de o jumătate de zi, aşa că-i dădu dreptate.

— Angus arde de nerăbdare să-i scoţi firele din rana de la piept, îi reaminti ea lui Jamie. Te aşteaptă la masă.

— Să stai şi tu lîngă el, răspunse Jamie. Aşa, o să strige mai puţin.

— Are să-l doară?

— Nu te agita, o linişti ea. Nu-l va durea deloc. Va striga mai mult de enervare că nu se termină mai repede.

Elizabeth se duse grăbită la masă. Alec tocmai aprinsese focul în cămin. După ce se întoarse şi o văzu pe Jamie, avu timp doar să deschidă braţele pentru a-şi lua fiica pe care i-o întindea soţia lui.

Nu avea idee ce trebuia să facă. O privi, ţinînd-o stîngaci, de subsuori.

— Nu ţi-e frică de mine, nu-i aşa, Mary? întrebă el, în gaelică. Acum eu sînt tăicuţul tău.

Mary Kathleen scutură din cap, apoi îi zîmbi.

Alec zîmbi şi el.

O duse la scaunul care se legăna, se aşeză cu ea pe genunchi şi-i porunci să doarmă. Cînd colo, Mary încercă să se cațăre pe pieptul lui.

Jamie îi lăsă în pace, începînd să se ocupe de Angus. Alec bătu cu degetele în brațul scaunului, întrebîndu-se ce Dumnezeu să facă în continuare, apoi se gîndi să-i spună o poveste. În mai puțin de un minut, o alese pe cea care lui îi plăcea cel mai mult, şi începu să-i descrie una dintre cele mai grozave bătălii la care luase parte.

În cîteva minute, o captivase. Gavin şi Marcus ascultau şi ei cu interes sîngeroasa povestire, aşezați pe două taburete de lîngă vatră.

După ce Mary Kathleen adormi, iar Jamie termină oblojirile lui Angus şi o duse în odaia de la catul întîi s-o culce în pat, ostaşul îl întrebă pe boierul său:

— Alec? Mai ai să-mi spui ceva în seara asta?

— Nu, Angus. Ia-o pe Elizabeth şi duceți-vă acasă. O să mai discutăm mîine despre planurile noastre.

Gavin aşteptă ca Angus şi Elizabeth să iasă, înainte de a-l lua pe Alec la întrebări. Deşi era sigur că Elizabeth n-ar fi repetat nimic din ceea ce auzea, prefera să n-o tulbure.

— La ce plan te gîndeşti, Alec? Ştii cumva cine a încercat s-o ucidă pe Jamie?

— Nu vrei să ne incluzi şi pe noi doi în discuție? se interesă şi Marcus.

— Nu te mai încrunta, Marcus, îl temperă Alec. Vouă încă n-am avut timp să vă spun totul. V-aţi uitat în odăile de culcare, Gavin, nu-i aşa?

Ostaşul dădu din cap.

— Şi de-atunci, nu scăpăm uşile din ochi. Edith aşteaptă în odaia lui Mary. Vrea ca Jamie să-i dea permisiunea să doarmă alături de fată, în caz că se trezeşte la noapte.

— Străjerii sînt şi acum postaţi la locurile lor, sub fereastră, *my lord,* adăugă şi Marcus.

— Mai aduceţi doi, şi puneţi-i la picioarele scării, Marcus. Nimeni n-are voie să urce la catul de sus.

— Ştii cine e? întrebă din nou Gavin.

— Nu mai am aproape nici o îndoială, îi răspunse Alec.

Chipul îi devenise posomorît.

— Mîine întindem cursa. M-am uitat într-o direcţie greşită. Iar dacă am dreptate, după ce toate astea se vor sfîrşi, va trebui ca părintele Murdock să binecuvînteze mormîntul Helenei.

— Nu înţeleg, şopti ~~Mary.~~

— Dacă am desluşit totul bine, îi explică Alec, Helena nu şi-a pus singură capăt zilelor. A fost ucisă.

* * *

O păzeşte ca pe o comoară de mare preţ. Nesocotitul! Chiar îşi închipuie că poate să mă oprească?

Sînt prea vicleană pentru Kincaid. A venit vremea să-l desfid din nou. Mîine am să ucid cățeaua.

Copila va trebui să mai aştepte... Nu-mi pot face plăcerile decît rînd pe rînd.

Dumnezeu mi-a dat putere să-mi ascund bucuria.

Capitolul 16

Era cea mai groaznică zi din viața ei.

O, de început, începuse destul de bine. Jamie și Edith făcuseră ca marea sală să arate ca un palat, în nici două ceasuri de muncă. Mesele era decorate cu flori proaspăt culese, pardoseala era acoperită cu rogojini noi, iar jilțul înalt, în formă de ladă, unde urma să se așeze Regele Edgar era spălat lună.

Gavin și Marcus, însă, îi puneau răbdarea la grea încercare. Ori de cîte ori se întorcea încotrova, cîte unul dintre ei îi tăia calea.

— Voi n-aveți nici o treabă de făcut? îi întrebă ea, într-un tîrziu.

Cei doi ostași nu-i pricepură aluzia.

— E ziua noastră liberă, îi răspunse Gavin.

Nu părea să-l creadă. Și nici Marcus nu arăta prea convins, la o adică.

— Și-atunci, de ce vă țineți după mine peste tot? insistă ea.

Ostașii fură scutiți de a trebui să-i răspundă cu încă o minciună, cînd Mary Kathleen o apucă de rochie. Fetița era îmbrăcată într-o cămașă cu culorile clanului Kincaid, primită de la familia fierarului, și care-i venea foarte bine. Jamie o ridică în brațe, o sărută scurt, apoi îi șopti cîteva cuvinte de

laudă în gaelică.

— Pot s-o iau pe Mary cu mine pînă acasă la Frances? întrebă Edith.

— Frances?

— Nevasta fierarului. Are mai multe perechi de încălțări care s-ar putea să-i vină bine.

— Să-i mulțumești negreșit din partea mea pentru ajutor, insistă Jamie.

Edith clătină din cap.

— S-ar simți jignită. Socoate că e de datoria ei să ajute.

Cînd se întoarse iar, Jamie dădu încă o dată piept în piept cu Marcus.

— Nu mă pot abține să nu mă întreb de ce vă țineți după mine peste tot, repetă ea, fără să-și mai ascundă exasperarea. Și ostașii ăia doi de ce stau în capul scării? Alte îndatoriri n-au pe ziua de azi?

Marcus clătină din cap.

— Azi e și ziua lor liberă.

Alec intră în sală tocmai la vreme pentru a auzi ridicola explicație a lui Marcus. Observă și expresia neîncrezătoare a soției sale.

— Jamie? Clanul tocmai urcă ultimul povîrniș al colinei. Vor fi aici în cîteva minute. Vin cu ei și unii din clanul lui Harold. Vreau să...

— Primim oaspeți acum?! strigă ea.

— Într-adevăr, răspunse scurt Alec. De ce, iar ești

îngrijorată?

Jamie clătină din cap.

— Nu, dar trebuie să-mi schimb rochia.

— De ce? Oricît de curate sau de murdare ar fi straiele tale englezeşti, totuna va fi. Le vor urî la fel de mult ca mine.

La asta, Jamie nu-i mai răspunse nimic, dar Alec îşi putu da seama că era mai mult amuzată decît iritată.

În cameră, Jamie aranjă cuvertura de pe pat, apoi îmbrăcă o cămaşă de culoare crem, lungă pînă la glezne. Aceste două treburi îi luară doar cîteva minute, dar înfăşurarea pledului era o cu totul altă poveste.

Bucata de material avea o lungime de vreo douăsprezece picioare, după ce tăiase din ea o treime. Era îngustă, ceea ce însemna că ar fi trebuit să-i fie mai uşor s-o încreţească, dar oricît ar fi încercat, nu reuşea s-o pună bine.

În disperare de cauză, deschise uşa şi-i porunci unuia dintre soldaţi să i-l aducă pe părintele Murdock.

Alec înălţă o sprînceană, cînd văzu că preotul era primit în odaia de culcare. Cîteva clipe, se întrebă de ce Dumnezeu avea nevoie Jamie de Murdock — dar apoi se luă cu alte treburi, şi uită.

Totuşi, continuă să supravegheze uşa. Cînd aceasta se deschise în sfîrşit, iar preotul ieşi, Alec văzu că zîmbea cu gura pînă la urechi.

— Părinte Murdock?! îl strigă el. Ce treabă ai avut acolo sus, în odăile mele?

Preotul nu-i răspunse pînă nu ajunse lîngă el.

— Am ajutat-o pe soția ta.

— La ce ai ajutat-o?

— Nu pot să-ți spun.

Continuă să surîdă, chiar și la vederea expresiei întunecate a lui Alec, apoi adăugă:

— Vrea să-ți facă o mică surpriză, Alec. Lasă pe voia ei. De ce să-i strici plăcerea, aflînd dinainte?

Chiar atunci, ușa dormitorului se deschise, atrăgîndu-i atenția.

Alec nu-și dădu seama că se ridicase în picioare. Privea vedenia care-și croia drum pe lîngă soldații zîmbitori, simțind o asemenea mîndrie încît abia dacă mai putea să respire.

Îi purta pledul. Iar el era atît de mulțumit, că nici să sufle o vorbă nu putea. Era și timpul, își tot spunea, de mult era timpul s-o facă.

— Nu știa cum să-l încrețească. Îl pusese pe jos, îndoit, și se culcase deasupra, ca să-i lase cutele. Ba chiar, mai încercase și-n alte feluri, de care în viața mea nu mai auzisem, pînă cînd mi le-a spus ea.

— Așa că ai ajutat-o, interveni Gavin, dînd din cap.

— M-a felicitat pentru iuțeala mîinilor mele, șopti preotul, în timp ce și el o privea pe Jamie cum cobora scara. Doamne, că frumoasă mai este fătuca asta!

Cînd Alec îi făcu semn să se apropie, Jamie își ridică ușor poalele rochiei și veni spre el. Soțul ei întinse brațele s-

o cuprindă, dar ea clătină din cap, făcînd un pas înapoi.

— Nu mă atinge, Alec.

— Poftim?

— Şi nici nu ridica vocea, continuă ea, încruntîndu-se. Poţi să-mi spui ce mulţumit eşti, de-acolo de unde stai acum. Nu vreau să-mi strici cutele pledului înainte de a sosi regele.

Nu mai părea deloc încîntat de ea.

— Te bucuri, nu-i aşa, bărbate?

— Mă bucur foare mult.

— Şi?

— Şi ce?

La asta, Jamie rîse în sfîrşit. Cu siguranţă, Alec nu era omul care să împartă cu dărnicie complimentele.

— Lasă, răspunse ea, ridicînd din umeri. Oaspeţii trebuie să sosească.

— Unul dintre oaspeţi a şi sosit! strigă un străin, de lîngă uşă.

Jamie se întoarse să-l salute, iar Alec o luă cu un braţ de umeri, posesiv.

— Ai grijă cu pledul şi cutele, şopti ea.

Dar soţul ei nu-i mai dădea atenţie. Îl privea încruntat pe omul care se apropia.

— Ardeam de nerăbdare să-ţi cunosc nevasta, Alec, aşa c-am intrat nepoftit.

Braţul lui Alec o cuprinse şi mai strîns.

— Ăsta-i Justin, fiul lui Harold.

— Încîntată de cunoştinţă, îl salută Jamie, zîmbind — deşi numai încîntată nu era; blondul o măsura cu neruşinare. Numai un om căsătorit avea dreptul să se uite aşa la soţia lui.

Dacă ar fi fost un bărbat în toată firea, probabil că l-ar fi pus la punct cu asprime, dar lipsa de semne de pe braţele şi chipul lui arăta că încă nu trecuse prin nici o luptă. De asemenea, şi manierele lui lăsau mult de dorit.

— Nici pe departe atît de încîntată pe cît sînt eu să te cunosc, *milady,* replică Justin.

Jamie dădu scurt din cap, apoi îi propuse pe un ton ferm să se întoarcă la ceilalţi.

— Alec şi cu mine vom veni de asemenea, curînd, promise ea.

Sugestia ei fu ignorată cu grosolănie. Justin rămăsese pe loc, continuînd să se zgîiască la ea.

— Mai doreşti să ne spui şi altceva?

Tînărul păru cam încurcat.

— Ba, *milady*... Îmi... îmi place doar să-ţi ascult accentul neobişnuit, se cam bîlbîi el.

— E accent englezesc, Justin. Iar celor mai mulţi dintre scoţieni le este la fel de plăcut ca zgomotul unui cui tras peste un ochi de geam.

Marcus tuşi sonor, ca să-şi ascundă amuzamentul. Gavin se întoarse cu spatele.

Justin, însă, nu voia nici aşa să se dea bătut.

— Am înţeles că te numeşti Jamie, spuse el.

— Într-adevăr.

— E un nume frumos.

— E un nume de bărbat, şi gata, se răsti Jamie, sătulă să se mai stăpînească. Justin se uita la pieptul ei. Îi venea să-i dea un picior.

Alec zîmbea, iar Jamie nu ştia ce să înţeleagă din asta. Gavin îi întrerupse, reamintindu-le că în curte fuseseră întinse mesele.

Alec dădu din cap.

— Porunceşte-le slugilor să înceapă să servească mîncarea. Jamie şi cu mine venim în cîteva minute. Marcus, ia-l pe Justin cu tine. Nu pare în stare să plece fără ajutor.

De îndată ce Alec îi dădu drumul, Jamie porni spre paravan. Îşi lăsase pumnalul pe cufăr, în ajun, şi voia să şi-l pună la loc în teacă pînă nu uita.

Justin încercă s-o urmeze, iar cînd îndrăzni s-o atingă, Jamie se încruntă de-a binelea la el şi fu nevoită să-l plesnească peste mînă.

— Nu cumva eşti neam cu boierul McPherson, Justin, nu-i aşa? îl întrebă ea.

— Ba, Lady Kincaid, răspunse el, nedumerit. Nu sîntem rude. De ce mă întrebi una ca asta?

— Manierele tale îmi amintesc de el, replică Jamie.

Îi dădu seama că Justin nu ştia cum să ia această remarcă. Alec, însă, înţelesese prea bine, căci îi auzi hohotele de rîs.

Jungherul nu era acolo unde credea că-l lăsase. Îl căută un timp, apoi se lăsă păgubaşă.

Alec o aşteptă să iasă din sală, după care le făcu semn celor doi oameni care stăteau de strajă la catul de sus.

— Să n-o pierdeţi din ochi, le ordonă el. Rămîneţi tot timpul la zece paşi de stăpîna voastră.

Cei doi oşteni se grăbiră să-i îndeplinească poruncile.

— Şi trimiteţi-l pe Colin la mine! mai strigă Alec.

— A venit şi aghiotantul lui Harold? întrebă Gavin.

Alec dădu din cap.

— Are nişte veşti pentru noi, spuse el.

Dar Colin pesemne aşteptase chiar lîngă uşă, căci apăru numaidecît, coborînd în goană treptele.

Alec începu să uite cum trecea timpul. Se adîncea într-o discţie aprinsă despre o posibilă uniune între clanurile din Highlands, insistînd că n-ar fi fost cu putinţă. Aghiotantul cel cărunt al lui Harold era la fel de convins că ar fi fost foarte posibil.

Jamie reveni, grăbită, şi-l bătu pe braţ, abia învrednicindu-l pe vizitator cu un zîmbet grăbit.

— Rogu-te să mă ierţi, domnule, că vă întrerup discuţia.

Alec, crezînd că toată graba se datora firii ei nerăbdătoare, se repezi să răspundă:

— Trebuie să aştepţi, nevastă.

— Alec, e o problemă care nu poate aştepta.

— Şi nu eşti în stare s-o rezolvi singură?

— N-am spus că nu-s în stare...

— Atunci, rezolv-o!

Şi, întorcîndu-i spatele, îi ceru calm lui Colin să continue.

Gavin şi Marcus o priviră cu înţelegere. Jamie dădu din cap spre ei, în timp ce revenea spre intrare.

Alec ridică o clipă privirea, cînd Jamie se opri lîngă arcadă, privind diversele arme agăţate în cîrlige. Alese dintre ele un ciomag cît toate zilele.

Pesemne era prea greu pentru ea, căci îl scăpă numaidecît pe pardoseală, cu un zgomot răsunător. Totuşi, părea hotărîtă. Nimeni nu scoase o vorbă, în timp ce o priveau cum tîra ciomagul pe trepte şi ieşea.

Alec rămase cu privirea spre uşă multă vereme, întrebîndu-se pentru ce Dumnezeu avea nevoie blînda lui soţioară de un ciomag.

Răspunsul îi veni în minte ca un fulger: Justin!

Sări de pe scaun cu un răget de furie care reuşi să acopere ţipetele ce tocmai izbucniseră din curte.

Alec alergă afară, urmat de trei ostaşi. Dar scena peste care dădu îl ului atît de tare, încît se opri ca trăsnit.

Preotul stătea lîngă Jamie, cu o expresie de stupoare năucă. Jamie se uita încruntată la fiul lui Harold care zăcea pe burtă, încercînd fără prea mult succes să se ridice în picioare.

— O dată dacă încerci să mă mai atingi, te lovesc de două ori mai tare! strigă ea. Ai să-mi dai cuvîntul tău, Justin,

înainte să te las să te ridici.

— *My lady,* o întrerupse părintele Murdock, cu glas gîtuit. Nu înțelege...

Jamie nu-l lăsă să termine.

— Chiar dacă nu-mi înțelege limba, știe prea bine de ce l-am lovit, răspunse ea, vorbind de astă dată în gaelică. Înțelege perfect.

— Dar, Jamie, fătucă... încercă încă o dată părintele Murdock să-i explice.

— Alec mi-a spus să rezolv problema, fără amestecul nimănui. I-am spus limpede lui Justin c-am să-i rup picioarele, și asta am și făcut.

— Nu e Justin.

Alec rostise aceste cuvinte. Stătea atît de aproape de spatele ei, încît Jamie îi simțea căldura trupului.

— Nu e momentul pentru glume, Alec, spuse ea. Băiatul ăsta nerușinat m-a prins în brațe și a îndrăznit să mă sărute. Uite ce mi-a făcut la pled! adăugă ea, răsucindu-se în loc ca să-i arate cutele deranjate.

— L-ai lovit pe Philip, îi spuse Alec, nu pe Justin.

— Nu-i adevărat. Este...

— ...fratele lui Justin.

— Philip, ai zis?

Încet, Alec dădu din cap. Și nu părea să glumească. Imediat, lui Jamie i se puse un nod în stomac.

— Nu înțeleg, Alec, șopti ea. Seamănă leit cu...

— Sînt gemeni.

— O, Doamne, gemeni!

Alec dădu iar din cap.

— Aidoma.

Era îngrozită. Se adunaseră mai mulți oameni, făcînd ca umilința ei să devină cu atît mai usturătoare.

— Ei, scuipa-m-aș! bombăni ea, destul de încet ca s-o audă numai Alec. De ce nu mi-ai spus? Am lovit un om nevinovat.

Lăsă imediat să-i cadă arma și încercă să ajute victima să se ridice.

— Îmi pare rău că te-am lovit, Philip. Nimeni nu s-a ostenit să-mi spună că sînteți doi frați gemeni, înțelegi, adăugă ea, cu o privire plină de înțeles spre soțul ei. Pentru păcatul ăsta, am să-ți cumpăr încă o indulgență, Alec.

— N-ai vrut să mă lovești...? întrebă Philip, încercînd să se îndepărteze de ea.

— Dacă stai pe loc, voi încerca să-ți explic ce s-a întîmplat. Pe dumneata nici măcar nu te cunosc, domnule. De ce-aș fi vrut să-ți fac vreun rău?

Cuvintele ei părură să-l mai îmbuneze cît de cît, dar Philip uită cu totul că era gata s-o ierte, cînd Jamie adăugă pe cel mai firesc ton:

— Pe fratele domniei tale voiam să-l dobor, desigur.

— Desigur?! strigă Philip. Voiai să dai în Justin?

Jamie se hotărî să recurgă la diplomație.

— Da, voiam să-l lovesc pe fratele domniei tale. Philip, cu siguranță, trebuie să-ți fi dat seama pînă acum că Justin are manierele unui porc.

— Aduceți-l pe Justin la mine! mugi Alec, făcînd-o să revină cu atenția spre el.

— Mi-ai spus să rezolv singră problema, Alec, şi aş dori...

— Lasă c-o rezolv eu, o întrerupse el.

— Dar cum? îl întrebă Jamie, îngrijorată de expresia pe care i-o vedea în ochi. N-ai să fii prea aspru cu băiatul, nu-i aşa, bărbate?

— Te-a atins, Jamie?

— Păi, da... răspunse ea, înainte să vadă cît de furios era. Dar numai puțin, Alec. O clipă doar m-a luat în brațe, şi mi-a dat un sărut scurt...

— Îl omor.

Alec nu strigase, dar tonul lui de gheață îi trimise fiori pe şira spinării.

Jamie începu să-şi strice şi restul cutelor pledului.

Peste-cîteva minute, se afla în cea mai ridicolă situație. Stătea în fața lui Justin, apărîndu-i viața.

— Ei, Alec, dar e doar un băiețaş. Kincaizii nu omoară copii. Taci, Justin! îl repezi ea, cînd tînărul încercă să protesteze. *Eşti* un copil, altfel ai fi avut atîta minte ca să nu-l provoci pe Alec... Te rog, Alec, da? Dacă mă iubeşti! Dacă mă iubeşti la fel cum te iubesc şi eu, lasă-l să trăiască măcar

atîta pînă învață ceva bune maniere...

Părea gata să izbucnească în plîns. Acest fapt îl înduplecă pe Alec, care în sfîrșit dădu din cap a încuviințare.

Jamie simți că i se înmuiau picioarele de ușurare — dar senzația n-o ținu mult. În clipa cînd plecă din fața lui Justin, Alec făcu un pas înainte. Tînărul zbură prin aer ca o săgeată, căzînd pe spate, într-un nor de praf.

— Alec, mi-ai promis!

— N-am să-l omor, iubito, răspunse Alec. Îl bat doar pînă învață bunele maniere.

Se auziră cîteva mormăieli de aprobare — inclusiv, observă Jamie, din partea lui Colin.

— Dacă-l bați prea rău, va trebui să stau toată ziua cu el, oblojindu-l, Alec, insistă ea. Chiar ai fi în stare să-mi strici așa ziua?

Alec îl ridicase iar pe Justin, ținîndu-l în aer, de ceafă. Întoarse capul spre ea:

— Ai vorbit serios, Jamie?

— Cînd să vorbesc serios? întrebă ea, neștiind ce găsise soțul ei de zîmbit.

— Cînd ai spus că mă iubești.

Dintr-o dată, își dădu seama că amîndoi vorbeau în gaelică.

— Mi-ai stricat surpriza! îi reproșă ea lui Justin, fără să observe că abia mai putea să respire, necum să-și mai prezinte și scuzele.

— Ai strigat de față cu toată lumea că mă iubești, nevastă! îi aminti Alec. Acum degeaba mai încerci să zici că nu.

— Mai întîi lasă băiatul jos! replică ea.

— Mai întîi răspunde-mi.

— Da, te iubesc. Poftim, acum ești fericit?

Dintr-o smucitură a mîinii, Alec îl aruncă pe Justin la pămînt.

— Sînt foarte fericit, îi spuse el lui Jamie.

— Eu zis că Justin n-a atins-o! strigă Philip, atrăgînd atenția tuturor spre el.

Jamie scoase un strigăt de uimire, apoi întinse mîna să ia din nou bîta.

Alec, însă, o trase lîngă el. Praful se alesese de cutele ei. Pledul ar fi căzut la pămînt, dacă Jamie nu și-l apuca în ultima clipă.

— A mai văzut cineva? întrebă Alec.

Cei doi ostași cărora le ordonase s-o urmărească pe Jamie veniră mai în față.

— Amîndoi am văzut, spuse unul dintre ei.

— Voiam să intervenim, completă și al doilea, dar ne spuseseși să stăm la zece pași depărtare, ca să nu știe c-o urmărim, și pînă am ajuns noi acolo, era prea tîrziu.

— Alec, de ce i-ai pus pe oamenii tăi să mă urmărească...?

Jamie se întrerupse, cînd simți brațul soțului ei

strîngîndu-i umerii. Bănui că nu voia să-i dea explicații chiar atunci.

— L-am văzut pe Justin cum a înhățat-o cînd a dat colțul, continuă primul ostaș.

— Și?

Fălcile lui Alec se încleștaseră de furie.

— Justin și-a proclamat admirația pentru soția domniei tale. L-am auzit spunîndu-i că ochii ei violeți aveau puterea de a-i înmuia genunchii. De vreme ce Harold e aliatul nostru, m-am gîndit că ar fi trebuit ca unul dintre noi să se ducă să te anunțe, dar...

— *Era* aliatul vostru! zbieră Philip.

— Philip, n-ai de ce să te tulburi așa, îl mustră Jamie. Nu voiam decît să-l chem pe Alec afară, ca să vorbească serios cu fratele tău.

Ridicînd privirea spre soțul ei, adăugă:

— Dar tu erai prea ocupat.

— Așa că în locul meu ai luat un ciomag.

— Alec, n-aveam altă cale de a-l face pe Justin să mă lase în pace decît făgăduindu-i ceva care chiar i-ar fi înmuiat genunchii. Știii bine că glasul tău...

— M-ai făcut de rîs, iar pe fratele meu l-ai uimilit! declară Philip, atrăgîndu-le iar atenția.

— Ba, îl contrazise Jamie, singuri v-ați făcut-o.

Dacă fața lui Philip se înverșunase și mai mult, sigur avea să-i ia foc.

— Tatăl meu o să afle despre aceste insulte, Kincaid! Îți dau cuvîntul meu de cinste!

Și cei doi frați o luară la fugă spre grajduri, făcînd mulțimea adunată să se dea la o parte din calea lor.

Colin, omul de încredere al lui Harold, nu-i urmă. Se opri lîngă Alec.

— Condițiile domniei tale, Kincaid?

— Are o săptămînă.

Colin dădu din cap.

Jamie aşteptă ca aghiotantul lui Harold să se îndepărteze, apoi îl întrebă pe Alec:

— Cine are o săptămînă?

— Tatăl lui Justin.

— Și ce trebuie să facă în săptămîna asta?

— Să încerce să-mi potolească furia.

— Și dacă nu reuşeşte?

— Război.

Știuse că avea să audă acel cuvînt îngrozitor, dar o năuci totuși. Pentru prima oară în viața ei, simțea nevoia să plîngă — îndelung, pe săturate.

— Mă duc s-o caut pe Mary Kathleen, şopti ea.

— E la Elizabeth. Va sta cu Angus și cu soția lui pînă diseară, Jamie.

— De ce?

— Nu-mi pune întrebări acum.

— Nu e nevoie să te burzuluieşti la mine, Alec. De ce nu

pot să mă duc la fiica noastră? Vreau s-o țin în brațe.

Îngrijorarea din vocea ei îl înduplecă pe Alec.

— Ai să-mi strici surpriza, îi spuse el.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Și eu aveam o surpriză frumoasă pentru tine, se tîngui ea. Și acum, praful s-a ales de ea.

Părintele Murdock o bătu pe umăr, cu un gest stîngaci.

— Gată, gata, fătucă. Încă n-a trecut ziua. Mai e și regele...

— Și Edith unde e? Vreau s-o rog să...

— Edith și Annie își fac bagajele, o întrerupse Alec. Marcus? Mai bine pregătește-te și tu.

— De ce? întrebă Jamie.

— Pleacă.

— Unde?

— Marcus le duce pe Edith și Annie pe moșia lui Brack, la niște rude îndepărtate de-ale lor, îi explică Gavin.

— În vizită? întrebă Jamie, ștergîndu-se la colțurile ochilor cu pledul.

— Nu, răspunse Alec. De-acum încolo, vor locui la familia Brack.

— Dar de ce? Nu înțeleg, Alec. Edith și cu mine am început să ne împrietenim, iar Annie e sora Helenei. Nu le poți întoarce spatele. N-ai vrea să te mai gîndești la decizia asta?

— Nu.

Chipul lui părea sculptat în piatră. Jamie se întoarse spre Marcus.

— Tu ai să te întorci, nu-i aşa?

Ostaşul dădu scurt din cap, după care Jamie îl privi din nou pe Alec.

— Acum mă duc în casă. Dacă porunceşti să se mai ţină cineva după mine, am să mai rup nişte picioare cu bîta. Vreau să stau singură cîteva minute.

Ştiind că nu era nici un pericol, Alec dădu din cap aprobator.

— În sală aşteaptă nişte oaspeţi! mai strigă el, în timp ce Jamie urca treptele.

Imediat ce uşa se închise în urma ei, Jamie îi observă pe cei patru ostaşi înalţi din antreu. Culorile pledurilor indicau că făceau parte dintr-un alt clan, de care încă nu auzise. Un al cincilea stătea în sala cea mare, lîngă vatră, şi le strigă s-o lase să treacă. Jamie se întoarse spre el şi făcu o plecăciune scurtă. Numaidecît, omul o chemă spre el, cu un gest al mîinii destul de arogant.

Avea părul cărunt şi părea să se simtă ca acasă. Într-o mînă ţinea un potir cu vin, iar în cealaltă, o felie groasă de brînză. Jamie nu mai avea chef de conversaţii, dar bunele maniere îi cereau ca măcar să se prezinte.

Cînd Jamie ajunse la doi paşi în faţa lui, ostaşul se desprinse de consolă. Jamie zîmbi vag, dar cînd încercă o reverenţă, pledul îi căzu pe jos. Iar acesta fu ultimul necaz pe

care putu să-l mai îndure. Lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji. Ridică pledul, şi poate ar fi reuşit să se stăpînească din nou, dacă ostaşul n-ar fi avut o expresie atît de blîndă şi înţelegătoare.

— Domniţă dragă, ce te-a necăjit aşa?

Ei, fir-ar să fie, avea şi glas blînd! Din ochii lui părea să strălucească milostenia, iar vîrsta îi amintea puţin de a tatălui ei, ceea ce nu făcea decît să înrăutăţească şi mai mult lucrurile, desigur, căci nu mai era doar nefericită, ci i se făcea şi dor de casă.

— Nu poate fi chiar atît de rău, cu siguranţă, adăugă vizitatorul.

— Dac-ai şti ce ruşine am pricinuit clanului Kincaid, probabil că şi domnia ta ai plînge, izbucni Jamie. Am cauzat atîtea războaie, că nici nu le mai ştiu numărul.

La auzul acestor cuvinte, oşteanul făcu ochii mari. Jamie dădu din cap.

— Adevăr grăiesc, şi poate ar fi mai bine să recunosc totul, căci sigur vei afla toate astea pînă la sfîrşitul vizitei. Dacă eram laşă din fire, aş fi zăcut de-acum la pat pînă la sfîrşitul zilelor mele.

— Poate reuşesc să te ajut, domniţă.

— Nimeni nu mă poate ajuta, decît regele, desigur, iar cînd va auzi de toate buclucurile astea, cred că va pune să fiu bătută cu biciurile.

Se grăbea atît de tare să-i explice, încît cuvintele i se

rostogolea unele peste altele.

— Am încercat să fac ce trebuia, înțelegi domnia ta, numai că tot ce se cuvine în Anglia, aici e taman invers. Nu poți spune mulțumesc, că o iau ca pe o insultă. Nu poți salva viața unui prunc, căci vor crede că l-ai răpit. Nu poți să...

— Mai încet, domniță dragă, îi ceru ostașul. Începe cu începutul. Te vei simți mai bine după ce-mi destăinuiești toate grijile domniei tale, și zău că aș dori să te ajut. Am o mare influență aici.

Omul părea sincer.

— Nici nu știu cu ce să încep mărturisirea asta jalnică, recunoscu ea.

— Începe-o cu primul război.

Jamie dădu din cap.

— Am stîrnit un război cu McPhersonii, pentru că l-am îngrijit pe fiul seniorului, care trăgea să moară. Cînd pruncul s-a mai înzdrăvenit, seniorul a venit să și-l ia acasă, și m-a acuzat că i-l răpisem.

Ostașul o privi cu înțelegere.

— Nu răpisem bebelușul, desigur, dar îl salvasem de la o moarte sigură. Ai zice că tatăl lui ar fi trebuit să-mi fie recunoscător.

— Așa aș zice și eu, replică vizitatorul.

— Și n-a fost. Așa că l-am făcut porc.

— Pe senior?

— Ba nu, cred că țap i-am zis... ridică ea din umeri.

Acum nu mai contează. A plecat acasă tunînd şi fulgerînd, iar acum Kincaizii nu se mai pot apropia de pămînturile lui. Şi nici la moşia Fergusonilor nu ne mai putem duce, fiindcă i-am acordat sanctuar soţiei lui Daniel.

— Înţeleg.

— Iar Daniel s-a înfuriat, desigur.

— Desigur. A ameninţat şi el cu războiul?

— Nu, dar se gîndeşte la asta. Iar dacă nu se va purta mai frumos cu sora mea, am să-i spun regelui ce temperament năzuros are Daniel.

— Şi regele ce crezi că va face?

— Va vorbi serios cu Daniel, cel mai probabil. Îl va lămuri care sînt îndatoririle lui faţă de nevastă.

— Va să zică, ai deplină încredere în Regele Edgar?

— O, da! se repezi Jamie să-l asigure. Nu l-am cunoscut, desigur, dar Alec nu i-ar fi loial decît unui rege bun.

Oşteanul zîmbi.

— Totuşi, trebuie să fi auzit povestiri minunate despre Edgar, o descusu el.

— O, cerule, nu! replică Jamie, ştergîndu-şi lacrimile de pe obraji în timp ce adăuga: am auzit că e un monstru.

În reacţia străinului se citi nemulţumirea, aşa că Jamie se grăbi să continue:

— Cînd eram în Anglia, desigur. Acum ştiu că nu erau decît nişte clevetiri neadevărate. Alec nu i-ar jura credinţă unui monstru.

— Aşa că-i eşti loială boierului Kincaid, nu-i aşa?

— Le sînt loială atît lui Alec, cît şi lui Edgar, preciză ea, întrebîndu-se de ce părea ostaşul atît de hotărît să discute în continuare acest subiect. Pot înţelege chiar şi de ce va dori Edgar să mă strîngă de gît cînd va auzi de toate prolemele pe care le-am pricinuit.

— Nu mă îndoiesc că va fi cum nu se poate mai înţelegător.

— Domnule, nimeni nu poate fi chiar atît de înţelegător. Am pornit un război şi cu familia lui Mary Kathleen. Pe-asta ţi-am spus-o? Acum ei zic că le-am răpit fetiţa.

— Dar domnia ta n-ai răpit-o.

— A, ba cum să n-o răpesc? Şi le-am mai luat şi pledul, de-am dat cu el de pămînt. Iar Marcus l-a scuipat. Copila fusese bătută. Acum e a lui Alec şi a mea. Iar soţul meu e sigur că Edgar o să ne ţină partea.

— Cine-i această Mary Kathleen?

— Fiica Helenei.

— Şi a fost tratată rău?

— Mai mult decît rău, fit-ar ei să fie! Şi nu-i decît o fetiţă, nu putea să se apere. Gavin a spus că Kevin, tatăl ei bun, s-ar răsuci în mormînt.

— Regele sigur o să vă ţină partea, anunţă ostaşul. Şi acum, spune-mi despre zarva care era afară cînd am sosit eu, rogu-te.

— Justin m-a înhăţat cu forţa şi m-a sărutat. A trebuit să

ripostez, desigur, aşa că l-am lovit peste picioare cu una dintre măciucile lui Alec.

La auzul acestei mărturisiri, soldatul făcu ochii mari.

— Sînt sigură că şi soţia domniei tale ar fi făcut acelaşi lucru, continuă Jamie. Nici o lady nu doreşte să fie pipăită de oricare alt bărbat în afara soţului ei.

— Eu nu sînt însurat.

— Dar dacă ai fi?

— Sînt sigur că, dacă aş fi, şi soţia mea ar fi făcut acelaşi lucru.

— Eşti foarte bun, domnule, că-mi dai dreptate.

— Alec ştia că l-ai lovit pe Justin?

— Da.. adică, nu. Înţelegi domnia ta, nu pe Justin l-am doborît, ci pe Philip. Era foarte uşor să greşesc, domnule, căci nu ştiam că fiii lui Harold sînt gemeni aidoma la înfăţişare, pînă cînd mi-a spus Alec.

— După ce l-ai lovit pe Philip?

— Domnule, nu e momentul să rîdem. Ba, e o situaţie cum nu se poate mai serioasă.

— Îmi cer iertare, *milady,* răspunse ostaşul. Şi pe urmă, ce s-a mai întîmplat?

— Alec l-a luat de ceafă pe fiul nobilului şi a dat cu el d-a azvîrlita, ca şi cum ar fi fost o bîrnă.

— L-a azvîrlit pe Philip ca pe o bîrnă?

— Nu, nu — fii atent, rogu-te. Pe Justin l-a aruncat. N-ar fi trebuit s-o facă, dar zău că nu pot să mă supăr pe el.

— Pe Justin?

— Pe Alec!

Îl privi scurt, arătîndu-şi nemulţumirea că era atît de neatent, apoi continuă:

— Alec n-ar fi trebuit să-l arunce pe Justin. Şi mi-a stricat toată surpriza.

Şi deodată, începu să plîngă iar.

— Cum ţi-a stricat Alec...

— Alec nu mi-a stricat nimic! se văietă ea. Dacă doreşti să asculţi, te rog, încearcă să urmăreşti cu atenţie tot ce-ţi spun. Ştii care-i lucrul cel mai rău? Voiam să îngenunchez în faţa lui Edgar şi să-i jur credinţă în gaelică. Alec nu ştia că pot vorbi limba lui, înţelegi domnia ta. Dar m-a auzit strigînd la Justin în gaelică, aşa că şi-a dat seama, desigur. M-am îmbrăcat cu pledul lui, dar nu pot să aranjez încreţiturile astea, ca să-mi mîntuiesc sufletul. Voiam ca totul să fie perfect cînd îngenuncheam în faţa regelui meu. Şi mai voiam şi să-i spun că-l iubesc...

— Pe rege?

— Nu, pe Alec al meu... Pe rege îl cinstesc, domnule, dar de iubit, îmi iubesc numai soţul. Desigur, îţi dai seama că aşa se cuvine, nu?

— Alec va îndrepta toate pagubele pe care crezi că le-ai pricinuit, declară soldatul. Şi acum, ce-ar fi să-mi arăţi cum aveai de gînd să-i juri regelui credinţă?

Lui Jamie i se păru că era o propunere destul de ciudată,

dar nu voia să-l ofenseze pe acel om atît de cumsecade, care-i ascultase cu atîta răbdare toate necazurile.

— Cred că o repetiție îmi va fi și mie de folos, recunoscu ea cu voce tare. S-ar putea să dorească să-mi depun jurămîntul de credință, înainte de a porunci să fiu biciuită.

Îngenunche, cu capul plecat.

— Nu sînt sigură dacă e cazul să-mi pun mîna pe inimă sau nu, mărturisi ea.

— N-ar avea nici o preferință anume.

Închizînd ochii, Jamie recită legămîntul de loialitate. Apoi, ostașul o ajută să se ridice din nou. Părea foarte mulțumit de strădaniile ei.

— Iar acum, anunță el, te voi ajuta să-ți aranjezi și pledul.

Jamie zîmbi cu recunoștință și se întoarse, pentru a-l lăsa să-i potrivească încrețiturile.

Alec se rezemă de arcada ușii, cu un ușor zîmbet pe chip, în timp ce se uita cum pledul soției sale era aranjat de regele Scoției.

Capitolul 17

Ştia că ar fi trebuit neapărat să-i spună cine era omul căruia aproape că-i plînsese în braţe, dar nu-l lăsa inima s-o tulbure din nou.

Jamie era mult mai bine dispusă, acum, după ce pledul îi fusese aranjat. Şi părea fericită, cînd îşi exprimă din nou recunoştinţa. La vederea soţului ei, rezemat lîngă uşă, îi zîmbi larg. Alec se bucura atît de mult că nu plîngea, încît îi zîmbi şi el.

Nu, n-avea s-o tulbure tocmai acum. Mai bine să aştepte pînă rămîneau singuri, şi nimeni n-avea s-o poată vedea într-o asemenea situaţie stînjenitoare.

Jamie urcă scara, cu mîinile împreunate sfios în faţa pledului încreţit, atrăgînd atenţia soţului ei. Se opri în faţa lui, îşi înclină capul şi şopti în gaelică:

— Te iubesc, Alec.

— Şi eu te iubesc, Jamie.

Încercă s-o ia în braţe, dar ea se retrase cu un pas, clătinînd din cap:

— Avem un oaspete.

— Va să zică, trebuie să aştept pînă mai tîrziu, ca să te... mîngîi?

— Ai auzit totul, nu-i aşa?

— Da, recunoscu el. Totuşi, nu pari prea supărată pe mine.

— Regele vostru e un om foarte bun.

Alec rămase cu gura căscată de uimire.

— Deci, ai ştiut tot timpul?

— Chiar crezi sincer că aş fi insistat să fie atent la ce spun, dacă ştiam tot timpul? şopti ea. Sînt eu cam înceată, Alec, dar nu-s complet neştiutoare. Mi-am dat seama cine era în timp ce îngenuncheam.

Alec izbucni în rîs.

— Nu trebuie să-i spui că am aflat, şopti Jamie.

— De ce?

— S-ar simți lezat.

— Serios?

Jamie dădu din cap.

— Crede că-mi protejează sentimentele, Alec. Nu trebuie să-l dezamăgim.

Se înclină şi ieşi din sală înainte ca Alec să poată răspunde la această remarcă ridicolă. În clipa următoare, regele îl strigă, abătîndu-i atenția spre el.

— Ce crezi c-am să fac, Edgar, am să-ți cer socoteală, sau am să-ți mulțumesc pentru că m-ai silit s-o iau de soție?

— Ai să-mi mulțumești, desigur, răspunse Edgar. Iar Henry ne va cere socoteală la amîndoi, dacă-şi va da seama ce nestemată ne-a dăruit.

Rîseră amîndoi, încîntați de propria lor şiretenie.

— Nu vom avea mult de aşteptat, prezise Alec. Într-o săptămînă, două, nevastă-mea va începe un război cu Anglia, probabil. Am avut unele momente în care m-am întrebat dacă nu cumva e arma secretă a lui Henry.

Jamie auzi prin uşi hohotele de rîs. Se întrebă ce glumă-i

spusese Alec regelui, şi bănui că era anecdota cea neruşinată cu englezoaica moartă.

În clipa cînd uşile se închiseseră în urma ei, nu lipsise mult să cadă în genunchi. Toate comentariile îngrozitoare pe care le făcuse de faţă cu Edgar îi urlau în cap. Dumnezeu s-o ajute, plînsese de-a binelea în faţa lui.

Iar el o tratase cu atîta înţelegere... Acest gînd neaşteptat îi umplu inima de recunoştinţă. Era într-adevăr un om bun.

— Jamie, ce faci aici, singură? o întrebă Gavin.

— De ce-mi pui o asemenea întrebare, Gavin? Trebuie să am escortă tot timpul?

— Da, recunoscu ostaşul, înainte de a apuca să se stăpînească.

— Din porunca lui Alec?

În loc să-i răspundă, Gavin preferă să schimbe vorba.

— Una dintre bucătăresele noastre şi-a ars mîna, Jamie. Ar dori să-i arunci o privire.

Gîndurile lui Jamie se îndreptară imediat într-acolo.

— O, biata femeie! exclamă ea. Du-mă la ea de îndată, Gavin, şi-am să văd ce pot face.

Îşi petrecu următoarele două ore îngrijind bolnava. Arsura bucătăresei nu era prea gravă, dar Jamie se simţea foarte bine în vizită la familia ei numeroasă.

Gavin rămase lîngă ea tot timpul. Cînd porniră înapoi spre casa cea mare, Jamie spuse:

— Aş dori să pun flori proaspăt culese pe mormîntul Helenei, Gavin. Vrei să vii cu mine?

— Vin, se învoi el.

Îl anunță pe Marcus unde se duceau, cînd trecură prin dreptul grajdurilor și-l văzură pregătindu-și calul.

Păstrară o tăcere pioasă, în timp ce Jamie culegea florile. După ce-și umplu brațele, porniră în susul colinei, spre mormîntul Helenei. Trecură pe lîngă cimitirul sfințit, înconjurat cu un gard vechi din șipci de brad, și-și continuară drumul.

— Gavin? Erai aici cînd a murit Helena?

— Aici eram, răspunse el.

— Mi s-a spus că singură s-a omorît, continuă Jamie. Părintele Murdock zicea că a sărit într-o rîpă.

Gavin dădu din cap, arătînd spre creasta din stînga mormîntului:

— Acolo s-a întîmplat.

— A văzut-o cineva sărind?

Gavin dădu din cap.

— Da, Jamie.

— Și tu în ce loc stăteai? Ai văzut cu ochii tăi...

— Jamie, trebuie neapărat să vorbim despre asta?

Ajungînd la mormînt, Jamie îngenunche și dădu la o parte florile vechi și ofilite.

— Nu încerc decît să înțeleg, Gavin, șopti ea. M-ai crede slabă de minte, dacă aș recunoaște că am impresia că Helena însăși vrea să înțeleg?

— Probabil că așa te-aș crede, replică el, încercînd să vorbească pe un ton cît mai nepăsător. Cineva i-a pus deja flori pe mormînt, remarcă, într-o încercare de a schimba vorba.

— Eu, recunoscu Jamie. Alaltăieri i le-am pus.

Nu mai scoase o vorbă, pînă nu termină de acoperit mormîntul cu florile multicolore.

Gavin o aşteptă să se întoarcă iar spre el, înainte de a o întreba:

— Jamie? Nu vrei să-mi explici ce-ai vrut să spui cînd ai zis că Helena vrea să înţelegi?

Se lăsă într-un genunchi şi începu să învîrtească o floare între degete, în aşteptarea răspunsului. Abia atunci observă că Jamie bătătorea uşor cu palma mormîntul.

— N-are nici un sens, izbcni ea dintr-o dată. Cum s-o pot face pe Mary Kathleen să înţeleagă, cînd va veni vremea să i se spună? Trebuie să înţeleg eu mai întîi.

— Ce-ar mai fi de înţeles? Pe Helena o ajunsese deznădejdea, şi a...

— Dar ai văzut-o tu, cu propriii tăi ochi, cît de deznădăjduită era, Gavin?

Gavin clătină din cap.

— N-o cunoşteam destul de bine ca să-mi fac o asemenea părere. Recunosc că am fost... cam mirat, cînd s-a...

— Aşadar, n-ai văzut cu ochii tăi această nenorocire cumplită. Şi părintele Murdock a fost la fel de surprins ca tine. Lui i se păruse că era mulţumită. Ardea de nerăbdare să-şi aducă aici copilul. Dacă se temea de Alec, sau dacă-l ura, n-ar fi vrut să-şi aducă fiica aici.

— Poate se gîndea că nu avea încotro, remarcă Gavin.

Jamie se ridică şi porni spre marginea de unde sărise Helena.

— S-ar fi putut să cadă. Da, putea să fie o întîmplare. De ce a fost osîndită de toți?

Cînd ajunse lîngă margine, se opri. Un fior îi străbătu brațele. Și le frecă, pentru a-și alunga înfrigurarea.

— Prima oară cînd l-am întîlnit pe Alec, mi-a fost puțin cam frică de el. Dar n-am avut nevoie nici măcar de o zi ca să-mi dau seama ce om bun era, și am știut chiar de la început că urma să aibă grijă de mine, Gavin. Și Helena trebuie să fi simțit același lucru, nu mă îndoiesc.

Gavin dădu din cap.

— Trebuie să-ți aduci aminte, Jamie, că Helena nu-l cunoștea bine pe Alec. A fost chemat...

— A murit repede? întrebă ea în șoaptă.

— Nu. A căzut pe pragul ăla de-acolo, îi arătă el o cornișă de piatră colțuroasă. Cînd Alec a ajuns acasă, o tîrîseră deja înapoi, sus. N-ai fi putut-o salva. Nimeni n-ar fi putut. Își frînsese spinarea.

— Nu murise?

— A murit peste două zile, răspunse Gavin. N-a mai deschis niciodată ochii, și nu cred că avea dureri, Jamie.

— A călcat greșit, insistă Jamie, încercînd să creadă în această posibilitate.

— E vremea să ne întoarcem, Jamie, o anunță Gavin, căutînd să schimbe subiectul. Alec te-o fi căutînd. Acum, că regele a plecat...

— A și plecat? îl întrerupse ea. Cînd, Gavin? Că doar de-abia sosise.

— Și-a luat rămas-bun în timp ce culegeai tu florile,

Jamie.

— Ei, fir-ar să fie, mormăi ea. N-am apucat să-mi iau la revedere de la el.

— O să mai revină curînd, îi promise Gavin. Alec îi e ca un fiu. Îl vizitează cu regularitate.

Un sunet neașteptat îi atrase atenția. Chiar în timp ce se întorcea, o piatră destul de mare îl lovi într-o parte a capului. Gavin nu mai văzu decît o lumină orbitoare, înainte de a se răsturna pe spate.

Jamie se răsuci spre el tocmai cînd începea să cadă. Altă piatră o nimeri și pe ea în frunte, făcîndu-i o rană adîncă. Cu un țipăt, îl apucă pe Gavin de la spate, ținîndu-l strîns. Căuta cu disperare să-l împiedice să cadă peste margine.

Ceva ascuțit o lovi în umăr. Jamie scoase un zbieret de durere. Gavin era prea greu pentru ea. Știa că aveau să cadă, dar își aminti că sub margine se forma un povîrniș abrupt la stînga... sau poate la dreapta?

— Te rog, Doamne, ajută-ne, scînci ea, în timp ce strîngea și mai tare în brațe pieptul războinicului, trăgînd din răsputeri pentru a se îndrepta amîndoi spre cornișa joasă.

Sunetul sinistru al unui rîs nebunesc îi urmă peste margine. Jamie încercă să apere capul lui Gavin, împingîndu-i fața în adîncitura umărului ei. Dureri ascuțite o înjunghiau prin trup, de la pietrele peste care se rostogoleau, și cînd ajunseră în sfîrșit pe cornișă, trupul lui Gavin absorbi aproape tot impactul.

Rîsul se apropia. Peste ochiul stîng al lui Jaie curgea sînge, tăindu-i vederea. Și-l șterse cu dosul mîinii, apoi îl

trase pe Gavin cu spatele spre peretele stîncos. Încerca deznădăjduită să-l ascundă de dușman, împreună cu ea. Cînd îl înghesui sub ieșitura ca o streașină, Gavin gemu. Jamie îi acoperi gura cu mîna, apoi se culcă deasupra lui.

Trecură cîteva minute, pînă cînd își dădu seama că rîsul cel hidos încetase. Umărul și brațul îi ardeau de durere. Încercă să și le maseze, și gemu cînd simți prăselele pumnalului ieșindu-i din braț, așa că-și lăsă mîna să coboare la loc. Abia acum înțelegea că obiectul acela ascuțit fusese propriu-i jungher — cineva îl aruncase asupra ei!

Auzi un glas strigînd-o, dar nu-i răspunse pînă nu-l recunoscu.

— Marcus! Aici sîntem, pe cornișă! strigă ea în sfîrșit, cu vocea slăbită de ușurare.

— Dumnezeule, Gavin, ce s-a... începu Marcus s-o întrebe, în timp ce se apleca peste marginea prăpastiei, pentru a vedea fața însîngerată a lui Jamie privind de jos în sus spre el. Dă-mi mîna, fată.

— Ai grijă, Marcus. Nu îngenunchea atît de aproape de margine. Cineva a încercat să ne ucidă, pe Gavin și pe mine. Uită-te în spatele tău, ca să te încredințezi că nu te mai paște nici o primejdie.

Marcus se supuse și, cînd reveni cu capul spre ea, expresia de pe chipul lui începu s-o sperie.

— Gavin e rănit, se repezi ea să-l înștiințeze, neluîndu-i în seamă nici de astă dată mîna întinsă. Dacă-l las singur, s-ar putea rostogoli în prăpastie.

Marcus dădu din cap. Cînd începu să-și tragă mîna

înapoi, Jamie i-o prinse pe neașteptate.

— Îl vreau pe Alec! strigă ea. Dar nu vreau nici să ne lași aici, Marcus. Te rog, nu ne părăsi!

Războinicul o strînse de mînă cu putere.

— Ține-l bine pe Gavin, Jamie. N-am să vă părăsesc. Voi striga după ajutor.

Jamie găsi că era cea mai minunată idee pe care o auzise vreodată, lucru pe care i-l și spuse, în fraze lungi și dezlînate. Avea mintea atît de rătăcită din cauza durerilor, încît abia dacă mai putea vorbi cu șir.

— Jamie, lasă-mi mîna. Știu că ai încredere în mine.

— Știi?

Marcus îi zîmbi tandru.

— De-asta m-ai și prins de mînă. Acum dă-mi drumul. Ține-l pe Gavin.

Continua să-i vorbească blînd, liniștitor.

— Bine, se învoi ea, încercînd să se concentreze asupra sfaturilor primite. Îl țin pe Gavin. Așa fac, Marcus. Am să-l apăr.

În sfîrșit, îi dădu drmul.

— Așa, fetițo, îl auzi spunînd, în timp ce ea se tîra înapoi spre Gavin, căruia îi luă capul în poală. Alec va ajunge aici în doar cîteva minute, Gavin. Marcus ne va păzi pînă sosește el.

Strigătul gros al lui Marcus făcu ca pe pantă să se rostogolească mai multe pietricele. Jamie închise ochii, avînd senzația că-i spărgea timpanele. Dintr-o dată, cornișa începu să se învîrtească în loc, la nefîrșit, absorbindu-i toate gîndurile ca într-un vîrtej.

Apoi, nu mai putu gîndi deloc.

* * *

Jamie nu se trezi decît cînd simți că cineva o trăgea de mîini. Deschise ochii şi-l văzu pe Alec aplecat asupra ei.

— Alec, şopti ea cu mirare.

Încercă să întindă mîinile spre el, dar durerea din braț o opri. În schimb, reuşi să zîmbească slab, în timp ce observa că se afla tot pe cornişă.

Expresia lui era sumbră. Observînd acest lucru, Jamie începu să se încrunte.

— Nu-mi făuri o ladă. Promite-mi, Alec. Nu-mi face şi mie o ladă.

Expresia lui nedumerită îi dădu de înțeles că nu ştia despre ce vorbea.

— Voiai să-i faci lui Angus o ladă de îngropăciune, îi reaminti ea. Te rog...

— Ție n-o să-ți facă nimeni nici o ladă, iubito, şopti Alec.

Jamie zîmbi din nou.

— Mă bucur atît de mult că te văd!

Mîinile lui tremurau.

— Şi eu mă bucur că te văd, îi spuse, cu glas ursuz.

— Mi-am pierdut jungherul.

Se părea că şi ei îi era la fel de greu ca lui să creadă aceste cuvinte. Îl privi încruntată, în timp ce Alec îi dădea la o parte cu blîndețe părul din față, încercînd să-şi amintească şi cealaltă întrebare pe care voia să i-o pună.

După cîteva clipe, se lăsă păgubaşă.

— Alec, pumnalul...

— Lasă-l încolo de pumnal, iubito, o linişti el. Poţi să-ţi mişti picioarele? Vreau să te iau în braţe şi să te ridic pînă la oamenii mei. Iubito, acum dă-i drumul lui Gavin. Lasă-mă pe mine...

— Lui Gavin?

— Da, iubito, lui Gavin, repetă Alec, cu răbdare.

Cînd Alec începu să-i desprindă mîinile de pieptul lui Gavin, Jamie se uită în jos. În clipa aceea, îşi aminti totul.

— L-a lovit o piatră, spuse ea. Lovitura l-a împins înapoi, Alec. Era gata să cadă în gol. Am trecut în spatele lui, dar era atît de greu... Nu l-am putut ţine să nu cadă, aşa că l-am cuprins de mijloc şi l-am tras spre pantă, cu mine cu tot...

Îi zîmbi soţului ei, neluîndu-i în seamă strîmbătura de îngrijorare.

— Nu mai ţineam minte direcţia, dar am ghicit bine, nu-i aşa?

— Da... şopti el răguşit.

— Trebuie să-l ridicaţi pe el primul, îi ordonă.

Acum vocea-i devenise surprinzător de limpede. Era atît de uşurată că venise Alec, ca să se ocupe de toate, încît îi venea să plîngă.

Alec preferă să n-o contrazică. Îl trase pe Gavin în sus, ridicîndu-l peste umeri la fel ca o femeie care-şi pune pe ea un şal, apoi se săltă cu picioarele depărtate, pentru a-şi ţine echilibrul, şi-l împinse spre cei de deasupra lui.

— L-am luat de mîini! strigă Marcus, de sus.

După ce scăpă de greutatea care apăsa asupra lui, Alec îndepărtă picioarele lui Gavin de pe cornișa de stîncă. Apoi îngenunche din nou lîngă Jamie. Ochii-i erau suspect de înceţoşaţi, iar Jamie îşi dădu seama ce îngrijorare cumplită îi cauzase.

— O să fie bine, Alec. Ţi-am spus că n-am să te părăsesc niciodată.

Lui Alec nu-i venea să creadă că încerca să-l îmbărbăteze.

— Aşa e, n-ai să mă părăseşti, murmură el cu afecţiune. Şi văd că deşi ai faţa plină de sînge, nu pari prea grav rănită, adăugă el, amintindu-şi comentariile ei despre rana din pieptul lui Angus.

— Am cuţitul în umăr, izbcni ea.

La auzul acestor cuvinte, Alec nu avu nici o reacţie. Numaidecît, Jamie îi spuse că rana nu era chiar atît de îngrozitoare pe cît îşi imaginase. Totuşi, trebuia s-o audă din gura lui, ca să nu-şi mai facă griji.

— Cît de rău e, Alec?

— Nu foarte, răspunse el. Şi, oricum, nu e la umăr.

— O simt clar, insistă Jamie.

Încercă să întoarcă într-acolo capul, pentru a vedea cu ochii ei, dar Alec o apucă de bărbie, împiedicînd-o să privească.

— E în braţ, îi explică el. Ai mare noroc, a trecut prin grăsime, dintr-o parte în alta.

— N-am deloc grăsime! susţinu Jamie.

Apoi îl văzu cum rupea o fîşie din pledul de pe el, dar nu

putu ghici ce avea de gînd.

— Dintr-o parte în alta, Alec? O, Doamne, o să mă doară îngrozitor cînd va...

Nu apucă să termine fraza. Alec îi scosese cuțitul din carne cu o mișcare fulgerătoare, iar acum îi bandaja brațul cu fîșia smulsă din pled, înainte ca Jamie să-și fi tras răsuflarea îndeajuns ca să țipe.

— Gata! N-a durut, nu-i așa? o întrebă.

— Ba da!

— Taci, iubito, o liniști el. Altfel, ți-ai fi făcut atîtea griji în așteptarea scoaterii pumnalului, pînă ți-ar fi venit rău.

Avea dreptate, și o știau amîndoi.

— Dacă tot trebuia să te înjunghii, cred că ai ales locul cel mai bun. Lama nu ți-a atins osul.

Jamie scoase un țipăt.

— Știam că vei crede c-a fost totul din vina mea! exclamă ea, atît de concentrată asupra acestui comentariu, încît nici nu observă că Alec o luase în brațe și se ridica încet în picioare. Nu m-am înjunghiat singură, cum știi foarte bine!

— Știu, iubito, dar e minunat din partea ta că mi-o reamintești, îi spuse el.

O ridica deasupra capului, de-acum, iar Jamie începu să se uite în jos. Alec o simți încordîndu-se. Se gîndi s-o prevină să nu privească în jos, apoi își spuse să mai bine nu. N-ar fi făcut decît să-i amintească în ce poziție precară se afla.

— Măcar ți-ai găsit cuțitul, comentă el, cu o voie bună deplasată.

— Într-adevăr, se răsti Jamie. Alec, mă doare! strigă ea,

cînd mîna lui îi atinse accidental brațul.

— Îmi pare rău, fetițo, n-am vrut.

Regretele chinuitoare din glasul lui o făcură să i se strîngă inima.

— Nu m-a durut chiar așa de tare, preciză ea repede.

Simți că cineva o trăgea din brațele lui Alec și deschise iar ochii. Marcus o luase în primire, și i-o înapoie ușor lui Alec peste cîteva momente, cînd acesta ajunse și el din nou pe creastă.

După ce Alec încălecă pe armăsar, cu ea în brațe, nu-și mai simți aproape deloc rănile. O ținea cu mare grijă, ca între perne, iar puterea lui o reconforta enorm. Oftă, cu capul rezemat pe umărul lui.

— De ce nu m-ai întrebat dacă n-am văzut cine mă atacase? îl întrebă ea.

— Știu cine a fost.

— Cred că și eu știu, șopti Jamie. dar va trebui ca tu să-mi spui mai întîi numele.

Știa că n-avea nici un sens, iar expresia mohorîtă a lui Alec dădea de înțeles că prefera să nu discute chiar atunci acel subiect. Totuși, Jamie trecu peste toate acestea, și insistă:

— Cine a fost martorul?

— Care martor?

— La moartea Helenei, murmură ea.

Alec era atent să-și poarte armăsarul într-un trap ușor și lin, așa că abia își învrednici soția cu o privire scurtă.

— Annie.

* * *

Două ore mai tîrziu, Jamie stătea rezemată de tăblia patului din sala cea mare. În graba de a o culca acolo, Alec răsturnase paravanul, care apoi fusese dus afară, iar acum tot clanul se adunase în sală.

Gavin se trezise şi el. Îl durea îngrozitor capul. Totuşi, Jamie nu lăsa pe nimeni să-i dea bere. Porunci să i se pună comprese reci pe cap şi să bea numai apă. Trebuia să îndure durerea de cap, şi cu asta, gata.

Jamie nu scoase nici un sunét în timp ce era pansată — deşi adevărata ei motivaţie era vanitatea, nu curajul. N-avea de gînd să se poarte ca o laşă în faţa familiei.

Îl văzu pe Marcus făcîndu-i un semn lui Alec.

— Aţi găsit-o, aşadar? întrebă ea.

Nu-i răspunse nimeni. Alec porni spre uşă.

— Alec, adu-o pe Annie în casă, îi ceru Jamie. Vreau s-o întreb de ce.

Alec clătină din cap.

— Voi asculta afară ceea ce are de spus.

— Şi pe urmă?

— Am să decid.

Părintele Murdock o strînse de mînă.

— Las-o în seama lui, fătucă, îi şopti el. E un om milostiv.

Jamie dădu din cap.

— Nu-i place s-o recunoască, însă ştie să fie şi înţelegător. Annie are minţile rătăcite, murmură ea. Alec va

ține seama de asta.

În clipa următoare, sunetul acelui rîs oribil, neomenesc, umplu sala, iar Jamie se pomeni strîngînd şi mai tare mîna preotului, ca pentru a-şi găsi curajul. Cuvintele lui Annie plesneau ca nişte lovituri de bici, iar veninul din ţipetele ei era şi mai cumplit datorită tonului melodios pe care vorbea.

— Voi fi nevasta ta, negreşti voi fi. Oricît de mult ar dura, Kincaid. Dreptul meu. Dreptul meu. Helena mi te-a luat. Atunci te-am provocat, Alec, şi am să te mai provoc.

Se auzi încă un hohot de rîs, apoi Annie începu să cînte din nou.

— Voi ucide iar şi iar şi iar, pîn-ai să-ţi înveţi lecţia. E dreptul meu să-ţi stau alături. E dreptul meu...

Tăcerea neaşteptată, după toate ţipetele acelea demonice, o surprinse pe Jamie. Apoi, Alec apăru în capul scării.

Jamie îl aşteptă să se apropie, înainte de a întreba:

— S-a sfîrşit?

Soţul ei dădu din cap.

— Alec? Trebuia să te însori cu ea, nu-i aşa?

— Edgar plănuise să-i unească pe Kincaizii cu clanul ei, ca să încheie pacea. Îi fusesem juruit lui Annie, da.

— Dar ea e cu mult mai tînără decît tine...

— Are doar cu un an mai puţin ca tine, Jamie.

— Totuşi, pare doar un copil, şopti ea.

Fu nevoită să-şi adune iar curajul, ca să pună întrebarea care o preocupa cel mai mult.

— Şi acum ce-ai să faci cu ea?

Alec nu-i răspunse.

* * *

Lui Alec încă îi mai era greu să se împace cu schimbările, dar Jamie era mulțumită de el, căci nu ridica tonul nici măcar o dată. Știa cît de scump îl costa acest efort: se înroșea la chip, iar mușchiul din obraz începea iar să-i tresalte. Îl înțelegea și-i era milă de el — motiv pentru care nici nu clipea cînd Alec îi cerea, încet, să-l lase singur cîteva minute.

Cînd Jamie ieși din casă, cu Mary Kathleen în brațe, sora ei tocmai descăleca.

— Am cea mai îngrozitoare veste! se repezi Mary s-o anunțe. Andrew e pe drum încoace.

— Andrew?

— Omul căruia-i fuseseși juruită, îi reaminti Mary. Cinstit, Jamie, cum ai putut să-l uiți deja?

— Nu l-am uitat, răspunse Jamie. Dar, Mary, ce să caute Andrew aici? Și tu cum ai aflat?

— L-am auzit pe Daniel vorbind cu unul dintre oamenii lui. Toate clanurile din Highlands știu că vine, Jamie. A trebuit să treacă pestre pămînturile lor, cu toată armata lui.

— O, Doamne, vine aici cu o armată?

— Da.

— Dar de ce, Mary?

— Pentru împrumut, șopti Mary, în timp ce Jamie i-o dădea pe Mary Kathleen s-o țină în brațe. Mai știi galbenii pe care i-a luat tata de la el?

— Cum aș putea să uit? Tata aproape că m-a vîndut lui Andrew, se tîngui ea. O, Mary, nu pot lăsa să fiu umilită în

fața clanului meu. Nu-l pot lăsa pe Andrew să mă facă așa de rușine. Dumnezeule mare, Mary, Alec o să-l ucidă!

Lăsîndu-și nepoata jos din brațe, Mary dădu din cap:

— Chiar așa a spus și Daniel.

— Va să zică, știe ce ce vine Andrew aici? întrebă Jamie, copleșită.

— Da. Andrew a trebuit să explice motivul pentru care se află în Highlands. Altfel, n-ar fi ajuns prea departe fără să fie ucis. Surioară, n-ai observat că scoțienilor nu prea le plac englezii?

— Ei, scuipa-m-aș, Mary, cine nu știe? Ce zici, oare Alec o fi aflat?

Sora ei ridică din umeri, cu un gest neputincios.

— Daniel zice că toți scoțienii știu cînd se apropie cineva de moșia lor.

— Nu pot lăsa să se întîmple una ca asta. N-am să mă fac răspunzătoare și pentru începutul unui război cu Anglia.

— Cu Anglia? Probabil că Alec nu-i va ucide decît pe Andrew și însoțitorii lui.

— Și crezi că Regele Henry n-o să observe dacă unul dintre baronii lui lipsește, Mary? I se va părea ciudat, dacă-și cheamă armata și nu vine nimeni de pe domeniul...

Nu se osteni să termine explicația. Smulse frîul din mîinile lui Mary și încălecă imediat pe calul acesteia.

— Ce-ai de gînd, Jamie?

— Am să-l găsesc pe Andrew, ca să discut rațional cu el. Îi voi promite c-am să-i trimit eu galbenii. Primite-mi că n-ai să spui nimănui unde m-am dus. Te rog, da?

— Îți promit.

— Să ai grijă de Mary Kathleen pînă mă-ntorc.

— Lui Alec ce-i spun?

— Nimic.

— Dar...

— Plîngi! izbucni Jamie. Da, Mary, plîngi cît te ţin puterile. Aşa, Alec nu-ţi va pune nici o întrebare. Şi acum, arată-mi drumul, Mary.

— E de-ajuns să cobori colina, Jamie.

Mary îşi făcu repede semnul crucii, în timp ce-şi privea sora coborînd panta colinei. Apoi, izbucni în lacrimi.

Se ţinu de cuvînt şi nu-i spuse lui Alec unde se dusese Jamie. Nici nu era nevoie. Mary Kathleen îi povesti totul.

* * *

Alec o ajunse pe Jamie din urmă peste un sfert de ceas. O sili să se oprească, făcîndu-le semn soldaţilor lui s-o înconjoare.

Soţul şi soţia se priviră. Un timp, nici unul nu scoase o vorbă. Apoi, Jamie îşi mînă calul înainte. Cînd ajunse lîngă Alec, îi şopti:

— Voiam doar să-ncerc să discut raţional cu Andrew. Sora mea ţi-a spus totul despre asta, nu-i aşa?

— Nu, fiica ta mi-a spus.

La auzul acestor cuvinte, Jamie făcu ochii mari.

— Trebuie să reţin ca pe viitor să nu mai vorbesc atît de deschis.

— Ba mai bine să reţii să nu mai încerci asemenea fapte necugetate.

— Alec, te rog, nu te supăra pe mine...

Înhăţînd-o de ceafă, Alec o sărută prelung, apăsat.

Nu mai schimbară o vorbă, pînă cînd ajunseră la tabăra lui Andrew. Jamie încercă să treacă în fața lui Alec, dar acesta îi luă căpăstrul calului și o ținu cu forța lîngă el. Apoi, ridică mîna. Numaidecît, ostașii se înșiruiră de-o parte și de alta a boierului și a stăpînei lor.

— Of, Alec, chiar trebuia să-ți aduci atît de mulți oameni?

Alec zîmbi, după care mai făcu un semn — și, dintre copacii din jurul poienii, se iviră și celelalte clanuri. Sub privirile uimite ale lui Jamie, boierii și oamenii lor își ocupară pozițiile, se formă un cerc larg, cu Andrew și ai lui prinși la mijloc.

Soldații englezi își scoaseră armele. Alec făcu încă un semn, iar cercul începu să se strîngă, în timp ce caii porneau înainte.

Cînd englezii văzură că cîți scoțieni aveau de-a face, își aruncară armele la pămînt.

Desprinzîndu-se dintre oamenii lui, Andrew porni spre Jamie.

Uitase ce om scund era. Oare chiar îl găsise vreodată chipeș? Nu mai ținea minte. În orice caz, acum arăta neatrăgător, iar părul lui tuns scurt îi amintea de un băiețaș.

Nici măcar nu umbla bărbătește, ci țanțoș ca un păun.

Alec ridică din nou mîna, cînd Andrew ajunsese la vreo treizeci de pași. Înțelegînd porunca nerostită, baronul se opri și el, brusc.

— Cînd cineva ne calcă pămînturile fără voia noastră, îi tăiem picioarele.

Această amenințare păru să-i ia lui Andrew vîntul din pînze. Baronul făcu cîțiva pași înapoi, înainte de a-și regăsi

stăpînirea de sine. Cu o expresie plină de teamă şi dispreţ, se uită de la Alec la Jamie.

— Nu l-ai lăsa să facă asta, Jamie, nu-i aşa?

Expresia lui Jamie era foarte senină. În timp ce-i vorbea soţului ei, continua să se uite la Andrew.

— Cu permisiunea domniei tale, aş dori să-i răspund.

— O ai, replică Alec.

— Andrew, spuse ea cu o voce rece şi limpede ca o dimineaţă geroasă de iarnă, soţul meu face tot ce doreşte. Uneori, totuşi, am permisiunea de a-l ajuta. Dacă se hotărăşte să-ţi taie picioarele, îi voi oferi ajutorul meu, desigur.

Se vedea clar că baronul era furios.

— Te-ai sălbăticit! strigă el, mînia făcîndu-l să uite în ce poziţie precară se afla; arătă cu degetul spre Alec şi adăugă: a făcut din tine o... o... o scoţiancă!

Hohotele ei de rîs răsunară prin toată poiana.

— Andrew, cred că acest compliment tocmai ţi-a salvat picioarele.

— Zi ce vrei! mugi Alec, atît de tare, încît Andrew începu să se bîlbîie. Cînd termină cu explicaţiile, Alec îşi scoase spada din teacă.

— Aşadar, vrei să-l omori, bărbate? întrebă Jamie, în şoaptă.

Alec zîmbi.

— Ştii al naibii de bine că n-am să-l ucid. Ţi-ar displăcea, şi vreau să fii fericită cu mine, nevastă. Îi voi da spada. Valoarea ei...

— Nu-i vei da unuia ca el o spadă aşa de magnifică, replică Jamie, privind drept înainte. Dac-o faci, voi uita de orice demnitate şi am să fac o scenă de-ţi va crăpa obrazul de

rușine. Ani de zile vor povesti oamenii despre ea, îți promit.

Îl azi oftînd şi ştiu că învinsese.

— Da, te cred în stare, femeie năzuroasă ce eşti. Atunmci, dă-mi jungherul tău.

Jamie se supuse. Îl privi pe Alec cum desprindea cu pumnalul un rubin mare de pe garda spadei. Cînd termină, îl aruncă la picioarele baronului.

— Răscumpărarea, baroane, de la Lady Kincaid.

O altă piatră prețioasă şi mare îl lovi pe Andrew în umăr. Jamie se întoarse în direcția de unde venise piatra şi-l văzu pe boierul McPherson vîrîndu-şi spada la loc în teacă.

— Răscumpărare, de la Lady Kincaid! răcni bătrînul, înainte de a o privi.

O a treia piatră îl nimeri pe Andrew în obraz.

— Răscumpărare! strigă Daniel Ferguson.

— Răscumpărare! se auzi din nou. Jamie nu-l recunoscu pe boierul care aruncase ultima nestemată.

— Alec? De ce...

— McPherson te răsplătește pentru că ai salvat viața fiului său. Daniel, fiindcă ai stat în fața soției lui, ca s-o aperi. Harold a aruncat smaraldul. Ai fost insultată de fiul lui, după care ai insistat să-i cruț viața.

O a cincea piatră îi lăsă lui Andrew o zgîrietură pe frunte.

— Răscumpărare! răcni alt boier.

— Ăsta cine mai e?

— Tatăl lui Lindsay. Credeai că n-am aflat despre mistreț, nu-i aşa?

Era prea uluită ca să-i răspundă. Încă o piatră căzu lîngă cizmele lui Andrew. O aruncase un războinic tînăr.

— Răscumpărare! strigă el.

Înainte de a-l mai întreba ceva, Alec îi explică:

— Boierul Duncan. Soția lui dorește s-o asiști la naștere. Te plătește în avans.

— Sînt copleșită, șopti Jamie. Să le mulțumesc, Alec?

— Ei îți mulțumesc, Jamie. Fiecare și-ar da și viața ca să te apere. Ai făcut imposibilul, iubito. Ne-ai unit cu adevărat clanurile.

Jamie închise ochii, ca să nu izbucnească în plîns. Cu vocea tremurîndu-i de emoție, spuse:

— L-ați îmbogățit pe Andrew.

— Eu sînt mult mai bogat, Jamie. Te am pe tine.

Glasul lui era atît de blînd, atît de plin de iubire, încît pe obrazul ei se prelinse o lacrimă. Alec o văzu, și imediat se întoarse iar spre Andrew.

— Pleacă acasă, baroane. Data viitoare cînd mai calci pe pămînturi din Highlands, o să ne înfigem pe rînd spadele în tine.

Un val de urale se înălță din jur. Andrew îngenunchease să-și adune comoara. Alec o ridică pe Jamie în brațe. Ea îl cuprinse imediat de mijloc.

Baronul Andrew se uita la averea pe care o ținea în mîini. Cînd ridică privirea iar, în apropiere nu se mai afla picior de scoțian.

Jamie închise ochii și-și strînse în brațe soțul. Încă nu înțelegea cele mai multe dintre vechile obiceiuri din Highlands, și bănuia că avea nevoie de vreo douăzeci, treizeci de ani, ca să le învețe cu adevărat pe toate.

Dar era o învățătură plăcută, plină de veselie și iubire incredibilă. Poate, își spuse ea cu un zîmbet tainic, poate că peste ani și ani, cînd ea și Alec aveau să fie bătrîni, poate atunci urma să se acomodeze.

— Sfîrșit —